Pretty Little Liars

Pretty Little Liars

Sara Shepard

sphere

KÜRE

İlk olarak İngiltere'de 2007 yılında Sphere tarafından
yayımlanmıştır ABD'de 2006 yılında
HarperCollins Publishers'ın bir baskısı olan
HarperTempest tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Alloy Entertainment ve Sara Shepard, 2006

Yapımcı: Alloy Entertainment
151 West 26th Street, New York, NY 10001

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayında yer alan tüm karakterler ve olaylar, diğer açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerliği yoktur, yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu da dahil olmak üzere benzer bir koşul olmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.
koşulunun sonraki alıcıya dayatılması.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN-13: 978-0-7515-3835-0
ISBN-10: 0-7515-3835-9

M Rules tarafından Sabon'da
dizildi Büyük Britanya'da basıldı ve
ciltlendi
Clays Ltd, St Ives plc

Sphere An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Brettenham House
Lancaster Place
Londra WC2E 7EN

Hachette Livre Şirketler Grubunun Bir Üyesi

www.littlebrown.co.uk

JSW için

İkisi ölmüş olsa bile üç kişi sır saklayabilir.
Benjamin Franklin

Her Şey Nasıl Başladı

Birkaç yıl öncesini düşünün, yedinci ve sekizinci sınıf arasındaki yaz. Kayalarla çevrili havuzunuzun yanında uzandığınız için bronzlaşmışsınız, üzerinizde yeni Juicy sweat'leriniz var (herkesin bunlardan giydiği zamanları hatırlıyor musunuz?) ve aklınız aşkınızda, adını anmayacağımız diğer hazırlık okuluna giden ve alışveriş merkezindeki Abercrombie'de kot pantolon katlayan çocukta. Cocoa Krispies'inizi nasıl seviyorsanız öyle yiyorsunuz - yağsız sütle ıslatılmış - ve süt kutusunun yanında bu kızın yüzünü görüyorsunuz. KAYIP. Sevimli - muhtemelen sizden daha sevimli - ve gözlerinde alıngan bir bakış var. *Belki* o *da vıcık vıcık kakaolu gevrek seviyordur diye* düşünürsünüz. Ve bahse girerim Abercrombie'nin de çok seksi olduğunu düşünüyordur. Sana bu kadar çok benzeyen birinin nasıl kaybolduğunu merak ediyorsun. Sadece güzellik yarışmalarına katılan kızların süt arabalarının kenarlarında son bulduğunu sanıyordun.

Tekrar düşünün.

Aria Montgomery yüzünü en yakın arkadaşı Alison DiLaurentis'in çimlerine gömdü. "Lezzetli," diye mırıldandı.

"Çimleri mi kokluyorsun? Emily Fields seslendi

Arkasından, annesinin Volvo arabasının kapısını uzun, çilli koluyla iterek kapattı.

"Güzel kokuyor. Aria pembe çizgili saçlarını taradı ve akşamın erken saatlerindeki ılık havayı içine çekti. "Yaz gibi.

Emily annesine el salladı ve sıska kalçalarından sarkan blucinini yukarı çekti. Emily, Tadpole League'den beri rekabetçi bir yüzücüydü ve Speedo içinde harika görünmesine rağmen, yedinci sınıftaki diğer kızlar gibi asla dar veya uzaktan sevimli bir şey giymezdi. Bunun nedeni Emily'nin ailesinin karakterin içten dışa doğru inşa edilmesinde ısrar etmesiydi. (Gerçi Emily, IRISH GIRLS DO IT BETTER bebek tişörtünü iç çamaşırı çekmecesinin arkasında saklamak zorunda kalmanın tam olarak karakter geliştirici olmadığından oldukça emindi).

"Çocuklar!" Alison ön bahçeden pirouet yaparak geçti. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde hâlâ o öğleden sonra takımın yıl sonu partisinde giydiği çim hokeyi eteği vardı. Alison JV takımına giren tek yedinci sınıf öğrencisiydi ve Rosewood Day School'un büyük kızlarıyla eve bırakılıyordu, onlar da Cherokee'lerinden Jay-Z patlatıyor ve Alison'ı bırakmadan önce içtikleri sigaralar gibi kokmasın diye parfüm sıkıyorlardı.

"Ne kaçırıyorum?" diye seslendi Spencer Hastings, Ali'nin çitlerindeki bir aralıktan kayarak diğerlerine katıldı. Spencer yan evde oturuyordu. Uzun, şık koyu sarı atkuyruğunu omzunun üzerinden geçirdi ve mor Nalgene şişesinden bir yudum aldı. Spencer sonbaharda Ali'yle birlikte seçmelere girememiş ve yedinci sınıf takımında oynamak zorunda kalmıştı. Oyununu mükemmelleştirmek için bir yıl boyunca çim hokeyi oynamıştı ve kızlar onlar gelmeden önce arka bahçede top sürme antrenmanı yaptığını *biliyorlardı.* Spencer herhangi birinin herhangi bir konuda

kendisinden daha iyi olmasından nefret ederdi. Özellikle de Alison'dan.

"Beni bekle!

Döndüklerinde Hanna Marin'in annesinin Mercedes'inden indiğini gördüler. Elindeki çantaya takılıp tökezledi ve tombul kollarını çılgınca salladı. Hanna'nın anne ve babası geçen yıl boşandığından beri Hanna sürekli kilo alıyor ve eski kıyafetlerinden daha çok büyüyordu. Ali gözlerini devirse de diğer kızlar fark etmemiş gibi davrandılar. En iyi arkadaşlar böyle yapar.

Alison, Aria, Spencer, Emily ve Hanna geçen yıl aileleri onları Rosewood Gündüz Okulu'nun yardım kampanyasında Cumartesi öğleden sonraları çalışmak üzere gönüllü olarak görevlendirdiğinde birbirlerine bağlanmışlardı - Spencer hariç hepsi gönüllü olmuştu. Alison'ın diğer dördünden haberi olsun ya da olmasın, dördü de Alison'ı tanıyordu. O mükemmeldi. Güzel, esprili, zeki. Popülerdi. Erkekler Alison'ı öpmek istiyordu ve kızlar - büyük olanlar bile - onun gibi *olmak* istiyordu. Ali, Aria'nın şakalarından birine ilk kez güldüğünde, Emily'ye yüzmeyle ilgili bir soru sorduğunda, Hanna'ya gömleğinin *çok güzel* olduğunu söylediğinde ya da Spencer'ın el yazısının kendisininkinden *çok* daha düzgün olduğu yorumunu yaptığında, g ö z l e r i n i n kamaşmasına engel olamadılar. Ali'den önce kızlar kendilerini pilili, yüksek belli anne kotları gibi hissediyorlardı - garip ve tüm yanlış nedenlerle dikkat çekici - ama sonra Ali onları kimsenin alamayacağı en mükemmel oturan Stella McCartney'ler gibi hissettirdi.

Şimdi, bir yıldan fazla bir süre sonra, yedinci sınıfın son gününde, onlar sadece en iyi arkadaş değil, Rosewood Day'in kızlarıydı. Bunun böyle olması için çok şey olmuştu. Her yatıya kalışları, her okul gezileri yeni bir macera olmuştu. Birlikte oldukları dersler bile unutulmazdı. (Okul takımının kaptanının matematik öğretmenine yazdığı ateşli bir notu anons sisteminden okumak artık bir Rosewood Günü efsanesiydi). Ama unutmak istedikleri

başka şeyler de vardı. Ve hakkında konuşmaya bile tahammül edemedikleri *bir* sır vardı. Ali'nin dediğine göre sırlar

beş yönlü en iyi arkadaşlıklarını sonsuza dek birbirine bağladı. Eğer bu doğruysa, ömür boyu arkadaş kalacaklardı.

"Bugünün bittiğine çok sevindim," diye inledi Alison, Spencer'ı çitlerdeki boşluktan yavaşça geri itmeden önce. "Ahırın.

Aria, Emily ve Hanna, Alison ve Spencer'ın peşinden, Spencer'ın ablası Melissa'nın lisenin ilk ve son yıllarında yaşadığı, yenilenmiş ahırdan dönüştürülmüş misafirhaneye doğru giderken, "Yedinci *sınıfın* bittiğine çok sevindim," dedi. Neyse ki Melissa yeni mezun olmuştu ve bu yaz Prag'a gidiyordu, yani bu gece için hepsi onlarındı.

Birden çok cırtlak bir ses duydular. 'Alison! Hey, Alison! Hey, Spencer!'

Alison sokağa döndü. "O değil," diye fısıldadı.

Spencer, Emily ve Aria da hızla onu takip ettiler.

Hanna kaşlarını çattı. "Kahretsin.

Bu oyunu Ali, Rosewood Day'de son sınıf öğrencisi olan kardeşi Jason'dan çalmıştı. Jason ve arkadaşları bu oyunu okul öncesi partilerde kızlara göz atarken oynarlardı. 'O değil' diye en son seslenen kişi olmak, arkadaşlarınız onun seksi arkadaşlarıyla takılırken çirkin kızı gece boyunca eğlendirmeniz gerektiği anlamına geliyordu - yani aslında siz de en az onun kadar ezik ve iticiydiniz. Ali'nin versiyonunda, kızlar yanlarında çirkin, havasız veya talihsiz biri olduğunda 'olmaz' diyorlardı.

Bu kez 'o değil' Mona Vanderwaal içindi - en sevdiği eğlence Spencer ve Alison'la arkadaş olmaya çalışmak olan sokağın aşağısından bir salak - ve onun iki tuhaf arkadaşı, Chassey Bledsoe ve Phi Templeton. Chassey okulun bilgisayar sistemine girip müdüre nasıl daha iyi güvenlik sağlanacağını *anlatan* kızdı, Phi Templeton ise her yere yo-yo ile gidiyordu - bu kadar yeter. Üçü de sessiz banliyö okulunun ortasından kızlara bakıyordu.

Yolda. Mona Razor scooter'ına tünemişti, Chassey siyah bir dağ bisikletindeydi ve Phi de yaya olarak - tabii ki yo-yo'suyla birlikte.

"Buraya gelip *Fear Factor*'ü izlemek ister misiniz? Mona aradı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Alison. "Biraz meşgulüz.

Chassey kaşlarını çattı. "Böcekleri ne zaman yediklerini görmek istemiyor musun?

"İğrenç! Spencer Aria'ya fısıldadı, o da bir maymun gibi Hanna'nın kafa derisindeki görünmez bitleri yemeye başladı.

"Evet, keşke yapabilsek. Alison başını öne eğdi. 'Bu yatıya kalmayı bir s ü r e d i r planlıyorduk. Ama belki bir sonraki zaman?'

Mona kaldırıma baktı. "Evet, tamam.

"Görüşürüz. Alison gözlerini devirerek arkasını döndü ve diğer kızlar da aynısını yaptı.

Spencer'ın arka kapısından geçtiler. Sol taraflarında Ali'nin komşu arka bahçesi vardı; burada anne ve babası açık hava piknikleri için yirmi kişilik bir çardak inşa ediyorlardı. "*Tanrıya* şükür işçiler burada değil," dedi Ali, sarı bir buldozere bakarak.

Emily sertleşti. "Yine sana bir şeyler mi söylüyorlar?

"Sakin ol, Katil," dedi Alison. Diğerleri kıkırdadı. Bazen Emily'ye Ali'nin kişisel pitbull'u gibi 'Katil' diyorlardı. Emily de eskiden bunu komik bulurdu ama son zamanlarda o da gülmüyordu.

Ahır hemen ilerideydi. Küçük ve rahat bir yerdi ve Spencer'ın kendi yel değirmenine sahip büyük, başıboş çiftliğine bakan büyük bir penceresi vardı. Burada, Philadelphia'dan yaklaşık yirmi mil uzaklıktaki küçük bir banliyö olan Rosewood, Pennsylvania'da, mozaik döşeli havuzu ve jakuzisi olan yirmi beş odalı bir çiftlik evinde yaşama olasılığınız daha yüksekti.

Spencer'ın evi, prefabrik bir McMansion'dan daha iyi. Rosewood yazın leylak ve biçilmiş çimen, kışın ise temiz kar ve odun sobası gibi kokardı. Yemyeşil, uzun çam ağaçları, dönümlerce aile tarafından işletilen rustik çiftlikler ve en sevimli tilki ve tavşanlarla doluydu. Doğum günü, mezuniyet ve sırf kendimizi öyle hissettiğimiz için düzenlenen şenlikler için muhteşem alışveriş yerleri, Koloni döneminden kalma malikaneler ve parklar vardı. Rosewood erkekleri de o ışıltılı, sağlıklı, Abercrombie kataloğundan yeni çıkmış halleriyle muhteşemdi. Burası Philadelphia'nın Main Line'ıydı. Eski, asil soylarla, eski parayla ve neredeyse eski skandallarla doluydu.

Ahıra vardıklarında, kızlar içeriden gelen kıkırdamaları duydular. Biri ciyakladı, "*Kesin şunu* dedim!

"Tanrım," diye inledi Spencer. "Onun burada ne işi var?

Spencer anahtar deliğinden baktığında, her şeyi mükemmel olan ablası Melissa ile lezzetli erkek arkadaşı Ian Thomas'ın kanepede güreştiklerini gördü. Spencer ayakkabısının topuğuyla kapıyı tekmeleyerek zorla açtı. Ahır yosun ve hafif yanmış patlamış mısır gibi kokuyordu. Melissa arkasını döndü.

"Bu da ne-?" diye sordu. Sonra diğerlerini fark etti ve gülümsedi. "Oh, selam çocuklar.

Kızlar Spencer'a baktı. Sürekli Melissa'nın zehirli bir süper kaltak olduğundan yakınırdı, bu yüzden Melissa arkadaş canlısı ve tatlı göründüğünde hep şaşırırlardı.

Ian ayağa kalktı, gerindi ve Spencer'a sırıttı. "Selam.

Spencer çok daha parlak bir sesle, 'Merhaba I a n , ' diye karşılık verdi. 'I

burada olduğunu bilmiyordum.'

"Evet, öyle yaptın. Ian çapkınca gülümsedi. "Bizi gözetliyordun.

Melissa uzun sarı saçlarını ve siyah ipek saç bandını yeniden düzelterek kız kardeşine baktı. "Ee, ne var ne

yok?" diye sordu biraz suçlayıcı bir tavırla.

"Sadece... İçeri dalmak istememiştim. ' diye kustu Spencer. "Ama bu gece burada olmamız gerekiyordu.

Ian şakacı bir şekilde Spencer'ın koluna vurdu. "Sadece seninle dalga geçiyordum," diye alay etti.

Boynunda bir parça kırmızı belirdi. Ian'ın dağınık sarı saçları, uykulu bakışlı fındık rengi gözleri ve tamamen ellemeye değer karın kasları vardı.

"Vay canına," dedi Ali çok yüksek bir sesle. Bütün başlar ona döndü. 'Melissa, sen ve Ian kuh-yoo-test çiftini oluşturuyorsunuz. Sana hiç söylemedim ama hep böyle düşünmüşümdür. Sence de öyle değil mi, Spence?

Spencer gözlerini kırpıştırdı. "Um," dedi sessizce.

Melissa bir an şaşkınlıkla Ali'ye baktı ve sonra Ian'a döndü. "Seninle dışarıda konuşabilir miyim?

Kızlar izlerken Ian Corona'sını yudumladı. Onlar sadece arkadaşlarının içki dolaplarındaki şişelerden çok gizli bir şekilde içki içerlerdi. Boş şişeyi yere bıraktı ve Melissa'yı dışarıda takip ederken onlara veda sırıtışı yaptı. "Elveda hanımlar. Kapıyı arkasından kapatmadan önce göz kırptı.

Alison ellerinin tozunu aldı. 'Ali D. tarafından çözülen bir başka sorun. Şimdi bana teşekkür edecek misin, Spence?

Spencer cevap vermedi. Ahırın ön penceresinden dışarı bakmakla meşguldü. Şimşek böcekleri morumsu gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Hanna terk edilmiş patlamış mısır kasesine doğru yürüdü ve büyük bir avuç aldı. 'Ian *çok* ateşli. Sean'dan bile daha seksi. Sean Ackard sınıflarındaki en sevimli çocuklardan b i r i y d i ve Hanna'nın sürekli fantezilerine konu oluyordu.

"Ne duydum biliyor musun? Ali kanepeye uzanarak sordu. "Sean iştahlı kızlardan gerçekten hoşlanıyormuş.

Hanna aydınlandı.

"Gerçekten mi?" "*Hayır*.

Alison homurdandı.

Hanna bir avuç patlamış mısırı yavaşça kâseye geri bıraktı.

"Evet kızlar," dedi Ali. "Yapabileceğimiz en mükemmel şeyi biliyorum. "Umarım yine striptiz yapmıyoruzdur.

Emily kıkırdadı. Onlar da

Bunu bir ay önce - dondurucu soğukta - yapmış ve Hanna atleti ve haftalık külotundan daha azını çıkarmayı reddetmesine rağmen, geri kalanı yakındaki çorak bir mısır tarlasında yalamadan koşmuşlardı.

"Bunu biraz fazla sevdin," diye mırıldandı Ali. Emily'nin dudaklarındaki gülümseme soldu. 'Ama hayır - bunu okulun son gününe bırakıyordum. İnsanları nasıl hipnotize edeceğimi öğrendim.

"Hipnotize etmek mi?" diye tekrarladı Spencer.

"Matt'in kız kardeşi öğretti," diye yanıtladı Ali, şöminenin üzerindeki Melissa ve Ian'ın çerçeveli fotoğraflarına bakarak. O haftaki erkek arkadaşı Matt de Ian'la aynı kum rengi saçlara sahipti.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? Hanna sordu.

Ali arkasını dönerek, "Üzgünüm, bana gizlilik yemini ettirdi," dedi. "İşe yarayıp yaramadığını görmek ister misin?

Aria kaşlarını çatarak lavanta rengi bir yer yastığının üzerine oturdu. "Bilmiyorum...

"Neden olmasın? Ali'nin gözleri Aria'nın mor kazak örgülü çantasından çıkan doldurulmuş bir domuz kuklasına kaydı. Aria her zaman yanında tuhaf şeyler taşırdı - doldurulmuş hayvanlar, eski romanlardan koparılmış rastgele sayfalar, hiç gitmediği yerlerin kartpostalları.

"Hipnoz sana söylemek istemediğin şeyleri söyletmiyor mu? Aria sordu.

"Bize söyleyemeyeceğin bir şey mi var? Ali cevap verdi. "Ve neden hala o domuz kuklasını her yere getiriyorsun? Onu işaret etti.

Aria omuz silkti ve çantasından doldurulmuş domuzu

çıkardı.

'Babam bana Almanya'dan Pigtunia'yı aldı. Bana aşk hayatımla ilgili tavsiyelerde bulunuyor. Elini kuklanın içine soktu.

"Elini onun kıçına sokuyorsun! Ali ciyakladı ve Emily kıkırdamaya başladı. "Ayrıca, neden *babanın* sana verdiği bir şeyi yanında taşımak istiyorsun ki?

"Hiç komik değil," diye tersledi Aria, başını çevirip Emily'ye baktı.

Herkes birkaç saniye sessiz kaldı ve kızlar birbirlerine boş boş baktılar. Bu son zamanlarda çok sık oluyordu: Biri - genellikle Ali- bir şeyden bahsediyor, bir başkası üzülüyor ama herkes ne olup bittiğini sormaya çekiniyordu.

Spencer sessizliği bozdu. "Hipnotize edilmek kulağa bir tür skeç gibi geliyor.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Alison çabucak. 'Hadi ama. Hepsini birden yapabilirim.

Spencer eteğinin kemerini karıştırdı. Emily dişlerinin arasından hava üfledi. Aria ve Hanna birbirlerine baktılar. Ali her zaman denemeleri için bir şeyler buluyordu - geçen yaz, halüsinasyon görüp görmeyeceklerini görmek için karahindiba tohumu içmişlerdi ve geçtiğimiz sonbaharda, bir zamanlar orada bir ceset bulunmuş olmasına rağmen Pecks Göleti'nde yüzmeye gitmişlerdi - ama mesele şu ki, Alison'ın onlara yaptırdığı şeyleri genellikle yapmak *istemiyorlardı.* Hepsi Ali'yi ölesiye seviyordu ama bazen ondan nefret de ediyorlardı - onlara patronluk tasladığı ve üzerlerinde yaptığı büyü için. Bazen Ali'nin varlığında kendilerini tam olarak gerçek hissetmiyorlardı. Ali'nin her hareketlerini ayarladığı oyuncak bebekler gibi hissediyorlardı. Her biri bir kez olsun Ali'ye hayır diyebilecek güce sahip olmayı diliyordu.

"*Puh-leeeeeze*?" diye sordu Ali. "Emily, bunu yapmak istiyorsun, değil mi?" "Um ... Emily'nin sesi titriyordu. "Şey...

"Ben yaparım," diye araya girdi Hanna.

"Ben de," dedi Emily hemen ardından.

Spencer ve Aria isteksizce başlarını salladılar. Memnun olan Alison bir çırpıda tüm ışıkları kapattı ve sehpanın üzerinde duran tatlı kokulu birkaç vanilya adak mumunu yaktı. Sonra arkasına yaslandı ve mırıldandı.

"Tamam, herkes rahatlasın," diye seslendi ve kızlar halının üzerinde daire şeklinde dizildiler. 'Kalp atışlarınız yavaşlıyor. Sakin düşünceler düşünün. Yüzden geriye doğru sayacağım ve hepinize dokunduğum anda gücümün etkisi altına gireceksiniz.

"Ürkütücü. Emily titrek bir şekilde güldü.

Alison başladı. "Yüz ... doksan dokuz ... doksan sekiz ...

Yirmi iki …

On bir …

Beş …

Dört …

Üç …

Başparmağının en etli kısmıyla Aria'nın alnına dokundu. Spencer bacaklarını açtı. Aria sol ayağını kıpırdattı.

"İki . . . Yavaşça Hanna'ya, sonra Emily'ye dokundu ve ardından Spencer'a doğru ilerledi. "Bir.

Alison ona ulaşamadan Spencer'ın gözleri açıldı.
Ayağa fırladı ve pencereye koştu.

"Ne yapıyorsun? Ali fısıldadı. "Anı mahvediyorsun.

"Burası çok karanlık. Spencer uzandı ve perdeleri açtı.

"Hayır. Alison omuzlarını indirdi. 'Karanlık olmalı.
Bu işler böyle yürür.'

"Hadi ama, hayır değil. Kör sıkışmıştı; Spencer onu kurtarmak için homurdandı.

"Hayır. Öyle.

Spencer ellerini kalçalarının üzerine koydu. 'Daha hafif istiyorum.

Belki herkes öyledir.'

Alison diğerlerine baktı. Hepsinin gözleri hâlâ kapalıydı.

Spencer ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Her şey her zaman senin istediğin gibi olmak zorunda değil, biliyorsun.

Alison bir kahkaha attı. "*Kapat* onları!

Spencer gözlerini devirdi. "Tanrım, bir hap al.

"Sence hap mı almalıyım? Alison talep etti.

Spencer ve Alison birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar. Bu, Neiman Marcus'taki yeni Lacoste polo elbisesini ilk kimin gördüğü ya da bal rengi röflenin çok küstah görünüp görünmediği hakkında olabilecek o saçma kavgalardan biriydi, ama aslında tamamen başka bir şey hakkındaydı. Çok daha büyük bir şey.

Sonunda Spencer kapıyı işaret etti. "Git.

"Tamam. Alison dışarı çıktı.

"Güzel! Ama birkaç saniye geçtikten sonra Spencer onu takip etti. Mavimsi akşam havası durgundu ve ailesinin ana evinde hiçbir ışık yanmıyordu. Hava da sessizdi - cırcır böcekleri bile sessizdi - ve Spencer nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. "Bir saniye bekle!" diye bağırdı bir an sonra, kapıyı arkasından çarparak. "Alison!

Ama Alison gitmişti.

Kapının çarpıldığını duyunca Aria gözlerini açtı. "Ali?" diye seslendi. "Çocuklar? Cevap yok.

Etrafına bakındı. Hanna ve Emily halının üzerinde topak gibi oturuyorlardı ve kapı açıktı. Aria verandaya doğru ilerledi. Orada kimse yoktu. Parmak uçlarına basarak Ali'nin arazisinin kenarına gitti. Orman önünde uzanıyordu ve her şey sessizdi.

"Ali?" diye fısıldadı. Hiçbir şey söylemedi. "Spencer?

İçeride Hanna ve Emily gözlerini ovuşturdular. "Çok tuhaf bir rüya gördüm," dedi Emily. 'Yani, sanırım bir rüyaydı. Gerçekten çok hızlıydı. Alison çok derin bir kuyuya düştü ve orada dev bitkiler vardı.

"Bu benim de hayalimdi! Hanna

söyledi. "*Öyle miydi*? Emily sordu.

Hanna başını salladı. "Şey, sayılır. İçinde büyük bir bitki vardı. Ve sanırım Alison'ı da gördüm. Onun gölgesi de olabilirdi ama kesinlikle *oydu*.

"Vay canına," diye fısıldadı Emily. Gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar.

"Çocuklar? Aria kapıdan geri adım attı. Çok solgun görünüyordu.

"İyi misin? Emily sordu.

"Alison nerede? Aria alnını kırıştırdı. "Ya Spencer?

Hanna, "Bilmiyoruz," dedi.

Tam o sırada Spencer eve daldı. Bütün kızlar sıçradı. "Ne?" diye sordu.

"Ali nerede? Hanna sessizce sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Spencer. "Düşündüm ki ... ... Bilmiyorum.

Kızlar sessizliğe gömüldü. Tek duyabildikleri, pencerelerin üzerinden kayan ağaç dallarıydı. Sanki biri uzun tırnaklarını bir tabağa sürtüyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Emily, "Sanırım eve gitmek istiyorum," dedi.

Ertesi sabah Alison'dan hâlâ haber alamamışlardı. Kızlar konuşmak için birbirlerini aradılar, bu kez beş yerine dört kez konuştular.

"Sence bize kızgın mıdır? Hanna sordu. "Bütün gece garip görünüyordu.

Spencer, "Muhtemelen Katy'nin yanındadır," dedi. Katy, Ali'nin çim hokeyi arkadaşlarından biriydi.

"Ya da belki Tiffany ile birliktedir - şu kamptaki kız? Aria teklif etti.

"Eminim bir yerlerde eğleniyordur," dedi Emily sessizce.

Teker teker Bayan DiLaurentis tarafından aranıp Ali'den haber alıp almadıkları soruldu. İlk başta, kızların hepsi onu korudu. Bu yazılı olmayan bir kuraldı: Emily hafta sonu sokağa çıkma yasağı olan 11'den sonra gizlice eve girdiğinde onu korumuşlardı; Spencer Melissa'nın Ralph Lauren spor ceketini ödünç aldığında ve sonra yanlışlıkla SEPTA treninin koltuğunda bıraktığında gerçeği gizlemişlerdi; ve bu böyle devam etti. Ama her biri Bayan DiLaurentis'le telefonu kapattığında, midesinde ekşi bir his kabarıyordu. Bir şeyler korkunç derecede yanlış gidiyordu.

O öğleden sonra, Bayan DiLaurentis bu kez panik içinde tekrar aradı. O akşam DiLaurentis'ler polisi aradı ve ertesi sabah DiLaurentis'lerin normalde tertemiz olan ön bahçesinde polis arabaları ve haber minibüsleri kamp kurmuştu. Yerel bir haber kanalının rüyalarını süslüyordu: güzel ve zengin bir kız, ülkenin en güvenli üst sınıf kasabalarından birinde kaybolmuştu.

Hanna, Ali'nin ilk gece haberlerini izledikten sonra Emily'yi aradı. "Polis bugün seninle görüştü mü?

"Evet," diye fısıldadı Emily.

"Ben de. Onlara anlatmadın...' Durakladı. "*Jenna* Olayı'ndan bahsetmedin, değil mi?

"Hayır! Emily'nin nefesi kesildi. "Neden? Bir şey bildiklerini mi düşünüyorsun?

"Hayır, yapamazlar," diye fısıldadı Hanna bir saniye sonra. 'Sadece biz biliyoruz. Dördümüz ... ve Alison.

Polis kızları sorguladı - Rosewood' daki hemen hemen herkesle birlikte, Ali'nin ikinci sınıfından

jimnastik hocasından bir zamanlar Wawa'da ona Marlboro satan adama kadar. Sekizinci sınıftan önceki yazdı ve kızların havuz partilerinde kendilerinden büyük oğlanlarla flört etmeleri, birbirlerinin arka bahçelerinde mısır koçanı yemeleri ve King James Alışveriş Merkezi'nde bütün gün alışveriş yapmaları gerekiyordu. Bunun yerine gölgelikli yataklarında tek başlarına ağlıyor ya da fotoğraflarla kaplı duvarlarına boş boş bakıyorlardı. Spencer, Ali'yle olan kavgasının *gerçekte* neyle ilgili olduğunu gözden geçirerek ve Ali hakkında diğerlerinin bilmediği şeyleri düşünerek odasını temizlemeye koyuldu. Hanna yatak odasının zemininde saatler geçiriyor, boş Cheetos poşetlerini yatağının altına saklıyordu. Emily, Ali ortadan kaybolmadan önce ona gönderdiği mektubu takıntı haline getirmekten kendini alamıyordu. Ali mektubu almış mıydı? Aria masasında Pigtunia ile oturuyordu. Kızlar yavaş yavaş birbirlerini daha seyrek aramaya başladılar. Dördünün de aklından aynı düşünceler geçiyordu ama birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı.

Yaz, okul yılına dönüştü, o da bir sonraki yaza. Hâlâ Ali yoktu. Polis aramaya devam etti - ama sessizce. Medya ilgisini kaybetti, Center City'deki üçlü cinayeti takıntı haline getirmeye başladı. DiLaurentis'ler bile Alison kaybolduktan neredeyse iki buçuk yıl sonra Rosewood'dan taşındılar. Spencer, Aria, Emily ve Hanna'ya gelince, onlarda da bir şeyler değişti. Artık Ali'nin eski sokağından geçip evine baktıklarında anında ağlama moduna girmiyorlardı. Bunun yerine, başka bir şey hissetmeye başladılar.

Rahatlama.

Elbette, Alison *Alison*'dı. Ağlayabileceğiniz bir omuz, size karşı ne hissettiğini öğrenmek için aşkınızı aramak isteyeceğiniz tek kişi ve yeni kotunuzun poponuzu büyük gösterip göstermediği konusunda son sözü söyleyen kişiydi. Ama kızlar da ondan korkuyordu. Ali onlar

hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

gömmek istedikleri kötü şeyler de dahil olmak üzere - tıpkı bir ceset gibi. Ali'nin ölmüş olabileceğini düşünmek korkunçtu ama ... eğer ölmüşse, en azından sırları güvendeydi.

Ve öyleydiler. En azından üç yıl boyunca.

1
Portakallar, Şeftaliler ve Misket Limonları, Aman Tanrım!

Emily Fields'in annesi, "Sonunda birisi DiLaurentis'lerin eski evini satın almış," dedi. Cumartesi öğleden sonraydı ve Bayan Fields mutfak masasında oturmuş, burnunun üzerine yerleştirdiği dürbünüyle sakin sakin faturalarını hesaplıyordu.

Emily içtiği Vanilyalı Kola'nın burnunda köpürdüğünü hissetti.

"Sanırım senin yaşında bir kız daha taşındı," diye devam etti Bayan Fields. 'Bugün o sepeti bırakacaktım. Belki onun yerine sen yapmak istersin? Tezgâhın üzerindeki selofanlı canavarlığı işaret etti.

"Tanrım, anne, *hayır,*" diye yanıtladı Emily. Geçen yıl ilkokul öğretmenliğinden emekli olduğundan beri Emily'nin annesi gayri resmi Rosewood, Pennsylvania Hoş Geldiniz Vagonu kadını olmuştu. Kurutulmuş meyveler, kavanozları açmak için kullandığınız yassı lastik şeyler, seramik tavuklar (Emily'nin annesi tavuk takıntılıydı), Rosewood hanlarının rehberi gibi milyonlarca rastgele şeyi büyük bir hasır karşılama sepetinde bir araya getirmişti. Prototip bir banliyö

annesiydi, SUV hariç. Onların gösterişli ve benzin tüketen araçlar olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onun yerine çok pratik bir Volvo vagon kullanıyordu.

Bayan Fields ayağa kalktı ve parmaklarını Emily'nin klordan yıpranmış saçlarında gezdirdi. 'Oraya gitmek seni çok mu üzecek tatlım? Belki de Carolyn'i göndermeliyim?

Emily bir yaş büyük olan ve çalışma odasındaki La-Z-Boy'da rahatça uzanarak *Dr. Phil'i* izleyen kız kardeşi Carolyn'e baktı. Emily başını salladı. 'Hayır, sorun değil. Ben yaparım.

Elbette, Emily bazen mızmızlanıyor ve ara sıra gözlerini deviriyordu. Ama gerçek şu ki, eğer annesi isterse, Emily yapması gereken her şeyi yapardı. Neredeyse A alan, dört kez eyalet şampiyonu olmuş bir kelebekçi ve aşırı itaatkâr bir kızdı. Kurallara ve isteklere uymak ona kolay geliyordu.

Ayrıca, içten içe Alison'ın evini tekrar görmek için bir nedeni olsun *istiyordu.* Rosewood'un geri kalanı Ali'nin üç yıl, iki ay ve on iki gün önceki kayboluşunu unutmaya başlamış gibi görünse de Emily unutamamıştı. Şu anda bile yedinci sınıf yıllığına bir topun içine kıvrılmak istemeden bakamıyordu. Bazen yağmurlu günlerde Emily hala Ali'nin eski notlarını tekrar okuyor ve bunları yatağının altındaki Adidas marka ayakkabı kutusunda saklıyordu. Hatta Ali'nin ödünç almasına izin verdiği bir çift Citizens kadife pantolonunu, artık ona çok küçük gelmesine rağmen dolabındaki tahta askıda tutuyordu. Rosewood'daki son birkaç yalnız yılını Ali gibi başka bir arkadaşın özlemiyle geçirmişti ama bu muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Mükemmel bir arkadaş olmamıştı ama tüm kusurlarına rağmen Ali'nin yerini doldurmak oldukça zordu. Emily doğruldu ve telefonun yanındaki kancadan Volvo'nun anahtarlarını aldı. "Birazdan dönerim," dedi. ön kapıyı arkasından kapatırken seslendi.

Alison'ın yapraklarla kaplı sokağın başındaki Viktorya döneminden kalma eski evinin önüne geldiğinde ilk gördüğü şey, kaldırımın üzerinde kocaman bir çöp yığını ve üzerinde

"BEDAVA!" yazan büyük bir tabela oldu. Gözlerini kısarak baktığında, bunların bir kısmının Alison'ın eşyaları olduğunu fark etti.

Ali'nin eski, aşırı doldurulmuş beyaz kadife yatak odası sandalyesini tanıdı. DiLaurentis'ler neredeyse dokuz ay önce taşınmışlardı. Görünüşe göre geride bazı şeyler bırakmışlar.

Dev bir Bekins nakliye kamyonetinin arkasına park etti ve Volvo'dan indi. "Vay canına," diye fısıldadı, alt dudağının titremesini engellemeye çalışarak. Sandalyenin altında birkaç yığın kirli kitap vardı. Emily uzandı ve kitapların sırtlarına baktı. *Cesaretin Kırmızı Rozeti. Prens ve Fakir.* Bunları Bay Pierce'ın yedinci sınıf İngilizce dersinde okuduğunu, sembolizm, metaforlar ve son hakkında konuştuklarını hatırlıyordu. Altlarında başka kitaplar da vardı, bazıları sadece eski not defterlerine benziyordu. Kitapların yanında kutular duruyordu; üzerlerinde ALISON'UN KIYAFETLERİ ve ALISON'UN ESKİ KAĞITLARI yazıyordu. Bir sandığın içinden mavi ve kırmızı bir kurdele görünüyordu. Emily onu biraz çekti. Bu, altıncı sınıftayken Olimpiyat Seks Tanrıçaları adında bir oyun oynadıkları gün Alison'ın evinde bıraktığı bir yüzme madalyasıydı.

"Bunu mu istiyorsun?

Emily ayağa fırladı. Uzun boylu, sıska, esmer tenli ve siyah-kahverengi kıvırcık saçlı bir kızla karşılaştı. Kız sarı bir atlet giymişti ve askısı omzundan kayarak turuncu ve yeşil bir sutyen askısını ortaya çıkarmıştı. Emily emin değildi ama aynı sutyenin evde de olduğunu düşündü. Victoria's Secret'tan alınmıştı ve göğüs kısımlarının her yerinde küçük portakallar, şeftaliler ve misket limonları vardı.

Yüzme madalyası elinden kayarak yere düştü. "Um, hayır," dedi, onu almak için çabaladı.

"İstediğini alabilirsin. Tabelayı görüyor musun?' 'Hayır, gerçekten, sorun değil.

Kız elini uzattı. 'Maya St. Germain. Buraya yeni taşındım.

'I . . .' Emily'nin kelimeleri boğazında tıkandı. "Ben Emily,

Sonunda başardı, Maya'nın elini tuttu ve sıktı. Bir kızın elini sıkmak gerçekten resmi bir histi - Emily bunu daha önce yaptığından emin değildi. Kendini biraz bulanık hissediyordu. Belki de kahvaltıda yeterince Ballı Fındıklı Cheerios yememişti?

Maya yerdeki eşyaları işaret etti. 'Tüm bu ıvır zıvırın yeni odamda olduğuna inanabiliyor musun? Hepsini kendim taşımak zorunda kaldım. Berbattı.

"Evet, bunların hepsi Alison'a aitti," diye fısıldadı Emily neredeyse.

Maya bazı kitapları incelemek için eğildi. Atletinin askısını omzuna geri itti. "O senin arkadaşın mı?

Emily durakladı. *Öyle mi?* Belki de Maya Ali'nin kaybolduğunu duymamıştı? *Duymuştu*. Uzun zaman önce. Bu civarda yaşayan birkaç kızla birlikte,' diye açıkladı Emily, kaçırılma, cinayet ya da hayal etmeye bile dayanamadığı her ne olduysa onunla ilgili kısmı atlayarak. "Yedinci sınıftayken. Şimdi Rosewood Day'de on birinci sınıfa gidiyorum. Okul bu hafta sonundan sonra başladı. Güz dönemi yüzme antrenmanları da başlamıştı, bu da günde üç saat kucak yüzmesi anlamına geliyordu. Emily bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ben de Rosewood'a gidiyorum! Maya sırıttı. Alison'ın eski kadife sandalyesine oturdu ve yayları gıcırdadı. "Annemle babamın buraya gelirken tek konuştuğu Rosewood'a girdiğim için ne kadar şanslı olduğum ve Kaliforniya'daki okulumdan ne kadar farklı olacağıydı. Eminim sizde Meksika yemeği yoktur, değil mi? Ya da gerçekten *iyi* Meksika yemeği, Kaliforniya-Meksika yemeği gibi. Eskiden kafeteryamızda vardı ve çok güzeldi. Taco Bell'e alışmam gerekecek. Gorditaları kusma isteği uyandırıyor.'

"Oh. Emily gülümsedi. Bu kız kesinlikle çok konuşuyordu. "Evet, yemekler biraz berbat.

Maya sandalyeden fırladı. "Seninle yeni tanıştığım için garip bir soru olabilir ama bu kutuların geri kalanını odama taşımama yardım eder misin?" Kamyonun dibinde duran birkaç Crate & Barrel kutusunu işaret etti.

Emily'nin gözleri büyüdü. Alison'ın eski odasına gitmek mi? Ama reddederse bu çok kaba bir davranış olurdu, değil mi? "Elbette," dedi titreyerek.

Antrede hâlâ Dove sabunu ve potpuri kokusu vardı - tıpkı DiLaurentis'lerin burada yaşadığı zamanlardaki gibi. Emily kapıda durdu ve üst kattaki koridorun sonunda Ali'nin eski odasını gözü kapalı bulabileceğini bilmesine rağmen Maya'nın ona talimat vermesini bekledi. Taşınma kutuları her yerdeydi ve mutfaktaki bir kapının arkasından iki cılız İtalyan tazı havlıyordu.

"Aldırma onlara," dedi Maya, odasına çıkan merdivenleri tırmanırken ve havlu kaplı kalçasıyla kapıyı iterek açarken.

Vay canına, aynı görünüyor, diye düşündü Emily yatak odasına girerken. Ama aslında öyle değildi: Maya büyük boy yatağını farklı bir köşeye koymuştu, masasının üzerinde kocaman, düz ekran bir bilgisayar monitörü vardı ve her yere Alison'ın eski çiçekli duvar kâğıtlarını kaplayan posterler asmıştı. Ama sanki Alison'ın varlığı hâlâ burada yüzüyormuş gibi *bir* his vardı. Emily kendini sersemlemiş hissetti ve destek almak için duvara yaslandı.

"Herhangi bir yere koy," dedi Maya. Emily kendini toparlayıp ayağa kalktı, kutuyu yatağın ayak ucuna bıraktı ve etrafına bakındı.

'Posterlerini beğendim,' dedi. Çoğunlukla grupların posterleriydi: M.I.A., Black Eyed Peas, amigo kıyafeti içinde Gwen Stefani. 'Gwen'i seviyorum,' diye ekledi.

"Evet," dedi Maya. 'Erkek arkadaşım ona kafayı takmış durumda. Adı Justin. San Fran'dan, benim geldiğim yerden.

"Benim de bir erkek arkadaşım var," dedi Emily. "Adı Ben.

"Öyle mi?" Maya yatağına oturdu. "Nasıl biri?

Emily dört aylık erkek arkadaşı Ben'i hatırlamaya çalıştı. Onu iki gün önce görmüştü - onun evinde *Doom* DVD'sini izlemişlerdi. Emily'nin annesi diğer odadaydı elbette, rastgele içeri girip bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu. Bir süredir iyi arkadaşlardı, yıl boyunca aynı yüzme takımındaydılar. Tüm takım arkadaşları çıkmaları gerektiğini söylemiş, onlar da çıkmışlar. "O iyi biri.

"Peki neden artık burada yaşayan kızla arkadaş değilsin? Maya sordu.

Emily kızıl-sarı saçlarını kulaklarının arkasına itti. Vay be. Yani Maya gerçekten Alison'ı bilmiyordu. Emily Ali hakkında konuşmaya başlarsa ağlamaya başlayabilirdi - ki bu garip olurdu. Bu Maya denen kızı pek tanımıyordu. "Tüm eski yedinci sınıf arkadaşlarımdan ayrı büyüdüm. Sanırım herkes çok değişti.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Emily'nin diğer en iyi arkadaşlarından Spencer zaten aşırı mükemmel olan benliğinin daha da abartılmış bir versiyonu haline gelmişti; Aria'nın ailesi Ali kaybolduktan sonraki sonbaharda aniden İzlanda'ya taşınmıştı; ve salak ama sevimli Hanna tamamen salak ve *sevimsiz* hale gelmişti ve artık tam bir sürtüktü. Hanna ve şimdi en iyi arkadaşı olan Mona Vanderwaal, sekizinci ve dokuzuncu sınıf arasındaki yaz kendilerini tamamen değiştirmişlerdi. Emily'nin annesi geçenlerde Hanna'yı yerel bir market olan Wawa'ya girerken görmüş ve Emily'ye Hanna'nın 'Paris Hilton kızından daha sürtük' göründüğünü söylemişti. Emily annesinin *sürtük* kelimesini kullandığını hiç duymamıştı.

"Ayrı büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi Maya, oturduğu yatakta bir aşağı bir yukarı zıplayarak. 'Erkek arkadaşım gibi mi? Artık farklı kıyılarda olduğumuz için onu terk edeceğimden çok korkuyor. O koca bir bebek.

"Erkek arkadaşım ve ben yüzme takımındayız, bu yüzden birbirimizi her zaman görüyoruz," diye yanıtladı Emily, oturacak bir yer ararken. *Belki de* çok *fazla görüşüyoruz, diye* düşündü.

"Yüzüyor musun? Maya sordu. Emily'ye yukarıdan aşağıya baktı, bu da Emily'nin biraz tuhaf hissetmesine neden oldu. "Eminim çok iyisindir. Kesinlikle omuzların var.

"Ah, bilmiyorum. Emily kızardı ve Maya'nın beyaz ahşap masasına yaslandı.

"Biliyorsun! Maya gülümsedi. 'Ama ... eğer sen büyük bir sporcuysan, bu biraz ot içsem beni öldüreceğin anlamına mı geliyor?

"Ne, şimdi mi? Emily'nin gözleri büyüdü. "Peki ya ailen?

"Marketteler. Kardeşim de buralarda bir yerde ama umursamayacaktır. Maya yatağının altına uzanıp bir Altoids kutusu buldu. Yatağının hemen yanındaki pencereyi kaldırdı, bir cigara çıkardı ve yaktı. Duman bahçeye doğru kıvrıldı ve büyük bir meşe ağacının etrafında puslu bir bulut oluşturdu.

Maya esrarı içeri geri getirdi. "Bir fırt ister misin?

Emily hayatı boyunca hiç esrar denememişti - her zaman ailesinin bir şekilde, saçını koklayarak ya da onu bir kaba işemeye zorlayarak falan bunu *anlayacağını* düşünürdü. Ama Maya esrarı vişneli dudaklarından zarifçe çekerken seksi görünüyordu. Emily de böyle seksi görünmek istiyordu.

"Tamam. Emily Maya'ya yaklaştı ve ondan esrarı aldı. Elleri birbirine değdi ve gözleri buluştu. Maya'nınkiler bir kedininkiler gibi yeşil ve biraz sarıydı. Emily'nin eli titredi. Gergin hissediyordu ama esrarı ağzına götürdü ve pipetle Vanilyalı Kola yudumlar gibi küçük b i r n e f e s ç e k t i .

Ama tadı Vanilyalı Kola gibi değildi. Sanki bir kavanoz dolusu çürümüş baharatı içine çekmiş gibiydi. Yaşlı bir

adam gibi öksürdü.

"Vay canına," dedi Maya, esrarı geri alırken. "İlk kez mi?

Emily nefes alamadı ve soluk soluğa başını salladı. Göğsüne hava almaya çalışarak biraz daha hırıldadı. Sonunda havanın tekrar ciğerlerine dolduğunu hissedebiliyordu. Maya kolunu çevirdiğinde, Emily bileğinden aşağıya doğru uzanan uzun, beyaz bir yara izi gördü. *Vay canına*. Bronz teninde biraz albino bir yılana benziyordu. Tanrım, muhtemelen çoktan uçmuştu.

Birden yüksek bir ses duyuldu. Emily sıçradı. Sonra sesi tekrar duydu. "Bu da ne?" diye hırıldadı.

Maya bir nefes daha çekti ve başını salladı. "İşçiler. Bir günlüğüne buradayız ve ailem tadilata başladı bile. Sırıttı. "Sanki polisler gelecekmiş gibi korktun. Daha önce yakalandın mı?'

"Hayır! Emily bir kahkaha patlattı; bu çok saçma bir düşünceydi.

Maya gülümsedi ve nefes
verdi. "Gitmeliyim," diye
homurdandı Emily.
Maya'nın yüzü düştü.
"Neden?

Emily ayaklarını sürüyerek yataktan kalktı. 'Anneme sadece bir dakikalığına uğrayacağımı söyledim. Ama Salı günü okulda görüşürüz.

"Harika," dedi Maya. "Belki bana etrafı gösterebilirsin?

Emily gülümsedi. "Elbette.

Maya sırıttı ve üç parmağıyla el sallayarak veda etti. "Çıkış yolunu nasıl bulacağını biliyor musun?

"Sanırım öyle. Emily, Ali'nin -daha doğrusu *Maya'nın*- odasına bir kez daha baktı ve çok tanıdık gelen merdivenlerden aşağı indi.

Emily açık havada kafasını sallayıp Alison'ın kaldırımdaki eski eşyalarının yanından geçip ailesinin arabasına tırmanana kadar arka koltuktaki Hoş Geldin

Vagonu sepetini görmemişti. *Siktir et,* diye düşündü ve

Alison'ın eski sandalyesi ve kitap kutuları arasında bir sepet. *Rosewood'un hanları için bir rehbere kimin ihtiyacı var ki? Maya zaten burada* yaşıyor.

Ve Emily birden bunu yaptığına memnun oldu.

2
İzlandalı (ve Finlandiyalı) Kızlar Kolaydır

'Tanrım, *ağaçlar*. Koca koca *ağaçlar* gördüğüm için çok mutluyum.

Aria Montgomery'nin on beş yaşındaki erkek kardeşi Michelangelo, ailenin Outback marka arabasının camından başını bir golden retriever gibi salladı. Aria, anne babası Ella ve Byron -çocuklarının onlara ilk isimleriyle hitap etmelerini istiyorlardı- ve Mike, Philadelphia Uluslararası Havaalanı'ndan dönüyorlardı. Reykjavik, İzlanda'dan gelen bir uçaktan yeni inmişlerdi. Aria'nın babası sanat tarihi profesörüydü ve İskandinav sanatı üzerine bir TV belgeseli için araştırma yaparken aile son iki yılını İzlanda'da geçirmişti. Şimdi geri döndüklerinde Mike, Pennsylvania'nın inek ülkesi manzarasını hayranlıkla seyrediyordu. Ve bu... Her. Tek. Şey. Süslü seramik vazolar satan 1700'lerden kalma taş han; yol kenarındaki ahşap bir çitin arkasından aptal aptal arabalarına bakan siyah inekler; onlar gittikten sonra ortaya çıkan New England köyü tarzı alışveriş merkezi. Yirmi beş yıllık pis Dunkin' Donuts bile.

"Dostum, bir Coolata almak için *sabırsızlanıyorum*! Mike fışkırdı.

Aria inledi. Mike İzlanda'da yalnız birkaç yıl geçirmişti -

tüm İzlandalı erkeklerin 'amcık' olduğunu iddia ediyordu.

küçük, neşeli atlara binen' bir çocuktu - ama Aria çiçek açmıştı. Yeni bir başlangıç o zamanlar tam da ihtiyacı olan şeydi, bu yüzden babası ailesinin taşınacağını duyurduğunda çok mutlu olmuştu. Alison'ın kaçırılmasından sonraki sonbahardı ve kızları birbirlerinden uzaklaşmış, Aria'nın gerçek bir arkadaşı kalmamıştı, sadece sonsuza dek tanıdığı insanlarla dolu bir okulu vardı.

Avrupa'ya gitmeden önce Aria bazen erkeklerin ona uzaktan baktığını, ilgilerini çektiğini ama sonra gözlerini kaçırdıklarını görürdü. Sıska, bale dansçısı fiziği, düz siyah saçları ve dudaklarıyla Aria güzel olduğunu biliyordu. İnsanlar hep böyle söylüyordu ama o zaman neden yedinci sınıfların bahar partisine gidecek bir arkadaşı yoktu? Spencer'la son takıldıkları zamanlardan birinde - Ali kaybolduktan sonra o yaz yapılan garip buluşmalardan birinde - Spencer Aria'ya biraz daha uyum sağlamaya çalışırsa muhtemelen bir sürü randevusu olacağını söylemişti.

Ama Aria nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu. Ailesi onun bir birey olduğunu, sürünün bir parçası olmadığını ve kendisi olması gerektiğini kafasına kazımıştı. Sorun şu ki Aria, Aria'nın kim olduğundan emin değildi. On bir yaşına bastığından beri punk Aria'yı, sanatsal Aria'yı, belgesel film Aria'sını ve hatta taşınmalarından hemen önce ideal Rosewood kızı Aria'yı, Rosewood erkeklerinin sevdiği ama Aria'nın olmadığı her şey olan ata binen, polo tişörtü giyen, Coach çantası taşıyan kızı denemişti. Neyse ki bu felaketten iki hafta sonra İzlanda'ya taşındılar ve İzlanda'da *her* şey, her şey, her şey değişti.

Aria sekizinci sınıfa başladıktan hemen sonra babası İzlanda'dan iş teklifi almış ve aile toparlanmıştı. Babasıyla ilgili sadece kendisinin - ve Alison DiLaurentis'in - bildiği bir sır yüzünden bu kadar çabuk gittiklerini düşünüyordu. Bu

sırrı bir daha düşünmemeye yemin etmişti.

Icelandair uçağı havalandı ve birkaç ay Reykjavik'te yaşadıktan sonra Rosewood uzak bir anı haline geldi. Arkadaşları yeniden aşık olmuş gibiydi ve tamamen taşralı erkek kardeşi bile hem İzlandaca *hem de* Fransızca öğrenmişti. Ve Aria aşık oldu ... aslında birkaç kez.

Peki Rosewood erkekleri çılgın Aria'yı almadıysa ne olmuş? İzlandalı oğlanlar - zengin, dünyevi, büyüleyici İzlandalı oğlanlar - kesinlikle öyle. Oraya taşınır taşınmaz Hallbjorn adında bir çocukla tanıştı. On yedi yaşındaydı, DJ'di, üç midillisi ve o güne kadar gördüğü en güzel kemik yapısına sahipti. Onu İzlanda'nın gayzerlerine götürmeyi teklif etti ve sonra bir tanesinin fokurdadığını ve büyük bir buhar bulutu bıraktığını gördüklerinde onu öptü. Hallbjorn'dan sonra, eski domuz kuklası Pigtunia ile oynamayı seven - Aria'ya aşk hayatı hakkında tavsiyelerde bulunan - ve onu limandaki tüm gece süren en iyi dans partilerine götüren Lars vardı. İzlanda'da kendini sevimli ve seksi hissediyordu. Orada İzlandalı Aria oldu, şimdiye kadarki en iyi Aria. Tarzını buldu - bolca kat, bağcıklı botlar ve Paris gezisinde aldığı APC kot pantolonlarla bir tür bohem-hipster kız tarzı - Fransız filozofları okudu ve Eurail'de sadece modası geçmiş bir harita ve bir iç çamaşırı değişikliği ile seyahat etti.

Ama şimdi, arabanın penceresinden görünen her Rosewood manzarası ona unutmak istediği geçmişini hatırlatıyordu. Ferra'nın Cheesesteaks'i vardı, ortaokulda arkadaşlarıyla saatlerce vakit geçirdiği yer. Taş kapılı şehir kulübü vardı - ailesi oraya üye değildi ama Spencer'la birlikte gitmişti ve bir keresinde Aria kendini cesur hissederek aşık olduğu Noel Kahn'ın yanına gitmiş ve ona dondurmalı sandviçini paylaşmak isteyip istemediğini sormuştu. Tabii ki onu geri çevirmişti.

Ve Alison DiLaurentis'in eskiden yaşadığı güneşli, ağaçlarla kaplı yol vardı. Araba dört yol ağzında durduğunda

Aria dur işaretine baktı; köşeden ikinci evi görebiliyordu. Kaldırımda bir sürü çöp vardı ama onun dışında ev sessiz ve sakindi. Gözlerini kapatmadan önce ancak bu kadar uzun süre bakabilirdi. İzlanda'da günler geçiyor, Ali'yi, sırlarını ve olanları neredeyse unutuyordu. Rosewood'a döneli on dakikadan az olmuştu ve Aria yoldaki her dönemeçte Ali'nin sesini duyuyor, her evin büyük cumbalı penceresinde onun yansımasını görüyordu. Ağlamamaya çalışarak koltuğuna yığıldı.

Babası birkaç sokak daha ilerledi ve eski evlerinin önüne geldi, tam ortada tek bir kare penceresi olan postmodern, kızgın kahverengi bir kutu - su kenarındaki soluk mavi İzlandalı sıra evlerinden sonra büyük bir hayal kırıklığı. Aria anne babasını içeri kadar takip etti ve onlar da ayrı odalara dağıldılar. Mike'ın dışarıda cep telefonuna cevap verdiğini duydu ve ellerini havada uçuşan tozların arasında gezdirdi.

"Anne! Mike ön kapıdan koşarak girdi. "Az önce Chad'le konuştum ve ilk lakros seçmelerinin bugün olduğunu söyledi.

"Lacrosse? Ella yemek odasından çıktı. "Şimdi mi?

"Evet," dedi Mike. "Ben gidiyorum! Eski yatak odasına giden ferforje merdiveni hızla çıktı.

"Aria, tatlım?" Annesinin sesi dönmesine neden oldu. "Onu antrenmana götürebilir misin?

Aria küçük bir kahkaha attı. "Anne? Ehliyetim yok.'

"Yani? Reykjavik'te her zaman araba kullanırdın. Lakros sahası sadece birkaç mil ötede, değil mi? En kötü ihtimalle bir ineğe çarparsın. İşi bitene kadar onu bekle.'

Aria durakladı. Annesinin sesi zaten yıpranmış geliyordu. Babasının mutfakta dolapları açıp kapadığını duydu.

ve nefesinin altında mırıldanıyordu. Annesiyle babası İzlanda'da olduğu gibi burada da birbirlerini sevecekler miydi? Yoksa her şey eskisi gibi mi olacaktı?

"Pekâlâ," diye mırıldandı. Çantalarını sahanlığa bıraktı, arabanın anahtarlarını aldı ve vagonun ön koltuğuna kaydı.

Kardeşi onun yanına tırmandı, şaşırtıcı bir şekilde çoktan kıyafetlerini giymişti. Sopasının ağını hevesle yumrukladı ve ona şeytani, bilmiş bir gülümseme verdi. "Döndüğün için mutlu musun?

Aria cevap olarak sadece içini çekti. Yol boyunca Mike ellerini arabanın camına dayamış, 'İşte Caleb'in evi! Paten rampasını yıkmışlar!" ve "İnek kakası hâlâ aynı kokuyor!" gibi şeyler söylüyordu. Geniş, iyi biçilmiş antrenman sahasına geldiğinde, Mike kapıyı açıp hemen kaçtığında arabayı zar zor durdurmuştu.

Koltuğa geri kaydı, açılır tavandan yukarı baktı ve iç geçirdi. "Geri döndüğüm için *heyecanlıyım,*" diye mırıldandı. Bir sıcak hava balonu bulutların arasında sakin sakin süzülüyordu. Eskiden onları görmek büyük bir zevkti ama bugün ona odaklandı, bir gözünü kapattı ve balonu başparmağı ile işaret parmağı arasında eziyormuş gibi yaptı.

Beyaz Nike tişörtlü, bol şortlu ve arkası dönük beyaz beyzbol şapkalı bir grup çocuk arabasının yanından yavaşça geçerek saha binasına doğru yürüyordu. *Gördünüz mü?* Her Rosewood çocuğu birbirinin karbon kopyasıydı. Aria gözlerini kırpıştırdı. Hatta içlerinden biri, sekizinci sınıfta sevdiği dondurmalı sandviççi çocuk Noel Kahn'ın giydiği Nike Pennsylvania Üniversitesi tişörtünün aynısını giyiyordu. Gözlerini kısarak çocuğun siyah dalgalı saçlarına baktı. Bir dakika. Bu *o muydu*? Aman Tanrım. Oydu. Aria onun on üç yaşındayken giydiği tişörtün aynısını giydiğine inanamıyordu. Muhtemelen şans getirsin diye ya da başka bir tuhaf sporcu batıl inancı için yapmıştı bunu.

Noel şaşkınlıkla ona baktı, sonra arabasına doğru yürüdü ve camını tıklattı. Kadın camı indirdi.

Sen şu Kuzey Kutbu'na giden kızsın. Aria, değil mi? Ali D'nin arkadaşı mıydın?' Noel devam etti.

Aria'nın midesi bulandı. "Um," dedi.

"Hayır, dostum. James Freed, Rosewood'un en seksi ikinci çocuğu, Noel'in arkasından geldi. 'Kuzey Kutbu'na gitmedi, Finlandiya'ya gitti. Hani şu manken Svetlana'nın geldiği yere. Hani şu Hanna'ya benzeyen?

Aria başının arkasını kaşıdı. Hanna mı? Yani, Hanna *Marin* mi?

Bir düdük çaldı ve Noel arabanın içine uzanıp Aria'nın koluna dokundu. "Kalıp antrenmanı izleyeceksin, değil mi Finland?

"*Evet,*" dedi Aria.

"O da ne, Fin seks homurtusu mu? James sırıttı.

Aria gözlerini devirdi. *Ja'nın* Fince'de *evet* anlamına geldiğinden emindi ama elbette bu adamlar bunu bilemezdi. "Taşaklarınla oynarken iyi eğlenceler. Yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

Çocuklar birbirlerini dürtükledikten sonra koşmaya başladılar, daha sahaya çıkmadan lakros sopalarını sağa sola savuruyorlardı. Aria pencereden dışarı baktı. Ne kadar ironikti. Rosewood'da ilk kez bir oğlanla *-özellikle de* Noel'le- flört ediyordu ve bu umurunda bile değildi.

Ağaçların arasından, babasının öğretmenlik yaptığı küçük bir liberal sanat okulu olan Hollis Koleji'nin şapeline ait kulenin kulesini seçebiliyordu. Hollis'in ana caddesinde Snookers adında bir bar vardı. Daha dik oturdu ve saatine baktı. Saat iki buçuktu. Açık olabilirdi. Gidip bir iki bira içebilir ve kendi eğlencesini bulabilirdi.

Ve hey, belki bira gözlükleri Rosewood çocuklarını bile iyi gösterebilir.

*

Reykjavik'in barları taze demlenmiş bira, eski ahşap ve Fransız sigarası gibi kokarken, Snookers ölü bedenler, iltihaplı sosisli sandviçler ve ter karışımı gibi kokuyordu. Ve Snookers, Rosewood'daki diğer her şey gibi, anılar taşıyordu: Bir Cuma gecesi Alison DiLaurentis, Aria'ya Snookers'a gidip çığlık çığlığa orgazm siparişi vermesi için meydan okumuştu. Aria bir grup üniversiteli gencin arkasında sırada beklemiş, kapıdaki fedai onu içeri almadığında, "Ama benim çığlık çığlığa orgazmım içeride!" diye bağırmıştı. Sonra ne söylediğini fark etti ve otoparkta bir arabanın arkasına çömelmiş olan arkadaşlarının yanına kaçtı. Hepsi o kadar çok gülmüşler ki hıçkırık tutmuş.

Cam panelli ön kapıdan geçtikten sonra barmene "Amstel," dedi - görünüşe göre Cumartesi günü saat iki buçukta fedailere gerek yoktu. Barmen soru sorarcasına ona baktı, sonra da birayı önüne koyup arkasını döndü. Aria büyük bir yudum aldı. Tadı yavan ve suluydu. Bardağın içine geri tükürdü.

"İyi misin?

Aria döndü. Üç tabure aşağıda, dağınık sarı saçlı, buz mavisi, Sibirya kurdu gözlü bir adam duruyordu. Küçük bir bardağın içinde bir şeyler yudumluyordu.

Aria kaşlarını çattı. 'Evet, burada biranın tadını unutmuşum. İki yıldır Avrupa'dayım. Orada bira daha güzel.

"Avrupa mı? Adam gülümsedi. Çok tatlı bir gülümsemesi vardı. "Nereye?

Aria da gülümsedi. "İzlanda.

Gözleri parladı. 'Bir keresinde Amsterdam'a giderken Reykjavik'te birkaç gece geçirmiştim. Limanda çok büyük, müthiş bir parti vardı.

Aria ellerini bira bardağının etrafında kavuşturdu. "Evet," dedi gülümseyerek, "en iyi partileri orada veriyorlar.

"Kuzey ışıkları için mi oradaydınız?

"Elbette," diye yanıtladı Aria. 'Ve gece yarısı güneşi. Yazın harika partilerimiz olurdu. En iyi müziklerle. Onun bardağına baktı. "Ne içiyorsun?

"Viski," dedi barmene işaret ederek. "Bir tane ister misin?

Başıyla onayladı. Adam üç tabureyi onun yanına taşıdı. Uzun parmaklı ve hafif yırtık tırnaklı güzel elleri vardı. Kadife ceketinin üzerinde "AKILLI KADINLAR OY KULLANIR!" yazan küçük bir düğme vardı.

"Demek İzlanda'da yaşadın? Yine gülümsedi. "Yurtdışında bir yıl gibi mi?

"Şey, hayır," dedi Aria. Barmen viskiyi onun önüne koydu. Büyük, bira büyüklüğünde bir yudum aldı. Boğazı ve göğsü anında cızırdadı. "İzlanda'daydım çünkü...

Kendini durdurdu. "Evet, yurtdışında geçirdiğim bir yıldı. Bırak ne isterse düşünsün.

"Güzel. Başını salladı. "Ondan önce neredeydin?

Omuz silkti. "Rosewood'a geri döndüm. Gülümsedi ve hemen ekledi: "Ama orayı çok daha fazla sevdim.

Başını salladı. "Amsterdam'dan sonra Amerika'ya döndüğüm için gerçekten çok üzgündüm.

"Eve dönerken yol boyunca ağladım," diye itiraf etti Aria, döndüğünden beri ilk kez kendisi gibi -yeni, gelişmiş İzlandalı Aria'sı gibi- hissediyordu. Sadece sevimli, zeki bir adamla Avrupa hakkında konuşmakla kalmıyordu, aynı zamanda Rosewood'da onu Rosewood Aria'sı olarak tanımayan tek adam da bu olabilirdi - ortadan kaybolan güzel kızın tuhaf arkadaşı. "Burada okula mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Yeni mezun oldum. Ağzını peçeteyle sildi ve bir Camel yaktı. Ona da paketten bir tane uzattı ama o başını salladı. "Biraz öğretmenlik yapacağım.

Aria viskiden bir yudum daha aldı ve bitirdiğini fark etti. Vay canına. "Sanırım öğretmenlik yapmak istiyorum. Okulu bitirir bitirmez. Ya o ya da oyun yazmak.

Öyle mi? Oyun mu? Bölümün ne?'

"İngiliz mi?" Barmen kadının önüne bir viski daha koydu.

"Ben de bunu öğretiyorum!" dedi adam. Bunu söylerken elini Aria'nın dizine koydu. Aria o kadar şaşırmıştı ki irkildi ve neredeyse içkisini devirecekti. Adam elini çekti. Aria kızardı.

"Özür dilerim," dedi biraz mahcup bir ifadeyle. "Ben Ezra, bu arada. "Aria. Birden ismi kulağa çok komik geldi. Kıkırdadı,

Dengesiz.

"Oha. Ezra onu sabitlemek için kolundan tuttu.

Üç viski içtikten sonra Aria ve Ezra, Reykjavik'teki Borg barda aynı yaşlı denizci barmenle tanıştıklarını, mineral zengini mavi lagün kaplıcalarında yıkanmanın uykularını getirmesini sevdiklerini ve jeotermal k a p l ı c a suyunun çürük yumurta sülfürü kokusunu gerçekten *sevdiklerini* anlamışlardı. Ezra'nın gözleri her geçen saniye daha da mavileşiyordu. Aria onun bir kız arkadaşı olup olmadığını sormak istedi. İçinin ısındığını hissediyordu ve bunun sadece viskiden kaynaklanmadığından emindi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi Aria sersem sersem.

Ezra gülümsedi. "Ben de gelebilir miyim?

Bu kız arkadaşın sorusunu cevapladı.

"Yani, uh ... Boynunun arkasını ovuşturdu. "Çok mu ileri gittim?" diye sordu, örülmüş kaşlarının altından başını kaldırarak.

Beyni uğuldadı. Yabancılarla takılmak pek ona göre değildi, en azından Amerika'da. Ama İzlandalı Aria olmak istediğini söylememiş miydi?

Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. Birbirlerine baktılar

Snookers'ın kadınlar tuvaletine giden bütün yol boyunca. Yerde tuvalet kâğıtları vardı ve barın geri kalanından bile daha kötü kokuyordu ama Aria'nın umurunda değildi. Ezra onu lavabonun üzerine kaldırıp bacaklarını beline doladığında, alabildiği tek koku onun kokusuydu - viski, tarçın ve ter karışımı - ve hiçbir şey bundan daha tatlı kokmamıştı.

Finlandiya'da ya da başka bir yerde dedikleri gibi, *ja*.

3
Hanna'nın İlk Değişimi

"Ve görünüşe göre Bethany'nin ailesinin yatak odasında seks yapıyorlarmış!

Hanna Marin masanın karşısındaki en iyi arkadaşı Mona Vanderwaal'a baktı. Okulun başlamasından iki gün önceydi ve King James Alışveriş Merkezi'nin Fransız esintili kafesi Rive Gauche'da oturmuş kırmızı şarap içiyor, *Vogue* ile *Teen Vogue'u* karşılaştırıyor ve dedikodu yapıyorlardı. Mona her zaman insanlar hakkında en iyi pislikleri bilirdi. Hanna şarabından bir yudum daha aldı ve kırk yaşlarında bir adamın şehvetle onlara baktığını fark etti. *Sıradan bir Humbert Humbert, diye* düşündü Hanna ama yüksek sesle söylemedi. Mona bu edebi göndermeyi anlamayacaktı ama Hanna'nın Rosewood Day'de en çok aranan kız olması, Rosewood Day'in tavsiye edilen yaz okuma listesindeki kitapları arada sırada, özellikle de yapacak hiçbir şeyi olmadan havuzun kenarında uzanırken okumayı sevdiği anlamına gelmiyordu. Ayrıca *Lolita* deli gibi kirli görünüyordu.

Mona, Hanna'nın kime baktığını görmek için başını çevirdi. Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ona çakmalıyız.

"Üçe kadar saymak mı?" Hanna'nın kehribar rengi gözleri büyüdü.

Mona başıyla onayladı. Üç deyince, kızlar zaten çok yüksek olan mini eteklerini yavaşça yukarı çekerek külotlarını ortaya çıkardılar. Humbert'ın gözleri kamaştı ve elindeki pinot noir bardağını pantolonunun kasıklarına çarptı. "Kahretsin!" diye bağırdı banyoya gitmeden önce.

'Güzel,' dedi Mona. Peçetelerini yenmemiş salatalarının üzerine attılar ve gitmek için ayağa kalktılar.

Sekizinci ve dokuzuncu sınıf arasındaki yaz, her ikisi de Rosewood'un taze erkek amigo seçmelerinden çıkarıldıklarında arkadaş olmuşlardı. Ertesi yıl takıma girmeye yemin ederek tonlarca kilo vermeye karar verdiler - böylece erkeklerin havaya fırlattığı sevimli, şımarık kızlar olabileceklerdi. Ancak bir kez zayıflayıp güzelleştiklerinde, amigoluğun modasının geçtiğine ve amigo kızların ezik olduğuna karar verdiler ve bir daha asla takıma girmeye çalışmadılar.

O zamandan beri Hanna ve Mona her şeyi paylaşıyorlardı - yani neredeyse her şeyi. Hanna Mona'ya nasıl bu kadar çabuk kilo verdiğini anlatmamıştı - konuşulamayacak kadar iğrençti. Sıkı diyet yapmak seksi ve takdire şayan olsa da, bir ton yağlı, yağlı, tercihen peynir dolu zırvalık yiyip sonra da hepsini kusmanın çekici *hiçbir* yanı yoktu. Ama Hanna bu kötü alışkanlığını çoktan aşmıştı, o yüzden bunun pek bir önemi yoktu.

Mona dergileri bir yığın haline getirirken, "O adamın ereksiyon olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı. "Sean ne düşünecek?

"Gülecektir," dedi Hanna.

"Hiç sanmıyorum.

Hanna omuz silkti. "Olabilir.

Mona homurdandı. "Evet, yabancılara teşhircilik yapmak bekaret yemini ile iyi gider.

Hanna Michael Kors marka mor ayakkabılarına baktı. Bekaret yemini. Hanna'nın inanılmaz popüler, ekstra

normalde seksi olan erkek arkadaşı Sean Ackard - yedinci sınıftan beri arzuladığı çocuk - son zamanlarda biraz garip davranıyordu. Her zaman Bay Amerikan İzcisi olmuştu - yaşlılar yurdunda gönüllü çalışmak ve Şükran Günü'nde evsizlere hindi dağıtmak gibi - ama dün gece Hanna, Sean, Mona ve bir grup başka çocuk Jim Freed'in sedir jakuzisinde takılıp gizlice Corona içerken Sean Amerikan İzciliğini bir adım öteye taşımıştı. Biraz da gururla, bekaret 'sözü' verdiğini ve evlenmeden önce seks yapmayacağına yemin ettiğini açıklamıştı. Hanna da dahil olmak üzere herkes cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

"Ciddi değil," dedi Hanna kendinden emin bir şekilde. Nasıl ciddi olabilirdi ki? Bir grup çocuk bu sözü imzaladı; Hanna bunun Lance Armstrong bileklikleri ya da Yogalates gibi geçici bir trend olduğunu düşündü.

"Öyle mi düşünüyorsun? Mona sırıtarak uzun perçemlerini gözlerinin önünden çekti. "Bakalım önümüzdeki Cuma Noel'in partisinde neler olacak.

Hanna dişlerini sıktı. Mona ona gülüyor gibi görünüyordu. "Alışverişe gitmek istiyorum," dedi ayağa kalkarak.

"Tiffany'ye ne dersin? Mona sordu.

"Harika.

King James Alışveriş Merkezi'nin Burberry, Tiffany's, Gucci ve Coach'un bulunduğu, en yeni Michael Kors parfümlerinin koktuğu ve güzel anneleriyle birlikte okula yeni başlayan güzel kızlarla dolu yepyeni lüks bölümünde dolaştılar. Hanna birkaç hafta önce tek başına çıktığı bir alışveriş gezisinde eski arkadaşı Spencer Hastings'in yeni Kate Spade'e girdiğini fark etmiş ve eskiden New York'tan tüm sezonluk naylon omuz çantalarını nasıl özel olarak sipariş ettiğini hatırlamıştı.

Hanna artık arkadaş olmadığı biri hakkında bu tür ayrıntıları bilmek tuhaf hissetti. Spencer'ın Kate Spade'in deri valizlerini incelemesini izlerken Hanna, Spencer'ın da kendisinin düşündüğü şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti: alışveriş merkezinin yeni kanadı tam da Ali DiLaurentis'in seveceği türden bir yerdi. Hanna sık sık Ali'nin özlediği şeyleri düşünüyordu - geçen yılki mezuniyet şenliği, Lauren Ryan'ın ailesinin malikânesindeki on altıncı yaş günü karaoke partisi, yuvarlak burunlu ayakkabıların geri dönüşü, Chanel'in deri iPod nano tutucuları ... genel olarak iPod nanolar. Ama Ali'nin kaçırdığı en büyük şey neydi? Elbette Hanna'nın makyajı - ve bunu kaçırmış olması *çok* üzücüydü. Bazen Hanna boy aynasının önünde dönüp dururken, Ali'nin arkasında oturduğunu ve eskiden olduğu gibi kıyafetlerini eleştirdiğini hayal ediyordu. Hanna yıllarını tombul, yapışkan bir ezik olarak harcamıştı ama şimdi her şey *çok* farklıydı.

Mona'yla birlikte Tiffany'ye girdiler; cam, krom ve kusursuz elmasları daha da parlatan beyaz ışıklarla doluydu. Mona vitrinlere göz gezdirdikten sonra Hanna'ya kaşlarını kaldırdı. "Belki bir kolye?

"Tılsımlı bir bileziğe ne dersin? Hanna fısıldadı.

"Mükemmel olur.

Çantaya doğru yürüdüler ve kalp şeklindeki geçmeli gümüş bileziğe baktılar. "Çok güzel," diye nefes aldı Mona.

"İlgilenir misiniz?" diye sordu zarif, yaşlı bir satıcı kadın. "Ah, bilmiyorum," dedi Hanna.

"Sana yakışıyor. Kadın çantanın kilidini açtı ve bileziği bulmak için etrafı yoklad ı. "Bütün dergilerde var.

Hanna Mona'yı dürttü. "Sen dene.

Mona onu bileğine taktı. "Gerçekten çok güzel. Sonra kadın başka bir müşteriye döndü. O döndüğünde, Mona

bileziği bileğinden çıkarıp cebine soktu. İşte böyle.

Hanna dudaklarını birbirine y a p ı ş t ı r d ı ve mercan rengi dudak çubuğu süren bal sarısı bir kız olan başka bir satış elemanını işaret etti. "Şuradaki yuvarlak tılsımlı bileziği deneyebilir miyim? "Elbette! Kız çantanın kilidini açtı. "Bende bunlardan bir tane var. kendim.'

"Küpelerin de uyumlu olmasına ne dersin? Hanna onları işaret etti.

"Tabii ki.

Mona elmaslara doğru ilerledi. Hanna küpeleri ve bileziği elinde tutuyordu. Birlikte
$350. Birden bir sürü Japon kız tezgâhın etrafına doluştu ve hepsi de cam vitrindeki başka bir yuvarlak kolyeli bileziği işaret etti. Hanna tavanda kamera, kapılarda da dedektör aradı.

"Ah, Hanna, gel de Lucida'ya bak! Mona seslendi.

Hanna durakladı. Zaman yavaşladı. Bileziği bileğine taktı ve sonra kolunun içine doğru itti. Küpeleri Louis Vuitton vişne desenli bozuk para çantasına sıkıştırdı. Hanna'nın kalbi küt küt atıyordu. Bir şeyler almanın en güzel yanı buydu: öncesindeki his. Kendini vızıltılı ve canlı hissediyordu.

Mona ona elmas bir yüzük salladı. "Bu bana yakışmıyor mu?

"Hadi. Hanna onun kolunu tuttu. "Koç'a gidelim.

"Hiçbirini denemek istemiyor musun? Mona suratını astı.

O her zaman
Hanna'nın işi yaptığını öğrendikten sonra durdu.

"Hayır," dedi Hanna. 'Çantalar bizi çağırıyor. Bileziğin gümüş zincirinin koluna hafifçe bastırdığını hissetti. Japon kızlar hâlâ tezgâhın etrafında koşuştururken buradan gitmesi gerekiyordu. Satıcı kız ona doğru dönüp bakmamıştı bile.

"Pekâlâ," dedi Mona dramatik bir şekilde. Yüzüğü - Hanna'nın bile yapmamanız gerektiğini bildiği gibi- pırlantasından tutarak satıcı kadına geri uzattı. "Bu elmasların hepsi çok küçük," dedi kadın. "Üzgünüm.

"Başkaları da var," diye denedi kadın.

"Hadi," dedi Hanna, Mona'nın kolunu tutarak.

Tiffany'nin içinden geçerken kalbi küt küt atıyordu. Tılsım bileğinde tıngırdadı ama kolunu aşağı çekmeye devam etti. Hanna bu işte tecrübeliydi - önce Wawa marketinden şeker, sonra Tower'dan CD, sonra da Ralph Lauren'den bebek tişörtleri almıştı - ve her seferinde kendini daha büyük ve daha belalı hissediyordu. Gözlerini kapadı ve alarmın çalması için kendini hazırlayarak eşiği geçti.

Ama hiçbir şey olmadı. Dışarıdaydılar.

Mona onun elini sıktı. "Sen de bir tane aldın mı?

"Elbette. Bileğindeki bileziği parlattı. "Ve bunlar. Para kesesini açtı ve Mona'ya küpeleri gösterdi.

"Kahretsin. Mona'nın gözleri büyüdü.

Hanna gülümsedi. Bazen en iyi arkadaşını geçmek çok iyi hissettiriyordu. Uğursuzluk getirmek istemediği için Tiffany'den hızla uzaklaştı ve peşlerinden birinin gelip gelmediğini dinledi. Yine de tek gürültü çeşmenin şırıltısı ve 'Oops! Yine Yaptım' şarkısıydı.

Evet, yaptım, diye düşündü Hanna.

4
Spencer Tahtada Yürüyor

'Tatlım, midyeleri ellerinle yememen gerekiyor. Bu kibarca değil.'

Spencer Hastings masanın karşısından, ellerini mükemmel bir şekilde vurgulanmış kül sarısı saçlarında gergin bir şekilde gezdiren annesi Veronica'ya baktı. "Özür dilerim," dedi Spencer, gülünç derecede küçük midye yeme çatalını eline alarak.

Bayan Hastings, Spencer'ın özrünü duymazdan gelerek kocasına, "Melissa'nın bu tozlu evde yaşamaması gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Peter Hastings boynunu çevirdi. Avukatlık yapmadığı zamanlarda, dar, renkli tayt gömlekler ve bisiklet pantolonlarıyla Rosewood'un tüm arka yollarında öfkeyle bisiklet sürüyor, hızla gelen arabalara yumruk sallıyordu. Tüm bu bisiklet sürme işi kronik olarak omuzlarını ağrıtıyordu.

"Bütün o çekiç sesleri! Nasıl olacak bilmiyorum
Bayan Hastings, "Çalışma bitti," diye devam etti.

Spencer ve ailesi Moshulu'da, Philadelphia limanındaki küçük bir gemide yer alan bir restoranda oturmuş, Spencer'ın kız kardeşi Melissa'nın akşam yemeği için onlarla

buluşmasını bekliyorlardı. Bu büyük bir kutlama yemeğiydi çünkü Melissa

Penn Üniversitesi'nden bir yıl erken mezun olmuş ve Penn Wharton İşletme Fakültesi'ni kazanmıştı. Philadelphia şehir merkezindeki ev, ailelerinin Melissa'ya hediyesi olarak yenileniyordu.

Sadece iki gün sonra Spencer Rosewood'daki üçüncü yılına başlıyordu ve bu yılın yoğun programına kendini teslim etmek zorunda kalacaktı: beş AP, liderlik eğitimi, yardım kampanyası organizasyonu, yıllık editörlüğü, tiyatro seçmeleri, hokey antrenmanları ve yaz programı başvurularını en kısa sürede göndermek, çünkü herkes bir Ivy'ye girmenin en iyi yolunun üniversite öncesi yaz kamplarından birine girmek olduğunu biliyordu. Ancak Spencer'ın bu yıl dört gözle beklediği bir şey vardı: ailesinin arazisinin arka tarafında bulunan dönüştürülmüş ahıra taşınmak. Ailesine göre bu, üniversiteye hazırlanmak için mükemmel bir yoldu - Melissa için ne kadar işe yaradığına bir bakın! Barf. Ama Spencer bu durumda kız kardeşinin ayak izlerini takip etmekten mutluydu, çünkü bu izler Spencer'ın arkadaşlarından ve onların sürekli havlayan labradorlarından kaçabileceği sakin, ışık alan bir misafirhaneye çıkıyordu.

Kız kardeşler arasında sessiz ama uzun süredir devam eden bir rekabet vardı ve Spencer hep kaybediyordu: Spencer ilkokulda Başkanlık Fiziksel Uygunluk Ödülü'nü dört kez kazanmıştı; Melissa ise beş. Spencer yedinci sınıftaki coğrafya yarışmasında ikinci olmuştu; Melissa ise birinci. Spencer yıllık ekibindeydi, okulun tüm oyunlarında oynuyordu ve bu yıl beş AP dersi alıyordu; Melissa üçüncü yılında tüm bunları yaptı, ayrıca annelerinin at çiftliğinde çalıştı ve lösemi araştırmaları için Philadelphia maratonuna hazırlandı. Spencer'ın not ortalaması ne kadar yüksek olursa olsun ya da programına ne kadar çok müfredat dışı ders sıkıştırırsa sıkıştırsın, hiçbir zaman Melissa'nın mükemmellik seviyesine ulaşamadı.

Spencer parmaklarıyla bir midye daha aldı ve ağzına attı. Babası bu restoranı çok severdi,

Koyu ahşap panelleri, kalın oryantal halıları ve tereyağı, kırmızı şarap ve tuzlu havanın baş döndürücü kokularıyla. Direklerin ve yelkenlerin arasında otururken, sanki geminin üzerinden atlayıp limana girebilirmişsiniz gibi hissediyordunuz. Spencer, Schuylkill Nehri üzerinden Camden, New Jersey'deki büyük köpüklü akvaryuma baktı. Noel ışıklarıyla süslenmiş dev bir parti teknesi yanlarından geçiyordu. Birisi ön güverteden sarı bir havai fişek atmıştı. O tekne bu tekneden çok daha fazla eğleniyordu.

"Melissa'nın arkadaşının adı neydi?" diye mırıldandı annesi.

"Sanırım bu Wren," dedi Spencer. Kafasının içinde, "*Cılız kuş gibi"* diye ekledi.

"Bana onun doktor olmak için çalıştığını söyledi," diye bayıldı annesi. "Penn Üniversitesi'nde.

"Elbette öyle," dedi Spencer sessizce. Bir parça midye kabuğunu sertçe ısırdı ve yüzünü buruşturdu. Melissa akşam yemeğine iki aylık erkek arkadaşını getirmişti. Ailesi henüz onunla tanışmamıştı - ailesini ziyarete falan gitmişti - ama Melissa'nın erkek arkadaşlarının hepsi aynıydı: kitap gibi yakışıklı, iyi huylu, golf oynayan. Melissa'nın içinde zerre kadar yaratıcılık yoktu ve belli ki erkek arkadaşlarında da aynı öngörülebilirliği a r ı y o r d u .

"Anne!" diye seslendi Spencer'ın arkasından tanıdık bir ses.

Melissa masanın diğer tarafına geçti ve anne babasına kocaman birer öpücük verdi. Görünüşü liseden beri hiç değişmemişti: kül sarısı saçları çenesine kadar küt kesilmişti, biraz fondöten dışında makyaj yapmıyordu ve sıkıcı kare yakalı sarı bir elbise, inci düğmeli pembe bir hırka ve yarı şirin kedi topuklu ayakkabılar giyiyordu.

"Sevgilim!" diye bağırdı annesi.

"Anne, baba, işte Wren. Melissa yanındaki birini içeri çekti.

Spencer ağzının açık kalmasını engellemeye çalıştı. Wren'de cılız, kuş gibi ya da ders kitabı gibi bir şey yoktu. Uzun boylu ve sırık gibiydi ve çok güzel kesilmiş Thomas Pink marka bir gömlek giymişti. Siyah saçları uzun, dağınık bir şekilde kesilmişti. Güzel bir cildi, yüksek elmacık kemikleri ve badem şeklinde gözleri vardı.

Wren ailesinin elini sıktı ve masaya oturdu. Spencer tanıştırılmayı beklerken Melissa annesine tesisatçı faturasının nereye gönderileceği hakkında bir soru sordu. Wren büyük boy bir şarap kadehiyle gerçekten ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Ben Spencer," dedi sonunda. Nefesinin midye gibi kokup kokmadığını merak etti. "Diğer kız. Spencer masanın diğer tarafına doğru başını salladı. "Bodrumda tuttukları.

"Oh. Wren sırıttı. "Harika.

Duyduğu İngiliz aksanı mıydı? "Sana kendin hakkında tek bir şey bile sormamış olmaları garip değil mi? Spencer anne ve babasını işaret etti. Şimdi de traktörlerden ve oturma odasının zemini için kullanılacak en iyi tahtadan bahsediyorlardı.

Wren omuz silkti ve sonra fısıldadı, "Bir bakıma. Göz kırptı.

Melissa aniden Wren'in elini tuttu. "Oh, görüyorum ki onunla tanışmışsın," diye mırıldandı.

"Evet." Gülümsedi. "Bana bir kız kardeşin olduğunu söylememiştin. Elbette söylememişti.

"Melissa," dedi Bayan Hastings. 'Baban ve ben tüm bu tadilatlar yapılırken senin nerede kalabileceğini konuşuyorduk. Aklıma bir şey geldi. Neden Rosewood'a dönüp birkaç ay bizimle yaşamıyorsun? Penn'e gidip gelebilirsin; ne kadar kolay olduğunu biliyorsun.

Melissa burnunu kırıştırdı. *Lütfen hayır de, lütfen hayır de,* Spencer vasiyet etti.

"Pekala. Melissa sarı elbisesinin askısını düzeltti. Spencer ona baktıkça, rengi Melissa'yı grip olmuş gibi gösteriyordu. Melissa Wren'e baktı. "Mesele şu ki... Wren ve ben birlikte şehirdeki eve taşınacağız.

"Ah!" Annesi ikisine de gülümsedi. "Peki... Sanırım Wren de bizimle kalabilir... Ne dersin Peter?

Spencer kalbinin göğsünden fırlamasını engellemek için göğüslerini sıkmak zorunda kaldı. Birlikte mi *taşınıyorlardı*? Kız kardeşinin gerçekten de taşakları vardı. Böyle bir bomba patlatırsa neler olacağını hayal edebiliyordu. Annesi Spencer'ı gerçekten bodrumda ya da belki ahırda yaşatacaktı. Atların yoldaşı keçinin yanına dükkan açabilirdi.

"Pekala, sanırım sorun yok," dedi babası. *İnanılır gibi değil!* 'Kesinlikle sessiz olacak. Annem günün büyük bölümünde ahırda ve tabii ki Spencer da okulda olacak.

"Okula mı gidiyorsun? Wren sordu. "Nerede?

"Liseye gidiyor," diye araya girdi Melissa. Sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi Spencer'a uzun uzun baktı. Spencer'ın dar ekru Lacoste tenis elbisesinden uzun, koyu sarı dalgalı saçlarına ve iki karatlık elmas küpelerine k a d a r . "Benim gittiğim lise. Hiç sormadım, Spence - bu yıl sınıf başkanı mısın?

Spencer, "VP," diye mırıldandı. Melissa'nın bunu zaten bilmemesine *imkân yoktu.*

"Bu şekilde sonuçlandığı için *çok* mutlu değil misin? Melissa sordu.

Spencer kesin bir dille 'Hayır,' dedi. Geçen bahar adaylığını koymuş ama yenilmiş ve başkan yardımcılığı koltuğuna oturmak zorunda kalmıştı. Herhangi bir konuda kaybetmekten nefret ederdi.

Melissa başını salladı. 'Anlamıyorsun, Spence -

Bu *çooook* fazla iş. Ben başkanken, başka bir şey için neredeyse hiç zamanım yoktu!

"Oldukça fazla etkinliğin var Spencer," diye mırıldandı Bayan Hastings. 'Yıllık var ve tüm o hokey maçları ...'

"Ayrıca Spence, başkan ölürse sen devralacaksın. Melissa sanki bu şakayı paylaşıyorlarmış gibi ona göz kırptı, ama paylaşmıyorlardı.

Melissa ailesine geri döndü. "Anne. Aklıma çok iyi bir fikir geldi. Wren ve ben ahırda kalsak nasıl olur? O zaman senden uzakta oluruz.'

Spencer sanki biri yumurtalıklarına tekme atmış gibi hissetti. *Ahır mı*?

Bayan Hastings Fransız manikürlü parmağını dudaklarına götürdü. "Hmm," diye başladı. Çekingen bir tavırla Spencer'a döndü. 'Birkaç ay bekleyebilir misin, tatlım? O zaman ahır tamamen senin olacak.

"Ah!" Melissa çatalını yere bıraktı. 'Oraya taşınacağını bilmiyordum, Spence! Sorun yaratmak istemem-'

"Sorun değil," diye araya girdi Spencer, buzlu su bardağını kaptı ve doyurucu bir yudum aldı. Ailesinin ve Mükemmel Melissa'nın önünde sinir krizi geçirmemek için kendini zor tuttu. "Bekleyebilirim.

"Ciddi misin? Melissa sordu. "Çok tatlısın!

Annesi soğuk, ince elini Spencer'ınkine bastırdı ve gülümsedi. "Anlayacağını *biliyordum*.

"İzin verir misiniz? Spencer baş dönmesiyle koltuğunu masadan geriye itti ve ayağa kalktı. "Hemen döneceğim. Teknenin ahşap zemini boyunca yürüdü, halı kaplı ana merdivenlerden indi ve ön girişten çıktı. Karaya çıkması gerekiyordu.

Penn's Landing yürüyüş yolunda, Philadelphia

ufuk çizgisi parıldıyordu. Spencer bir banka oturdu ve yoga ateşi nefesleri aldı. Sonra cüzdanını çıkardı ve parasını düzenlemeye başladı. Tüm birlikleri, beşlikleri ve yirmilikleri aynı yöne çevirdi ve köşelerinde yeşil renkte basılı uzun harf-sayı kombinasyonuna göre alfabetik sıraya dizdi. Bunu yapmak onu her zaman daha iyi hissettirirdi. İşini bitirdiğinde gözlerini geminin yemek güvertesine dikti. Arkadaşları nehre baktığı için onu göremiyorlardı. Kahverengi Hogan çantasını karıştırıp acil durum Marlboro paketini buldu ve bir tane yaktı.

Öfkeli bir nefes çektikten sonra bir nefes daha çekti. Ahırı çalmak yeterince kötü bir şeydi ama bunu kibar bir şekilde yapmak Melissa'nın tarzıydı - Melissa her zaman dıştan iyi ama içten korkunç biri olmuştu. Ve bunu Spencer'dan başka kimse göremezdi.

Melissa'dan sadece bir kez, yedinci sınıfın bitiminden birkaç hafta önce intikam almıştı. Bir akşam Melissa ve o zamanki erkek arkadaşı Ian Thomas finaller için çalışıyorlardı. Ian ayrıldığında, Spencer onu dışarıda, ailesinin çam ağaçlarının arkasına park ettiği SUV'unun yanında köşeye sıkıştırdı. Sadece flört etmek istemişti - Ian tüm seksiliğini onun sade, iyi kalpli kız kardeşine harcıyordu - bu yüzden Ian'ın yanağına bir hoşça kal öpücüğü kondurdu. Ama Ian onu yolcu kapısına doğru bastırdığında kaçmaya çalışmadı. Sadece arabasının alarmı çalmaya başladığında öpüşmeyi bıraktılar.

Spencer bunu Alison'a anlattığında, Ali bunun çok kötü bir şey olduğunu ve Melissa'ya itiraf etmesi gerektiğini söyledi. Spencer, Ali'nin sinirlendiğinden şüpheleniyordu çünkü bütün yıl boyunca en çok büyük oğlanla kimin takılacağı konusunda yarışmışlardı ve Ian'ı öpmek Spencer'ı öne geçirmişti. Spencer keskin bir nefes aldı. Hayatının o döneminin hatırlatılmasından nefret ediyordu. Ama DiLaurentis'lerin eski evi onunkinin hemen yanındaydı ve

Ali'nin yatak odasının pencerelerinden biri
S p e n c e r 'ınkine bakıyordu - Ali sanki 7/24 peşindeydi.
Her şey

Spencer'ın tek yapması gereken pencereden dışarı bakmaktı; yedinci sınıf öğrencisi Ali, JV hokey üniformasını Spencer'ın görebileceği bir yere asmış ya da yatak odasında dolaşıp cep telefonuyla dedikodu yapıyordu.

Spencer yedinci sınıftan beri çok değiştiğini düşünmek istiyordu. Hepsi çok acımasızdı - özellikle Alison - ama *sadece* Alison değil. Ve en kötü anısı da *o şeydi*. Jenna Olayı. Bunu düşünmek Spencer'ı o kadar kötü hissettiriyordu ki, *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* filminde yaptıkları gibi beyninden silebilmeyi diledi.

"Sigara içmemelisin, biliyorsun.

Döndü ve Wren h e m e n yanında duruyordu. Spencer şaşkınlıkla ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?

"Onlar . . .' Ellerini birbirlerine açıp kapattı, ağızları havlar gibiydi. "Ve benim bir sayfam var. Bir BlackBerry çıkardı.

"Oh," dedi Spencer. 'Bu hastaneden mi? Büyük bir doktor olduğunu duydum.

"Şey, hayır, aslında ben sadece birinci sınıf tıp öğrencisiyim," dedi Wren ve sonra sigarasını işaret etti. "Ondan biraz içmemin sakıncası var mı?

Spencer alaycı bir tavırla ağzının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Az önce bana sigara içmememi söyledin," dedi ve sigarayı ona uzattı. "Evet, şey. Wren sigaradan derin bir nefes çekti. "Sen Tamam mı?'

"Her neyse. Spencer kız kardeşinin ahırını çalan yeni erkek arkadaşıyla bu konuyu konuşacak değildi. "Peki sen nerelisin?

Kuzey Londra. Babam Koreli ama. Oxford'a gitmek için İngiltere'ye taşındı ve sonunda kaldı. Herkes soruyor.'

Spencer, "Ah, yapmayacaktım," diye cevap verdi, her ne kadar
bunu düşünmüştü. "Kız kardeşimle nasıl tanıştınız?

"Starbucks'ta," diye cevap verdi. "Önümde sıradaydı.

"Oh," dedi Spencer. Ne kadar da ezikçe.

Wren kaldırım taşını tekmeleyerek, "Bir latte alıyordu," diye ekledi.

"Bu çok hoş. Spencer elindeki sigara paketiyle oynadı.

"Bu birkaç ay önceydi. Bir nefes daha çekti, elleri hafifçe titriyor ve gözleri etrafta geziniyordu. 'I şehir evini almadan önce ondan hoşlanıyordu.'

Spencer onun biraz gergin göründüğünü fark ederek, "Doğru," dedi. Belki de ailesiyle tanışacağı için gergindi. Yoksa Melissa'nın yanına taşınmak mı onu germişti? Spencer bir erkek olsaydı ve Melissa'nın yanına taşınmak zorunda kalsaydı, kendini Moshulu'nun karga yuvasından Schuylkill Nehri'ne atardı.

Sigarayı ona geri uzattı. "Umarım senin evinde kalmamda bir sakınca yoktur.

"Um, evet. Her neyse.'

Wren dudaklarını yaladı. "Belki sigara bağımlılığından kurtulmanı sağlayabilirim.

Spencer sertleşti. "Ben bağımlı değilim.

Wren gülümseyerek, "Elbette değilsin," diye cevap verdi.

Spencer başını sertçe salladı. "Hayır, bunun olmasına asla izin vermem. Ve bu doğruydu: Spencer kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ederdi.

Wren gülümsedi. "Ne yaptığını biliyormuş gibi konuşuyorsun.

"İstiyorum.

"Her şeyde böyle misin? Wren gözleri parlayarak sordu.

Bunu söylerken kullandığı hafif ve alaycı üslupta Spencer'ı duraksatan bir şey vardı. Flört mü ediyorlardı? Onlar

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar, ta ki büyük bir grup insan vapurdan sokağa çıkana kadar. Spencer gözlerini indirdi.

"Peki, sence geri dönme zamanımız geldi mi? Wren sordu. Spencer tereddüt etti ve taksilerle dolu caddeye baktı,

onu istediği yere götürmeye hazırdı. Neredeyse Wren'e taksilerden birine binip Citizens Bank Park'ta bir beyzbol maçına gitmeyi teklif edecekti; orada sosisli sandviç yiyebilir, oyunculara bağırabilir ve Phillies'in atıcısının kaç ıska yaptığını sayabilirlerdi. Babasının loca koltuklarını kullanabilirdi - zaten çoğunlukla boşa gidiyorlardı - ve bahse girerim Wren de bunu isterdi. Ailesi onları görmezden gelmeye devam edecekken neden geri dönsündü ki? Onlardan sadece birkaç adım ötedeki ışıkta bir taksi durdu. Önce ona, sonra Wren'e baktı.

Ama hayır, bu yanlış olur. Hem o ölürse ve kendi kız kardeşi tarafından öldürülürse başkan yardımcısının yerini kim dolduracaktı? "Önden buyurun," dedi Spencer ve gemiye geri dönebilmeleri için kapıyı onun için açık tuttu.

5
Starts ve Fitz

'Hey! Finlandiya!'

Salı günü, okulun ilk günü, Aria birinci dönem İngilizce dersine doğru hızlı adımlarla yürüdü. Döndüğünde Noel Kahn'ın Rosewood Day kazak yeleği ve kravatıyla kendisine doğru koştuğunu gördü. "Selam. Aria başını salladı. Yürümeye devam etti.

Noel onun yanına sokularak, "Geçen gün antrenmandan kaçmıştın," dedi.

"İzlememi mi bekliyordun? Aria göz ucuyla ona baktı. Yüzü kızarmış görünüyordu.

Evet. Antrenman yaptık. Üç gol attım.'

"Aferin sana," diye tersledi Aria. Etkilenmesi mi gerekiyordu?

Ne yazık ki İzlanda'da birçok kez hayalini kurduğu Rosewood Day koridorunda ilerlemeye devam etti. Üstünde aynı yumurta kabuğu beyazı, tonozlu tavanlar vardı. Altında aynı çiftlik evi rahatlığındaki ahşap zeminler vardı. Sağında ve solunda her zamanki gibi çerçeveli, havasız mezuniyet fotoğrafları, solunda ise sıra sıra dizilmiş, ezik metal dolaplar vardı. Hatta aynı şarkı, *1812 Uvertürü,* PA hoparlörlerinden mırıldanıyordu - Rosewood çalıyordu

Ders aralarında müzik dinliyordu çünkü 'zihinsel olarak uyarıcıydı'. Yanından geçip gidenler Aria'nın milyonlarca yıldır tanıdığı insanların aynısıydı ve hepsi de ona bakıyordu.

Aria başını eğdi. Sekizinci sınıfın başında İzlanda'ya taşındığından beri, herkes onu en son gördüğünde, en iyi arkadaşları garip bir şekilde ortadan kaybolan kederli kız grubunun bir parçasıydı. O zamanlar nereye gitse insanlar onun hakkında fısıldaşıyordu.

Şimdi, sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordu. Ve neredeyse Ali hâlâ buradaymış gibi hissediyordu. Spor salonunun köşesinde sarı atkuyruğunun parladığını gördüğünde Aria'nın nefesi göğsünde sıkıştı. Ve Aria, Ali'yle ders aralarında buluşup dedikodu yaptıkları çömlek atölyesinin önünden köşeyi döndüğünde, Ali'nin "Hey, bekle!" diye bağırdığını duyar gibi oldu. Ateşi olup olmadığını anlamak için elini alnına bastırdı. "Peki önce hangi dersin var?" diye sordu Noel, hâlâ

Ona ayak uydur.

Şaşırmış bir şekilde ona baktı, sonra da çizelgesine. "İngilizce.

Ben de. Bay Fitz?'

'Evet,' diye mırıldandı. "O iyi mi?

Bilmiyorum. Yeni biri. Fulbright bursiyeri olduğunu duydum.

Aria ona şüpheyle baktı. Noel Kahn ne zamandan beri bir öğretmenin kimlik bilgilerini önemsiyordu? Köşeyi döndü ve İngilizce odasının kapısında duran bir kız gördü. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı görünüyordu. Bu kız manken inceliğindeydi, uzun kızıl-kahverengi saçları vardı ve kıvrılmış mavi ekose Rosewood üniforma eteği, mor platin topuklu ayakkabılar ve Tiffany marka bir bileklik takmıştı.

Aria'nın kalbi çarpmaya başladı. Eski arkadaşlarını tekrar

gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmişti ve işte Hanna karşısındaydı. Hanna'ya ne *olmuştu*?

"Hey," dedi Aria usulca.

Hanna döndü ve Aria'yı uzun, dağınık saç kesiminden Rosewood Day marka beyaz gömleğine, kalın bakalit bileziklerinden kahverengi, yıpranmış bağcıklı botlarına kadar baştan aşağı süzdü. Yüzünde boş bir ifade belirdi, ama sonra gülümsedi.

"Aman Tanrım! Hanna söyledi. En azından Hanna'nın tiz sesi hâlâ aynıydı. 'Nasıldı ... neredeydin? Çekoslovakya'da mı?

"Evet," diye yanıtladı Aria. Yeterince yakındı. "Harika! Hanna Aria'ya sıkı bir gülümseme verdi.

Hanna'nın yanındaki bir kız, "Kirsten South Beach'ten ayrılmış gibi görünüyor," diye araya girdi. Aria başını yana çevirerek onu tanımaya çalıştı. Mona Vanderwaal mı? Aria onu en son gördüğünde Mona saçlarına milyarlarca örgü yapmıştı ve Razor scooter'ına biniyordu. Şimdi Hanna'dan bile daha çekici görünüyordu.

"Öyle değil mi? Hanna da aynı fikirdeydi. Sonra Aria'ya ve *hâlâ* orada duran Noel'e özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kusura bakmayın çocuklar, bize müsaade eder misiniz?

Aria sınıfa girdi ve gördüğü ilk sıraya çöktü. Başını eğdi ve derin, duygusal nefesler aldı.

"*Cehennem diğer insanlardır*" diye bağırıyordu. Bu, Fransız filozof Jean-Paul Sartre'ın en sevdiği sözüydü ve Rosewood için mükemmel bir mantraydı.

Birkaç saniye boyunca ileri geri sallandı, tam bir çıldırma modundaydı. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey Ezra'nın, Snookers'ta tanıştığı adamın anısıydı. Barda Ezra onu banyoya kadar takip etmiş, yüzünü tutmuş ve öpmüştü. Ağızları birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu - bir kez bile dişleri çarpmamıştı. Adamın elleri kızın sırtında, karnında ve bacaklarında gezinmişti. Öyle bir sevişmişlerdi

ki

bağlantı. Ve tamam, iyi, bazıları bunun sadece bir ... dil bağlantısı olduğunu söyleyebilirdi ... ama Aria bunun daha fazlası olduğunu biliyordu.

Dün gece bunu düşünürken kendini o kadar kötü hissetmişti ki, duygularını ifade etmek için Ezra hakkında bir haiku yazmıştı - haikular onun en sevdiği şiir türüydü. Sonra da ortaya çıkan sonuçtan memnun kalarak telefonuna girmiş ve Ezra'nın ona verdiği numaraya mesaj atmıştı.

Aria acı dolu bir iç geçirdi ve sınıfta etrafına bakındı. Kitap ve Mop & Glo kokuyordu. Büyük boy, dört camlı pencereler güneydeki çimenliğe ve onun ötesindeki yeşil tepelere bakıyordu. Birkaç ağaç sarıya ve turuncuya dönmeye başlamıştı. Kara tahtanın yanında harika bir Shakespeare sözleri posteri ve birinin duvara yapıştırdığı KÖTÜ İNSANLAR SİKTİR etiketi vardı. Hademe çıkartmayı kazımaya çalışmış ama yarı yolda vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Gecenin 2:30'unda Ezra'ya mesaj atmak çaresizlik miydi? Ondan hâlâ haber alamamıştı. Aria çantasında telefonunu aradı ve çıkardı. Ekranda YENİ MESAJ yazıyordu. Midesi hopladı, aynı anda hem rahatladı, hem heyecanlandı, hem de gerildi. Ama OKU'ya tıkladığında bir ses sözünü kesti.

"Affedersiniz. Okulda cep telefonunuzu kullanamazsınız.'

Aria elleriyle telefonunu kapattı ve başını kaldırıp baktı. Bunu söyleyen her kimse -yeni öğretmen olduğunu tahmin ediyordu- sırtını odanın geri kalanına dönmüş, kara tahtaya bir şeyler yazıyordu. Şimdiye kadar yazdığı tek şey *Bay Fitz'di*. Elinde, üstünde Rosewood'un amblemi olan bir not tutuyordu. Arkadan bakıldığında genç görünüyordu. Sınıftaki diğer kızlardan birkaçı yerlerini bulurken ona takdir dolu bir bakış attı. Hatta şu anda harika olan Hanna ıslık bile çaldı.

"Yeni çocuk olduğumu biliyorum," diye devam etti,

adının altında *AP English* yazıyordu, "ama elimde ön bürodan gelen bu bildiri var. Okulda cep telefonu kullanılmaması hakkında bir şeyler. Sonra

döndü. Bildiri elinden fırlayıp muşamba zemine düştü.

Aria'nın ağzı anında kurudu. Sınıfın önünde bardan Ezra duruyordu. Ezra, onun haiku'sunun alıcısı. Gül ağacı ceketi ve kravatıyla sırık gibi ve sevimli görünen, saçları taranmış, düğmeleri doğru iliklenmiş ve sol kolunun altında deri ciltli bir ders ajandası olan Ezra. Tahtanın başında durmuş yazıyordu. *Bay Fitz, AP İngilizce.*

Yüzünün rengi solmuş bir halde ona baktı. "Vay anasını.

Bütün sınıf onun kime baktığını görmek için döndü. Aria onlara tekrar bakmak istemedi, bu yüzden mesajına baktı.

Sürpriz! Domuz kuklanızın bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyorum. -A

Vay anasını, gerçekten.

6
Emily de Fransız!

Salı öğleden sonra, Emily günün son zili çaldıktan sonra yeşil metal dolabının önünde durdu. Dolabında hâlâ geçen seneden kalma çıkartmalar vardı: USA Swimming, Liv Tyler'ın elf Arwen rolü ve üzerinde "ÇIPLAK KELEBEK" yazan bir mıknatıs. Erkek arkadaşı Ben yanında duruyordu.

"Wawa'ya gitmek ister misin?" diye sordu. Rosewood yüzme ceketi sırık gibi, kaslı vücudundan gevşekçe sarkıyordu ve sarı saçları biraz dağınıktı.

"Yok, ben iyiyim," diye cevapladı Emily. Okuldan sonra saat üç buçukta antrenmanları olduğu için yüzücüler genellikle Rosewood'da kalır ve bir milyar tur yüzmeden önce hoagie/buzlu çay/Cheats/Reese's Pieces alabilmek için birilerini Wawa'ya gönderirlerdi.

Otoparka doğru ilerlerken bir grup çocuk Ben'in elini tokatlamak için durdu. Geçen yıl Ben'in tarih sınıfında olan Spencer Hastings el salladı. Emily, Spencer'ın kendisine değil Ben'e baktığını fark etmeden önce el salladı. Birlikte yaşadıkları onca şeyden ve paylaştıkları onca sırdan sonra şimdi yabancı gibi davrandıklarına inanmak zordu.

Herkes geçtikten sonra Ben ona döndü ve kaşlarını çattı. "Ceketini giymişsin. Antrenman yapmıyor musun?" "Um. Emily dolabını kapattı ve şifresini çevirdi. "Bugün etrafta gösterdiğim kızı biliyor musun? Onunla evine kadar yürüyeceğim çünkü bu onun ilk günü.

Sırıttı. 'Ne kadar tatlısın değil mi? Özel öğrencilerin aileleri turlar için para ödüyor, ama siz bunu bedavaya yapıyorsunuz.

"Hadi ama. Emily huzursuzca gülümsedi. "On dakikalık bir yürüyüş mesafesinde.

Ben bir süre belli belirsiz başını sallayarak ona baktı.

"Ne? Sadece nazik olmaya çalışıyorum!

"Bu harika," dedi ve gülümsedi. Gözlerini ondan ayırıp erkek güreş takımının kaptanı Casey Kirschner'e el salladı.

Maya, Ben'in yan merdivenlerden öğrenci otoparkına inmesinden bir dakika sonra ortaya çıktı. Rosewood oxford gömleğinin üzerine beyaz bir kot ceket giymişti ve ayağında Oakley parmak arası terlikler vardı. Ayak tırnakları boyalı değildi. "Hey," dedi.

"Hey. Emily neşeli görünmeye çalıştı ama kendini huzursuz hissediyordu. Belki de antrenmana Ben'le birlikte gitmeliydi. Maya'yı eve bırakıp hemen geri dönmek tuhaf mıydı?

"Hazır mısın? Maya sordu.

Kızlar, Rosewood'daki virajlı bir arka yolda yer alan bir grup çok eski tuğla binadan oluşan kampüste yürüdüler. Saatleri gösteren Gotik bir saat kulesi bile vardı. Emily daha önce Maya'ya her özel okulda bulunan standart şeyleri göstermişti. Ayrıca ona Rosewood Day'le ilgili genellikle kendi başınıza keşfetmeniz gereken havalı şeyleri de göstermişti; kızların birinci kattaki banyosunda bazen gayzer gibi su fışkırtan tehlikeli tuvalet, çocukların beden eğitimi dersini ektiklerinde gittikleri tepedeki gizli yer (Emily'nin asla yapmayacağı bir şeydi bu) ve

Okulun tek otomatında en sevdiği Vanilyalı Kola satılıyordu. Hemşire odasının dışında asılı olan sigara karşıtı posterlerde yer alan, kıçını kaldıran ilkel modelle ilgili bir şaka bile geliştirmişlerdi. Yeniden bir şakaya sahip olmak iyi hissettiriyordu.

Şimdi, kullanılmayan bir mısır tarlasından Maya'nın mahallesine doğru ilerlerken Emily, Maya'nın kalkık burnundan kahve rengi tenine ve yakasının boynuna tam olarak yerleşememesine kadar yüzünün her ayrıntısını inceliyordu. Kollarını salladıklarında elleri sürekli birbirine çarpıyordu.

"Burası çok farklı," dedi Maya havayı koklayarak. "Pine-Sol gibi kokuyor! Kot ceketini çıkardı ve düğmeli bluzunun kollarını sıvadı. Emily saçlarını çekti, klordan zarar görmüş ve kırmızımsı sarının hafif yeşilimsi bir tonu yerine Maya'nınki gibi koyu ve dalgalı olmasını diledi. Emily ayrıca güçlü, kaslı ve eskisi kadar ince olmayan vücudu hakkında da biraz mahcup hissediyordu. Neredeyse çıplak olan mayosunun içindeyken bile genellikle kendisinin bu kadar farkında hissetmezdi.

"Herkesin gerçekten *ilgi duyduğu* şeyler vardır," diye devam etti Maya. 'Fizik sınıfımdaki Sarah gibi. Bir grup kurmaya çalışıyor ve benim de içinde olmamı istedi!

"Gerçekten mi? Ne çalıyorsun?'

"Gitar," dedi Maya. 'Bana babam öğretti. Kardeşim aslında çok daha iyi ama neyse.

"Vay canına," dedi Emily. "Bu harika.

"Aman Tanrım! Maya Emily'nin kolunu tuttu. Emily önce irkildi ama sonra rahatladı. 'Sen de gruba katılmalısın! Ne kadar eğlenceli olurdu değil mi? Sarah haftada üç gün okuldan sonra prova yapacağımızı söyledi. O bas çalıyor.'

"Ama benim tek çaldığım flüt," dedi Emily, sesinin *Winnie-the-Pooh'*daki Eeyore gibi çıktığını fark ederek.

"Flüt harika olurdu! Maya ellerini çırptı. "Ve davul!

Emily iç çekti. 'Gerçekten yapamam. Her gün okuldan sonra yüzmeye gidiyorum.

"Hmm," dedi Maya. 'Bir gün atlayamaz mısın? Bahse girerim davulda çok iyi olurdun.

"Ailem beni öldürürdü. Emily başını eğdi ve üstlerindeki eski demiryolu köprüsüne baktı. Trenler artık köprüyü kullanmıyordu, bu yüzden şimdi çoğunlukla çocukların ailelerinin haberi olmadan gidip sarhoş oldukları bir yerdi.

"Neden? Maya sordu. "Bu kadar büyütecek ne var?

Emily durakladı. Ne söylemesi gerekiyordu? Stanford'dan gelen gözlemciler Carolyn'in gelişimini izledikleri için ailesinin ondan yüzmeye devam etmesini beklediğini mi? Ağabeyi Jake ve ablası Beth'in şu anda Arizona Üniversitesi'nde tam burslu olarak yüzdüklerini mi? Birinci sınıf bir yerde yüzme bursundan daha az bir şeyin aile başarısızlığı olacağını mı? Maya, ailesi market alışverişi yaparken ot içmekten korkmuyordu. Emily'nin anne babası ise yaşlı, muhafazakâr, kon- trolcü Doğu Yakası banliyöleri gibi görünüyordu. Öyleydiler de. Ama yine de.

"Burası eve daha kısa bir yol. Emily sokağın karşısında, kış günlerinde arkadaşlarıyla birlikte Ali'nin evine gitmek için kestirmeden geçtikleri büyük kolonyal evin bahçesini işaret etti

Daha hızlı.

Ortanca çalılarını sulayan bir fıskiyeden kaçınarak çimlerin arasından yukarı doğru çıkmaya başladılar. Dikenli ağaç dallarının arasından Maya'nın arka bahçesine doğru ilerlerken Emily kısa bir süre durdu. Boğazından küçük, gırtlaktan gelen bir ses kaçtı.

Yıllardır bu arka bahçeye - *Ali'nin* eski arka bahçesine - gitmemişti. Orada, çimlerin karşısında, Ali'yle sayısız tükürük oyunu oynadıkları tik güverte vardı. Ali'nin kalın sopasını bağladıkları yıpranmış çim parçası vardı.

beyaz iPod'larını hoparlörlere takıp dans partileri yapıyorlardı. Solunda tanıdık budaklı meşe ağacı vardı. Ağaç ev yoktu ama gövdesindeki kabuğa kazınmış baş harfler vardı: *EF + AD* - Emily Fields + Alison DiLaurentis. Yüzü kızarmıştı. O sırada Emily isimlerini neden ağaç kabuğuna kazıdığını bilmiyordu; sadece Ali'ye arkadaş olmalarından ne kadar mutlu olduğunu göstermek istemişti.

Onun önünde yürüyen Maya omzunun üzerinden baktı. "İyi misin?

Emily ellerini ceketinin ceplerine soktu. Bir an için Maya'ya Ali'den bahsetmeyi düşündü. Ama yanından bir uğultu geçti ve cesaretini kaybetti. "Ben iyiyim," dedi.

"İçeri gelmek ister misin? Maya sordu.

'Hayır. I . . . Okula dönmek zorundayım,' diye yanıtladı Emily. "Yüzme.

"Ah. Maya gözlerini kırıştırdı. "Benimle eve yürümek zorunda değildin, aptal.

"Evet, ama kaybolmanı istemedim.

"Çok tatlısın. Maya ellerini arkasında birleştirdi ve kalçalarını ileri geri salladı. Emily onun *şirinlikle* ne kastettiğini merak etti. Bu Kaliforniya'ya özgü bir şey miydi?

"Peki, yüzmede iyi eğlenceler," dedi Maya. "Ve bugün bana etrafı gezdirdiğin için teşekkürler.

"Elbette. Emily bir adım öne çıktı ve vücutları birbirine sarılarak ezildi.

"Mmm," dedi Maya, daha sıkı sıkarak. Kızlar geri çekildi ve bir an için birbirlerine sırıttılar. Sonra Maya öne eğildi ve Emily'yi iki yanağından öptü. "Mwah, mwah!" dedi. "Fransızlar gibi.

"O zaman ben de Fransız olacağım. Emily, Ali'yi ve ağacı bir anlığına unutarak kıkırdadı. "Mwah! Maya'nın pürüzsüz sol yanağını öptü.

Sonra Maya onu tekrar öptü, sağ yanağından, ama şimdi ağzına biraz daha yakındı. Bu sefer *mwah* yoktu.

Maya'nın ağzı muzlu sakız gibi kokuyordu. Emily geri çekildi ve omzundan kaymadan önce yüzme çantasını yakaladı. Kafasını kaldırdığında Maya sırıtıyordu.

"Görüşürüz," dedi Maya. "Kendine iyi bak.

Emily antrenmandan sonra havlusunu katlayıp yüzme çantasına koydu. Bütün öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçmişti. Maya evine atladıktan sonra Emily koşarak okula döndü - sanki koşmak içindeki duygu karmaşasını çözecekmiş gibi. Suya girip tur üstüne tur yüzerken ağaçtaki o unutulmaz yazıları gördü. Koç düdüğünü çaldığında ve başlangıç ve dönüş alıştırmaları yaptıklarında Maya'nın muzlu sakızının kokusunu aldı ve onun eğlenceli, kolay gülüşünü duydu. Dolabının önünde dururken saçlarını iki kez şampuanladığından emindi. Diğer kızların çoğu ortak duşlarda daha uzun süre kalıp dedikodu yapmışlardı ama Emily onlara katılamayacak kadar dalgındı.

Dolabındaki rafta düzgünce katlanmış tişörtüne ve kot pantolonuna uzandığında, bir not fırladı. Emily'nin adı ön yüzünde düz, tanıdık olmayan bir el yazısıyla yazılmıştı ve grafik defter kağıdını tanımıyordu. Notu soğuk ve ıslak zeminden aldı.

Hey Em,

Sob! Yerime başkası geldi! Öpecek başka bir arkadaş bulmuşsun!

-A

Emily ayak parmaklarını kauçuk soyunma odası minderine doladı ve bir an için nefes almayı bıraktı. Etrafına bakındı. Kimse ona bakmıyordu.

Bu gerçek miydi?

Nota baktı ve mantıklı düşünmeye çalıştı. O ve Maya açık alandaydı ama etrafta kimse yoktu.

Ve . . . *Yerime başkası mı geldi? Öpülecek başka bir arkadaş mı?* Emily'nin elleri titredi. İmzaya tekrar baktı. Diğer yüzücülerin kahkahaları duvarlarda yankılandı.

Emily sadece bir arkadaşını daha öpmüştü. O meşe ağacına baş harflerini kazıdıktan iki gün sonra ve yedinci sınıfın bitiminden sadece bir buçuk hafta önceydi.

Alison.

7
Spencer'ın Sıkı Bir Posterioru (Deltoid) Var

"Kıçına bak!

"Kapa çeneni! Spencer çim hokeyi sopasıyla arkadaşı Kirsten Cullen'ın kaval kemiğine vurdu. Savunma talimleri yapmaları gerekiyordu ama onlar - takımın geri kalanıyla birlikte - bu yılın yeni yardımcı koçunu ölçüp biçmekle meşguldüler. O, Ian Thomas'tan başkası değildi.

Spencer'ın derisi adrenalinle diken diken oldu. Melissa'nın Ian'ın California'ya taşındığından bahsettiğini hatırlıyordu. Ama sonra, beklemeyeceğiniz pek çok insan Rosewood'a geri döndü.

Kirsten, 'Kız kardeşin ondan ayrılmakla çok aptallık etti,' dedi. "O çok *seksi*.

Spencer kıkırdayarak, '*Şşşt,*' diye cevap verdi. 'Ve her neyse, kız kardeşim ondan ayrılmadı. O kız kardeşimden ayrıldı.

Düdük çaldı. "Kımıldayın! Ian koşarak onlara seslendi. Spencer sanki umurunda değilmiş gibi ayakkabısını bağlamak için eğildi. Ian'ın gözlerini üzerinde hissetti.

"*Spencer?* Spencer Hastings?'

Spencer yavaşça ayağa kalktı. "Oh. Ian, değil mi?

Ian'ın gülümsemesi o kadar genişti ki Spencer yanaklarına

şaşırdı.

yırtılmamıştı. Hâlâ o Amerikalı, yirmi beşinde babamın arkadaşlığını devralacağım bakışı vardı, ama şimdi kıvırcık saçları biraz daha uzun ve dağınıktı. "Kocaman olmuşsun!" diye bağırdı.

"Sanırım. Spencer omuz silkti.

Ian elini ensesinde gezdirdi. "Kız kardeşin bugünlerde nasıl?

"Um, o iyi. Erken mezun oldu. Wharton'a gidiyor. Ian başını eğdi. 'Peki erkek arkadaşları hala ona vur-

"Seni taciz mi ediyor?

Spencer'ın ağzı açık kaldı. O cevap veremeden baş antrenör Bayan Campbell düdüğünü çaldı ve Ian'ı yanına çağırdı.

Kirsten, arkası dönük olan Spencer'ın kolunu tuttu. "Onunla *tamamen takıldın,* değil mi?

"Kapa *çeneni*! Spencer karşılık verdi.

Ian orta sahaya doğru koşarken omzunun üzerinden ona baktı. Spencer nefesini içine çekti ve kramponunu incelemek için eğildi. Ona baktığını bilmesini istemiyordu.

Antrenmandan eve döndüğünde Spencer'ın kıçından omuzlarına ve küçük ayak parmaklarına kadar vücudunun her yeri ağrıyordu. Bütün yazı komiteleri organize ederek, SAT kelimelerine çalışarak ve Rosewood'un topluluk tiyatrosu Muesli'de üç farklı oyunda başrol oynayarak geçirmişti: *The Prime of Miss Jean Brodie'de Bayan Jean Brodie, Our Town'da* Emily ve *Hamlet'te* Ophelia. Tüm bunlar yüzünden çim hokeyi için formunu koruyacak zamanı olmamıştı ve şimdi bunu hissediyordu.

Tek yapmak istediği yukarı çıkmak, yatağa girip yarını ve bir başka aşırı başarılı günün neler getireceğini düşünmemekti: Fransız kulübü kahvaltısı, sabah gazetesini okumak

duyurular, beş AP dersi, tiyatro seçmeleri, yıllık komitesinde hızlı bir görünüm ve Ian ile bir başka yorucu çim hokeyi antrenmanı.

Özel arabalarının altındaki posta kutusunu açtı, PSAT sınavının sonuçlarını bulmayı umuyordu. Her an ellerinde olması gerekiyordu ve bu sınavla ilgili iyi hisleri vardı - aslında diğer sınavlarla ilgili hissettiğinden daha iyi bir his. Ne yazık ki, sadece bir yığın fatura, babasının birçok yatırım hesabından bilgiler ve Lancaster, Pennsylvania'daki Appleboro Koleji'nden Bayan Spencer J (*Jill* için*)* Hastings'e hitaben yazılmış bir broşür vardı. Evet, sanki *oraya* gidecekmiş gibi.

Evin içinde, postayı mermer kaplı mutfak adasının üzerine koydu, omzunu ovuşturdu ve aklına bir fikir geldi: *Arka bahçedeki jakuzi. Rahatlatıcı bir ıslanma. Awww, evet*.

Ailenin iki labrador köpeği olan Rufus ve Beatrice'i selamladı ve kovalamaları için bahçeye birkaç King Kong oyuncağı attı. Sonra kendini kaldırım taşlı patika boyunca havuzun soyunma odasına doğru sürükledi. Kapıda durup duş almaya ve bikinisini giymeye hazırlanırken, "*Kimin umurunda?" diye düşündü. Üstünü* değiştiremeyecek kadar yorgundu ve evde kimse yoktu. Ve jakuzinin etrafı gül çalılarıyla çevriliydi. Yaklaştığında, sanki onun gelişini bekliyormuş gibi fokurdadı. Sütyenini, iç çamaşırlarını ve uzun çim hokeyi çoraplarını çıkardı, sırtını gevşetmek için öne doğru derin bir eğilme hareketi yaptı ve buharı tüten küvete girdi. İşte *bu* daha iy*iydi.*

"Oh.

Spencer döndü. Wren güllerin yanında duruyordu, beline kadar çıplaktı ve üzerinde o güne kadar gördüğü en seksi boxer Polo iç çamaşırı vardı.

'Tüh,' dedi, kendini bir havluyla örterek. "Özür dilerim.

"Yarına kadar burada olmayacaksın," diye ağzından

kaçırdı, hatta

Yine de çok açık bir şekilde burada, şu anda, yani *bugündü ve* yarın hiç değildi.

'Biz bilmiyoruz. Ama kız kardeşin ve ben Frou'daydık,' dedi Wren yüzünü buruşturarak. Frou, birkaç kasaba ötede, tek kişilik yastık kılıflarını yaklaşık bin dolara satan mağrur bir mağazaydı. "Başka bir işi çıktı ve bana burada kendimle oynamamı söyledi.

Spencer bunun sadece tuhaf bir İngilizce ifade olduğunu umuyordu. "Oh," dedi.

"Eve yeni mi geldin?

Spencer arkasına yaslanıp biraz rahatlayarak, "Çim hokeyindeydim," dedi. "Yılın ilk antrenmanı.

Spencer suyun altındaki bulanık bedenine baktı. Tanrım, hâlâ çoraplarını giyiyordu. Ve yüksek belli, terli külotu ve Champion spor sütyeni! Yeni aldığı sarı Eres bikinisini giymediği için kendini tekmeledi ama sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Wren, "Ben sadece biraz ıslanmayı planlıyordum ama yalnız kalmak istersen, bu da sorun değil," dedi. "Ben içeri girip televizyon izleyeceğim. Dönmeye başladı.

Spencer küçük bir hayal kırıklığı hissetti. "Um, hayır," dedi. Durdu. "İçeri gelebilirsin. Umurumda değil. Onun arkası dönükken hızla çoraplarını çıkardı ve çalıların arasına fırlattı. Vıcık vıcık bir tokatla yere düştüler.

"Eğer eminsen, Spencer," dedi Wren. Spencer onun adını İngiliz aksanıyla söylemesine bayılıyordu - Spen-saah.

Utangaç bir şekilde küvetin içine kaydı. Spencer bacaklarını altına kıvırarak yan yatmaya devam etti. Wren başını beton güverteye yasladı ve iç çekti. Spencer da aynısını yaptı ve bu pozisyonda bacaklarının nasıl kasıldığını ve ağrıdığını düşünmemeye çalıştı. Bacaklarından birini gergin bir şekilde uzattı ve Wren'in sinirli baldırına dokundu.

Bacağını geri çekti. "Özür dilerim.

'Endişelenme,' dedi Wren. 'Demek çim hokeyi, ha? Oxford için kürek çektim.

"Sahi mi?" dedi Spencer, sesinin fazla duygusal çıkmamasını umarak. Philadelphia'ya arabayla gelirken en sevdiği manzara Penn ve Temple erkek mürettebat takımlarının Schuylkill Nehri'nde kürek çekmesiydi.

"Evet," dedi. "Bayıldım. Çim hokeyini seviyor musun?"

"Pek sayılmaz. Spencer saçını midillisinden çıkardı-kuyruğunu salladı ve başını iki yana salladı ama sonra Wren'in bunu gerçekten iğrenç ve gülünç bulup bulmayacağını merak etti. Muhtemelen Moshulu'nun dışında aralarındaki kıvılcımı hayal etmişti.

Ama sonra, Wren onunla birlikte jakuziye girmişti.

"Madem çim hokeyini sevmiyorsun, neden oynuyorsun? Wren sordu.

"Çünkü üniversite başvurusunda iyi görünüyor.

Şimdi Wren biraz doğrulup suyun dalgalanmasını sağladı. "Öyle mi?

"Ah, *evet*.

Spencer kımıldadı ve omuz kasları boynuna kramp girdiğinde yüzünü buruşturdu.

"İyi misin? Wren sordu.

"Evet, önemli değil," dedi Spencer ve açıklanamaz bir şekilde büyük bir umutsuzluk dalgası hissetti. Daha okulun ilk günüydü ve şimdiden tükenmişti. Yapması gereken tüm ödevleri, hazırlaması gereken listeleri ve ezberlemesi gereken replikleri düşündü. Çıldırmak için çok meşguldü ama onu çıldırmaktan alıkoyan tek şey de buydu.

"Omzun mu?

"Sanırım," dedi Spencer, döndürmeye çalışarak. 'Çim hokeyinde eğilerek çok fazla zaman geçirirsiniz ve ben mi çektim bilmiyorum...'

"Eminim senin için tamir edebilirim.

Spencer ona baktı. Birdenbire parmaklarını onun gür saçlarında gezdirme isteği duydu. "Sorun değil. Yine de teşekkürler.

"Gerçekten," dedi. "Seni ısırmayacağım.

Spencer insanların bunu söylemesinden nefret ederdi.

"Ben doktorum," diye devam etti Wren. "Bahse girerim arka deltoidinizdir.

"Um, tamam . . .

"Omuz kaslarınız. Ona yaklaşmasını işaret etti. "Gel buraya. Ciddiyim. Sadece kası yumuşatmamız gerekiyor.

Spencer bunu anlamamaya çalıştı. Ne de olsa o bir doktordu. Doktorluk yapıyordu. Kadın ona doğru kaydı ve adam ellerini kadının sırtının ortasına bastırdı. Başparmakları omurgasının etrafındaki küçük kaslara saplandı. Spencer gözlerini kapattı.

'Vay canına, bu harika,' diye mırıldandı.

"Sadece bursa kesenizde biraz sıvı birikmesi var," dedi. Spencer *kese* kelimesi karşısında kıkırdamamaya çalıştı. Adam daha derine inmek için spor sutyeninin kayışının altına uzandığında, Spencer sertçe yüzünü buruşturdu. Cinsel olmayan şeyleri düşünmeye çalıştı - Daniel amcasının burun kıllarını, annesinin ata bindiğinde yüzünde beliren kabız ifadesini, kedisi Kitten'ın dereden ölü bir köstebek getirip yatak odasına bıraktığı zamanı. *O bir doktor,* dedi kendi kendine. *Doktorlar böyle yapar.*

"Göğüs kasların da biraz sıkı," dedi Wren ve dehşet verici bir şekilde elini vücudunun ön tarafına götürdü. Parmaklarını tekrar sütyeninin altına kaydırdı, göğsünün hemen üstünü ovuşturdu ve aniden sütyen askısı omzundan düştü. Spencer nefes aldı ama adam uzaklaşmadı. *Bunun bir doktor işi olduğunu* kendine tekrar hatırlattı. Ama sonra fark etti: Wren birinci sınıf tıp öğrencisiydi. *O bir doktor olacak*, diye

kendini düzeltti. *Bir gün. Yaklaşık on yıl içinde.*

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu sessizce. "Dükkanda sanırım? Wawa mı?'

"Wawa? Spencer Wren'den uzaklaştı ve sutyeninin askısını omzuna geri çekti. 'Wawa sadece bir mil ötede! Eğer oraya gidiyorsa, sigara ya da başka bir şey alıyordur. Her an dönebilir!'

Wren başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek, "Sigara içtiğini sanmıyorum," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Spencer küvette ayağa kalktı, Ralph Lauren havlusunu kaptı ve saçlarını şiddetle kurutmaya başladı. Kendini çok sıcak hissediyordu. Derisi, kemikleri - hatta organları ve sinirleri - sıcak küvette kızartılmış gibi hissediyordu. Dışarı çıktı ve dev bir bardak su aramak için eve doğru kaçtı.

"Spencer," diye seslendi Wren arkasından. 'Bunu yapmak istememiştim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum.

Ama Spencer dinlemedi. Odasına koştu ve etrafına bakındı. Eşyaları hâlâ kutulardaydı ve ahıra taşınmak üzere paketlenmişti. Birden her şeyin düzenli olmasını istedi. Mücevher kutusunun değerli taşlara göre sıralanması gerekiyordu. Bilgisayarı iki yıl öncesinden kalma eski İngilizce ödevleriyle doluydu ve o zamanlar A almış olsalar bile muhtemelen utanç verici derecede kötüydüler ve silinmeleri gerekiyordu. Kutulardaki kitaplara baktı. Yazara göre değil, konuya göre düzenlenmeleri gerekiyordu. Belli ki öyle. Kitapları çıkardı ve Zina ile *Kızıl Mektup*'tan başlayarak rafa dizmeye başladı.

Ama Utopias Gone Wrong'a vardığında hâlâ kendini daha iyi hissetmiyordu. Bu yüzden bilgisayarını açtı ve rahatlatıcı derecede serin olan kablosuz faresini ensesine bastırdı.

E-postasına tıkladı ve açılmamış bir mektup gördü. Konu satırında *SAT kelimeleri* yazıyordu. Merak edip tıkladı.

Spencer,

Göz dikmek kolay bir şeydir. Birisi bir şeye göz diktiğinde, onu arzular ve ona şehvet duyar. Genellikle bu sahip olamayacakları bir şeydir. Yine de bu sorunu her zaman yaşadınız, değil mi? -A

Spencer'ın midesi bulandı. Etrafına bakındı.

Kime. Kim? Sikeyim. Olabilirdi. Görmüş.

Gördün mü?

Yatak odasının en büyük penceresini açtı ama Hastings'lerin dairesel araba yolu boştu. Spencer etrafına bakındı. Birkaç araba hızla geçip gitmişti. Komşularının çim biçme görevlisi ön kapılarının yanındaki çitleri buduyordu. Köpekleri yan bahçede birbirlerini kovalıyordu. Bazı kuşlar telefon direğinin tepesinde uçuyordu.

Sonra, üst kattaki komşunun penceresinde bir şey dikkatini çekti: sarı saçlar. Ama yeni aile siyah değil miydi? Spencer'ın omurgasında buz gibi bir ürperti belirdi. Bu Ali'nin eski penceresiydi.

8
İhtiyacınız Olduğunda Lanet İzci Kızlar Nerede?

Hanna koltuğunun yumuşak minderlerine daha da gömüldü ve Sean'ın Paper Denim kot pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştı.

"Vay canına," dedi Sean. 'Yapamayız...'

Hanna gizemli bir şekilde gülümsedi ve parmağını dudaklarına götürdü. Sean'ın boynunu öpmeye başladı. Lever 2000 ve garip bir şekilde çikolata gibi kokuyordu ve yeni kestirdiği saçlarının yüzünün tüm seksi açılarını ortaya çıkarmasına bayılıyordu. Onu altıncı sınıftan beri seviyordu ve her geçen yıl daha da güzelleşiyordu.

Onlar öpüşürken, Hanna'nın annesi Ashley ön kapının kilidini açtı ve küçücük LG kapaklı telefonuyla sohbet ederek içeri girdi.

Sean kanepenin minderlerine doğru geri çekildi. "Görecek!" diye fısıldadı, soluk mavi Lacoste polosunu hızla içine sokarak.

Hanna omuz silkti. Annesi onlara boş boş el salladı ve diğer odaya girdi. Annesi BlackBerry'sine Hanna'dan daha fazla ilgi gösteriyordu. İş temposu nedeniyle Hanna'yla pek

yakınlaşamıyorlardı.

Ev ödevleriyle ilgili periyodik kontroller, hangi mağazaların en iyi indirimleri yaptığına dair notlar ve kokteyl partisine gelen yöneticilerden herhangi birinin üst kattaki banyoyu kullanması gerekmesi ihtimaline karşı odasını temizlemesi gerektiğini hatırlatmalar. Ama Hanna çoğunlukla bunu sorun etmiyordu. Ne de olsa annesinin işi Hanna'nın AmEx faturasını -her *zaman bir* şeyler almıyordu- ve Rosewood Day'deki pahalı eğitimini ödüyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Sean.

"Cumartesi günü gelmelisin," diye mırıldandı Hanna. "Annem bütün gün spa'da olacak.

"Cuma günü Noel'in partisinde görüşürüz," dedi Sean. "Ve bunun yeterince zor olduğunu biliyorsun.

Hanna inledi. "Bu kadar zor olmak zorunda değil," diye sızlandı.

Onu öpmek için eğildi. "Yarın görüşürüz.

Sean kendini dışarı attıktan sonra yüzünü kanepenin yastığına gömdü. Sean'la çıkmak hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Hanna tombul ve ezikken, onun uzun boylu ve atletik olmasına, öğretmenlere ve daha az havalı olan çocuklara karşı her zaman çok iyi davranmasına ve renk körü bir serseri gibi değil de iyi giyinmesine bayılırdı. Son birkaç inatçı santimini de döktükten ve kabaran saç ürünlerini keşfettikten sonra bile ondan hoşlanmaktan asla vazgeçmedi. Geçen yıl etütte James Freed'e Sean'dan hoşlandığını fısıldadı ve üç ders sonra Colleen Rink ona Sean'ın o gece maçtan sonra Hanna'yı cep telefonundan arayacağını söyledi. Hanna'nın Ali'nin burada olup tanıklık edemediği için kızgın olduğu bir başka andı bu.

Yedi aydır birlikteydiler ve Hanna ona her zamankinden daha çok aşık olduğunu hissediyordu. Ona henüz söylememişti - *bunu* yıllarca kendine saklamıştı - ama şimdi onun da kendisini sevdiğinden emindi. Ve seks aşkı ifade

etmenin en iyi yolu değil miydi?

Bu yüzden bekâret yemininin hiçbir anlamı yoktu. Sean'ın ailesi aşırı dindar değildi ve bu Hanna'nın erkekler hakkında sahip olduğu tüm önyargılara aykırıydı. Eskiden nasıl göründüğüne rağmen, Hanna'nın hakkını teslim etmek gerekirdi: Koyu kahverengi saçları, kıvrımlı vücudu ve kusursuz - sivilcesiz bir ciltten bahsediyoruz, asla - cildiyle çok seksiydi. Kim ona delicesine aşık olmazdı ki? Bazen Sean'ın eşcinsel olup olmadığını -çok güzel kıyafetleri vardı- ya da vajina korkusu olup olmadığını merak ediyordu.

Hanna minyatür pinscher cinsi köpeği Dot'u kanepeye çağırdı. Dot elini yalarken "Bugün beni özledin mi?" diye ciyakladı. Hanna, Dot'un okula büyük boy Prada çantasıyla gelmesine izin verilmesi için dilekçe vermişti - ne de olsa Beverly Hills'teki tüm kızlar bunu yapıyordu - ama Rosewood Day hayır demişti. Bu yüzden Hanna ayrılık endişesini gidermek için Dot'a paranın satın alabileceği en rahat Gucci yatağı almış ve gün boyunca yatak odasındaki televizyonda QVC'yi bırakmıştı.

Annesi hala kuyruklu tüvit takım elbisesi ve kahverengi dolgu topuklu ayakkabılarıyla oturma odasına girdi. "Suşi var," dedi Bayan Marin.

Hanna başını kaldırdı. "Toro rolls?

"Bilmiyorum. Bir sürü şeyim var.'

Hanna mutfağa girdi, annesinin dizüstü bilgisayarını aldı ve LG'yi çaldı.

"Şimdi ne olacak? Bayan Marin telefona bağırdı.

Dot'un küçük pençeleri Hanna'nın arkasında *tik-tak yaptı.* Çantayı karıştırdıktan sonra, bir parça sarıkuyruk sashimi, bir yılanbalığı rulosu ve küçük bir kase miso çorbasında karar kıldı.

"Bu sabah müşteriyle konuştum," diye devam etti annesi. "*O zaman* mutluydular.

Hanna sarıkuyruk ekmeğini soya sosuna batırdı ve J. Crew kataloğunu hızlıca karıştırdı. Annesi Philly'deki

reklam şirketinde ikinci adamdı.

McManus & Tate'in hedefi firmanın ilk kadın başkanı olmaktı.

Son derece başarılı ve hırslı olmasının yanı sıra Bayan Marin, Rosewood Day'deki çoğu erkeğin MILF olarak adlandıracağı türden biriydi - uzun, kızıl altın rengi saçları, pürüzsüz bir cildi ve günlük Vinyasa yoga ritüeli sayesinde inanılmaz derecede esnek bir vücudu vardı.

Hanna annesinin mükemmel olmadığını biliyordu ama yine de anne ve babasının dört yıl önce neden boşandıklarını ya da babasının neden kısa süre içinde Annapolis, Maryland'den Isabel adında ortalama görünümlü bir acil servis hemşiresiyle çıkmaya başladığını anlamıyordu. Takas etmekten bahsediyoruz.

Isabel'in Kate adında genç bir kızı vardı ve Bay Marin, Hanna'nın onu çok *seveceğini söylemişti.* Boşandıktan birkaç ay sonra Hanna'yı hafta sonu için Annapolis'e davet etmişti. Yarı-üvey kardeşiyle tanışacağı için gergin olan Hanna, Ali'ye de gelmesi için yalvarmıştı.

"Merak etme Han," diye güvence verdi Ali ona. "Bu Kate denen kız her kimse ondan daha üstün olacağız. Hanna ona ikna olmamış bir şekilde baktığında, Ali Hanna'ya imza cümlesini hatırlattı: "Ben Ali'yim ve harikayım! Şimdi kulağa neredeyse aptalca geliyordu ama o zamanlar Hanna kendine bu kadar güvenmenin nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdi. Ali'nin orada olması bir güvenlik boşluğu gibiydi - babasının sadece uzaklaşmak istediği bir ezik olmadığının kanıtı.

Zaten o gün tam bir tren enkazıydı. Kate Hanna'nın tanıdığı en güzel kızdı ve babası Kate'in önünde ona resmen domuz demişti. Babası hemen geri adım atmış ve bunun sadece bir şaka olduğunu söylemişti ama bu Hanna'nın onu son görüşüydü ... ve ilk kez kendini kusturmuştu.

Ama Hanna geçmişteki şeyleri düşünmekten nefret ederdi, bu yüzden nadiren düşünürdü. Ayrıca, Hanna

şimdi annesinin randevularını

"Yeni babam olacak mısın?" tarzında. Peki babası Hanna'nın annesinin yaptığı gibi gece 2'de sokağa çıkma yasağı koymasına ve şarap içmesine izin verir miydi? Şüpheli.

Annesi telefonunu kapattı ve yeşil gözlerini Hanna'ya dikti. "Bunlar okula dönüş ayakkabıların mı?

Hanna çiğnemeyi bıraktı. "Evet.

Bayan Marin başını salladı. "Çok iltifat aldınız mı?

Hanna mor ayakkabılarını incelemek için bileğini çevirdi. Saks'ın güvenliğiyle yüzleşmekten korktuğu için gerçekten de parasını ödemişti. "Evet. Ödedim.

"Ödünç alabilir miyim?"

"Tabii. Eğer istersen-'

Annesinin telefonu yine çaldı. Telefona atladı. "Carson? Carson? Bütün gece seni aradım. Neler oluyor orada?'

Hanna yana taranmış perçemlerine üfledi ve Dot'a küçük bir parça yılan balığı yedirdi. Dot onu yere tükürürken kapı çaldı. Annesi irkilmedi bile. "Bu *gece* ihtiyaçları var," dedi telefona. 'Bu senin projen. Aşağı gelmem gerekiyor mu? ve elini tutayım mı?'

Kapı zili tekrar çaldı. Dot havlamaya başladı ve annesi zile basmak için ayağa kalktı. "Muhtemelen yine şu izci kızlardır.

İzci kızlar üç gün üst üste gelmiş, akşam yemeğinde onlara kurabiye satmaya çalışmışlardı. Bu mahallede kudurmuşlardı.

Saniyeler içinde, arkasında genç, kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir polis memuru ile mutfağa geri döndü. "Bu beyefendi sizinle konuşmak istediğini söylüyor. Üniformasının göğüs cebindeki altın rozette WILDEN yazıyordu.

"Ben mi?" Hanna kendini işaret etti.

"Sen Hanna Marin misin? Wilden sordu. Kemerindeki telsizden bir ses geldi.

Hanna birden bu adamın kim olduğunu anladı: Darren Wilden. O yedinci sınıftayken Rosewood'da son sınıf öğrencisiymiş. Hatırladığı Darren Wilden'ın bütün kız dalış takımıyla yattığı ve müdürün eski model Ducati motosikletini çaldığı için neredeyse okuldan atıldığı iddia ediliyordu. Ama bu polis kesinlikle aynı adamdı - o yeşil gözleri görmesinin üzerinden dört yıl geçmiş olsa bile unutması zordu. Hanna onun Mona'nın şaka olsun diye gönderdiği bir striptizci olmasını umuyordu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor? Bayan Marin uzun uzun cep telefonuna bakarak sordu. "Neden bizi yemekte rahatsız ediyorsun?

"Tiffany'den bir telefon aldık," dedi Wilden. 'Mağazalarından bazı eşyaları çalarken kaydedilmişsiniz. Alışveriş merkezindeki diğer güvenlik kameralarının kayıtları sizi alışveriş merkezinden çıkıp arabanıza kadar takip etmiş. Plakanın izini sürdük. Hanna tırnaklarıyla avucunun içini çimdiklemeye başladı, kendini kötü hissettiğinde her zaman yaptığı bir şeydi bu. Kontrol.

"Hanna bunu yapmaz," diye bağırdı Bayan Marin. "Yapar mısın, Hanna?

Hanna cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Bak. Wilden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hanna onun belindeki silahı fark etti. Oyuncak gibi görünüyordu. "Sadece karakola gelmeni istiyorum. Belki önemli bir şey değildir.

"Eminim bir şey yoktur! dedi Bayan Marin. Sonra Fendi cüzdanını eşleşen çantasından çıkardı. "Akşam yemeğimizi yememiz için bizi yalnız bırakmanız için ne gerekiyor?

"Hanımefendi. Wilden'ın sesi kızgındı. 'Benimle aşağı gelmelisiniz. Tamam mı? Bütün gece sürmez. Söz veriyorum. Muhtemelen Rosewood'dan kovulmasını

engellemiş olan o seksi Darren Wilden gülümsemesini takındı.

"Pekâlâ," dedi Hanna'nın annesi. O ve Wilden uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Çantamı alayım.

Wilden Hanna'ya döndü. "Seni kelepçelemem gerekecek.

Hanna'nın nefesi kesildi. "Beni kelepçelemek mi? Tamam, şimdi bu aptalcaydı. Kulağa sahte geliyordu, yan komşunun altı yaşındaki ikizlerinin birbirlerine söyleyeceği bir şey gibiydi. Ama Wilden gerçek çelik kelepçeler çıkardı ve yavaşça bileklerine taktı. Hanna ellerinin titrediğini fark etmediğini umuyordu. Keşke Wilden'ın onu bir sandalyeye bağladığı, 70'lerin eski şarkısı 'Hot Stuff'ı açtığı ve soyunduğu an bu olsaydı tüm kıyafetleri. Ne yazık ki değildi.

Polis karakolu yanmış kahve ve çok eski ahşap kokuyordu, çünkü Rosewood'un belediye binalarının çoğu gibi burası da eski bir demiryolu baronunun malikanesiydi. Polisler telefon görüşmeleri yapıyor, form dolduruyor ve küçük tekerlekli sandalyelerinde kayarak etrafta dolaşıyorlardı. Hanna yarı yarıya Mona'yı da burada, annesinin Dior etolünü bileklerine atmış halde görmeyi bekliyordu. Ama boş sıraya bakılırsa Mona yakalanmamıştı.

Bayan Marin çok sert bir şekilde onun yanına oturdu. Hanna kıpır kıpır hissetti; annesi genellikle çok hoşgörülü davranırdı ama Hanna daha önce hiç şehir merkezine götürülmemiş ve üzerine kitap fırlatılmamıştı.

Ve sonra, çok sessiz bir şekilde, annesi eğildi. "Ne aldın?

"Ha?" diye sordu Hanna.

"Şu taktığın bilezik?

Hanna aşağı baktı. *Mükemmeldi.* Çıkarmayı unutmuştu; bilezik bileğinin etrafında dönüp duruyordu. Bileziği kolunun daha yukarısına itti. Kulak halkaları için kulaklarını yokladı; evet, bugün de takmıştı. Ne kadar aptalca!

"Onu bana ver," diye fısıldadı annesi.

"Ha?" diye ciyakladı Hanna.

Bayan Marin avucunu uzattı. 'Buraya ver. Bunu ben halledebilirim.

Hanna isteksizce annesinin bileğindeki bileziği çözmesine izin verdi. Sonra Hanna uzanıp küpelerini çıkardı ve onları da uzattı. Bayan Marin irkilmedi bile. Mücevherleri çantasına bıraktı ve ellerini metal tokanın üzerinde kavuşturdu.

Hanna'ya tılsımlı bileziği takmasında yardım eden sarışın Tiffany'nin kızı odaya girdi. Elleri hâlâ kelepçeli, üzgün bir şekilde bankta oturan Hanna'yı görür görmez başını salladı. "Evet. Bu o.'

Darren Wilden Hanna'ya ters ters baktı ve annesi ayağa kalktı. "Sanırım bir hata oldu. Wilden'ın masasına doğru yürüdü. "Seni evde yanlış anladım. O gün Hanna'yla birlikteydim. O şeyleri satın almıştık. Evde faturası var.

Tiffany'nin kızı inanmazlıkla gözlerini kıstı. "Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?

"Hayır," dedi Bayan Marin tatlı bir sesle, "sadece sizin kaynaşmış olduğunuzu düşünüyorum.

O ne *yapıyordu*? Yapış yapış, rahatsız edici, neredeyse suçlu bir his Hanna'nın üzerine çöktü.

"Gözetleme kayıtlarını nasıl açıklıyorsunuz? Wilden sordu.

Annesi durakladı. Hanna boynundaki küçük bir kasın titrediğini gördü. Sonra, Hanna onu durduramadan elini çantasına attı ve ganimeti çıkardı. "Hepsi benim hatamdı," dedi. "Hanna'nın değil.

Bayan Marin tekrar Wilden'a döndü. 'Hanna ve ben bu eşyalar yüzünden kavga e t t i k . Onları alamayacağını söyledim - onu buna ben sürükledim. Bunu bir daha asla yapmayacak. Bundan emin olacağım. Hanna afallamış bir halde bakakaldı. O ve annesi daha önce hiç

sahip olup olamayacağı bir yana, Tiffany'ninkini bile tartıştı.

Wilden başını salladı. 'Hanımefendi, sanırım kızınızın biraz kamu hizmeti yapması gerekebilir. Genelde ceza bu olur.

Bayan Marin masumca göz kırptı. 'Bunu görmezden gelemez miyiz?
Lütfen?'

Wilden uzun bir süre ona baktı, ağzının bir köşesi neredeyse şeytani bir şekilde yukarı kalkmıştı. "Otur," dedi sonunda. "Bakalım ne yapabilirim.

Hanna annesinden başka her yere baktı. Wilden masasının üzerine eğilmişti. Elinde *Simpsonlar'*dan bir Şef Wiggum figürü ve metal bir Slinky vardı. Doldurduğu kâğıtların sayfalarını çevirmek için işaret parmağını yalıyordu. Hanna irkildi. Ne tür gazetelerdi bunlar? Yerel gazeteler suçları bildirmiyor muydu? Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü. Hanna ayağını sinirli sinirli salladı, aniden canı Junior Mints çekti. Ya da belki kaju fıstığı. Hatta Slim Wilden'ın masasındaki Jim'ler iş görür.

Bunu görebiliyordu: Herkes öğrenecek ve bir anda arkadaşsız ve sevgilisiz kalacaktı. O andan itibaren, tersine evrim geçirerek yedinci sınıftaki aptal Hanna'ya geri dönecekti. Uyandığında saçları yine iğrenç, soluk bir kahverengi olurdu. Sonra dişleri çarpıklaşacak ve diş tellerini tekrar taktıracaktı. Kot pantolonlarının hiçbirine sığamayacaktı. Gerisi kendiliğinden olacaktı. Hayatını tıpkı eskiden olduğu gibi tombul, çirkin, sefil ve gözden kaçmış bir şekilde geçirecekti.

Bayan Marin kelepçeleri göstererek ve çantasını karıştırarak, "Bilekleriniz ağrıyorsa bende biraz losyon var," dedi.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Hanna, şimdiki zamana geri dönerek. İç çekerek BlackBerry'sini çıkardı. Çok zordu

Çünkü elleri kelepçeliydi ama Sean'ı bu Cumartesi evine gelmesi gerektiğine ikna etmek istiyordu. Birdenbire geleceğini *gerçekten* bilmek istedi. Boş gözlerle ekrana bakarken gelen kutusunda bir e-posta belirdi. Açtı.

Hey Hanna,

Hapishane yemekleri insanı şişmanlattığına göre, Sean ne diyecek biliyor musun? O değil! -A

O kadar ürkmüştü ki, odanın karşısında birinin onu izliyor olabileceğini düşünerek ayağa kalktı. Ama kimse yoktu. Gözlerini kapadı ve polis arabasını evinde kimin görmüş olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Wilden yazdıklarından başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Um," dedi Hanna. "Evet." Yavaşça yerine oturdu. *Değil O mu? Bu da* ne böyle? Notun iade adresini tekrar kontrol etti ama sadece harf ve rakamlardan oluşan bir karmaşaydı.

"Hanna," diye mırıldandı Bayan Marin birkaç dakika sonra. "Bunu kimsenin bilmesine gerek yok.

Hanna gözlerini kırpıştırdı. "Evet.

Katılıyorum. "Güzel.

Hanna sertçe yutkundu. Ama biri biliyordu.

9

Tipik Öğrenci-Öğretmen Konferansınız Değil

Çarşamba sabahı, Aria'nın babası Byron gür siyah saçlarını ovuşturarak Subaru'nun camından eliyle sola döneceğini işaret etti. Dün gece dönüş sinyalleri çalışmadığı için Aria ve Mike'ı okuldaki ikinci günlerine götürüyor ve arabayı tamirciye götürüyordu.

"Amerika'ya döndüğünüz için mutlu musunuz? diye sordu Byron. Arka koltukta Aria'nın yanında oturan Mike sırıttı. "Amerika harikadır. PSP'sinin küçük tuşlarına çılgınca vurmaya devam etti. Bir osuruk sesi çıkardı ve Mike bir yumruğunu havaya kaldırdı.

Aria'nın babası gülümseyerek tek şeritli taş köprüden geçti ve geçerken bir komşusuna el salladı. "İyi, güzel. Şimdi, *neden sallanıyor*?

Mike gözlerini PSP'sinden ayırmadan, "Amerika harika çünkü orada lakros var," dedi. 'Ve daha seksi piliçler. Ve King of Prussia'da bir Hooters.

Aria güldü. Sanki Mike Hooters'a girmiş gibiydi. Ama . . . Tanrım, *öyle miydi*?

Kelly yeşili alpaka şalının içinde titriyor ve pencereden dışarı, yoğun sise bakıyordu. Uzun, kırmızı kapüşonlu bir stadyum ceketi giyen ve üzerinde "ÜST ANA SOKAK ANNESİ" yazan bir kadın, Alman çoban köpeğinin caddenin karşısındaki bir sincabı kovalamasını engellemeye çalışıyordu. Köşede, yüksek teknolojili bebek arabaları olan iki sarışın birlikte durmuş dedikodu yapıyordu.

Dünkü İngilizce dersini tanımlayacak tek bir kelime vardı: *acımasız*. Ezra ağzından "Vay anasını," diye kaçırdıktan sonra bütün sınıf dönüp ona baktı. Önünde oturan Hanna Marin pek de sessiz olmayan bir sesle, "Öğretmenle yattın mı?" diye fısıldadı. Aria bir an için Ezra'yla ilgili mesajı Hanna'nın yazmış olabileceğini düşündü - Hanna Pigtunia'yı bilen birkaç kişiden biriydi. Ama Hanna neden umursasın ki?

Ezra, yani Bay Fitz, gülüşmeleri çabucak dağıtmış ve sınıfta küfretmek için en saçma bahaneyi bulmuştu. "Pantolonuma bir arı girdi diye korktum, arının beni sokacağını sandım ve dehşet içinde bağırdım," dedi.

Ezra daha sonra beş paragraflık konulardan ve dersin müfredatından bahsetmeye başlayınca Aria dikkatini toplayamadı. Adamın pantolonunun içine uçan arı gibiydi. Onun kurt gibi gözlerine ve görkemli pembe ağzına bakmaktan kendini alamıyordu. A d a m göz ucuyla ona doğru baktığında, kalbi yüksek bir dalıştan iki buçuk takla atarak midesine indi.

Ezra onun için doğru adamdı ve Ezra da onun için doğru kızdı - bunu *biliyordu.* Peki ya onun öğretmeniyse? Bunu yürütmenin bir yolu *olmalıydı.*

Babası arabayı Rosewood'un taş kapılı girişine çekti. Aria uzakta, öğretmenlerin otoparkına park etmiş eski bir toz mavisi Volkswagen beetle fark etti. Bunu biliyordu.

Snookers'tan gelen araba Ezra'nındı. Saatini kontrol etti. Derse on beş dakika vardı.

Mike arabadan fırladı. Aria da kapısını açtı ama babası ön koluna dokundu. "Bir saniye bekle," dedi.

"Ama yapmak zorundayım... Ezra'nın böceğine özlemle baktı. "Sadece bir dakikalığına. Babası radyoyu kapattı Ses. Aria koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Biraz ... görünüyorsun. Bileğini kararsızca ileri geri oynattı. "İyi misin?

Aria omuz silkti. "Ne hakkında?

Babası iç çekti. "Şey . . . Bilmiyorum. Geri dönmüş olmak. Ve bir süredir ... bilirsin ... hakkında konuşmadık.

Aria ceketinin fermuarıyla oynadı. "Konuşacak ne var ki?

Byron onlar gitmeden önce sardığı sigarayı ağzına attı. "Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Sessiz kalmak. Ama seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?

Aria tekrar park yerine baktı. "Evet, biliyorum," dedi. "Gitmem gerekiyor. Üçte görüşürüz.

O cevap veremeden Aria arabadan fırladı, kulaklarında kan çalkalanıyordu. Rosewood'la ilgili en kötü anılarından biri su yüzüne çıkmaya devam ederken, nasıl geçmişini geride bırakmış İzlandalı Aria olabilirdi ki?

Yedinci sınıfın Mayıs ayında olmuştu. Rosewood Day öğretmen konferansları için öğrencileri erken göndermişti, bu yüzden Aria ve Ali yeni CD'ler aramak için Hollis kampüsünün müzik mağazası Sparrow'a gittiler. Bir arka sokaktan geçerken, Aria babasının tanıdık kahverengi Honda Civic'ini boş bir otoparkta uzak bir yerde fark etti. Aria ve Ali not bırakmak için arabaya doğru yürürken, içeride birinin olduğunu fark ettiler. Aslında iki kişi: Aria'nın babası Byron ve onun boynunu öpen yirmi yaşlarında bir kız.

İşte o zaman Byron kafasını kaldırdı ve Aria'yı gördü. Hızla koştu.

daha fazla görmek zorunda kalmadan ve Ali onu durduramadan uzaklaştı. Ali, Aria'yı evine kadar takip etti ama Aria yalnız kalmak istediğini söyleyince onu durdurmaya çalışmadı. O gecenin ilerleyen saatlerinde Byron açıklama yapmak için Aria'nın odasına geldi. Göründüğü gibi olmadığını söyledi. Ama Aria aptal değildi. Babası her yıl öğrencilerini tanışma kokteyli için evlerine davet ederdi ve Aria o kızın kapısından içeri girdiğini görmüştü. Kızın adı Meredith'ti, diye hatırlıyordu Aria, çünkü Meredith çakırkeyif olmuş ve adını plastik harfli mıknatıslarla buzdolabına yazmıştı. Meredith ayrılırken, diğer çocuklar gibi babasının elini sıkmak yerine, yanağına uzun bir öpücük kondurmuştu.

Byron Aria'ya annesine söylememesi için yalvardı. Ona bunun bir daha asla olmayacağına söz verdi. Aria ona inanmaya karar verdi ve bu yüzden sırrını sakladı. Byron hiç söylememişti ama Aria babasının izne ayrılmasının nedeninin Meredith olduğuna inanıyordu.

Bunu düşünmeyeceğine dair kendine söz vermiştin, diye *düşündü* Aria, omzunun üzerinden geriye bakarak. Babası eliyle Rosewood otoparkından çıkmasını işaret etti.

Aria fakülte kanadının dar koridoruna doğru yürüdü. Ezra'nın ofisi koridorun sonunda, küçük, rahat bir pencere kenarındaydı. Kapının girişinde durdu ve bilgisayarına bir şeyler yazarken onu izledi.

Sonunda kapıyı çaldı. Ezra'nın mavi gözleri onu görünce irileşti. Düğmeli beyaz gömleği, mavi Rosewood ceketi, yeşil kordonu ve eski püskü siyah mokasen ayakkabılarıyla çok sevimli görünüyordu. Ağzının kenarları en küçük, en utangaç gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hey," dedi.

Aria kapı aralığında durdu. "Seninle konuşabilir miyim? Aria sordu. Sesi biraz cızırtılıydı.

Ezra tereddüt etti, bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Aria

sol serçe parmağının etrafına Snoopy yara bandı sarıldığını fark etti. "Tabii," dedi usulca. "İçeri gel.

Onun ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Geniş, ağır ahşap bir masa, iki katlanır sandalye ve bir bilgisayar dışında boştu. Boş katlanır sandalyeye oturdu.

"Ee," dedi Aria. "Selam.

Ezra sırıtarak, "Tekrar merhaba," diye cevap verdi. Gözlerini indirdi ve Rosewood Day armalı kahve fincanından bir yudum aldı. "Dinle," diye başladı.

"Dün hakkında," dedi Aria aynı anda. İkisi de güldü.

"Önce bayanlar. Ezra gülümsedi.

Aria düz siyah saçlarının atkuyruğu şeklinde toplandığı ensesini kaşıdı. "Ben, şey, bizim hakkımızda konuşmak istiyordum.

Ezra başını salladı ama bir şey söylemedi.

Aria sandalyesinde kıpırdandı. 'Şey, sanırım öğrenciniz olmam şok edici, bilirsiniz işte. Snookers. Ama sakıncası yoksa, yok.'

Ezra elini fincanına götürdü. Aria okulun duvar saatinin saniyelerle dolu tik taklarını dinledi. 'I . . . Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi usulca. "Daha büyük olduğunu söylemiştin.

Aria onun ne kadar ciddi olduğundan emin olamayarak güldü. "Sana kaç yaşında olduğumu hiç söylemedim. Gözlerini indirdi. "Sadece varsaydın.

"Evet, ama bunu ima etmemeliydin," diye karşılık verdi Ezra. "Herkes yaşı hakkında yalan söyler," dedi Aria sessizce.

Ezra elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama sen... Onun gözlerine baktı ve iç çekti. "Bak, ben ... ... Bence sen harikasın, Aria. Gerçekten. Seninle o barda tanıştık ve ben ... vay *be,* bu da kim? Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kıza benzemiyor.

Aria yere baktı, hem memnun hem de biraz midesi bulanmış

hissediyordu.

Ezra masanın üzerinden uzandı ve elini onun eline dokundurdu - sıcak, kuru ve rahatlatıcıydı - ama sonra hızla geri çekti. 'Ama bunun olması gerekmiyor, biliyor musun? Çünkü sen benim öğrencimsin. Başım büyük belaya girebilir. Başımın belaya girmesini istemezsin, değil mi?'

"Kimse bilmez," dedi Aria belli belirsiz, ama dünkü o tuhaf mesajı ve belki de birilerinin *zaten* bildiğini düşünmeden edemedi.

Ezra'nın yanıt vermesi uzun zaman aldı. Aria'ya karar vermeye çalışıyormuş gibi geldi. Aria ona umutla baktı.

"Üzgünüm Aria," diye mırıldandı sonunda. "Ama bence gitmelisin.

Aria yanaklarının yandığını hissederek ayağa kalktı. "Elbette. Aria ellerini sandalyenin tepesine doladı. Sanki içinde sıcak kömürler zıplıyormuş gibi hissetti.

"Sınıfta görüşürüz," diye fısıldadı Ezra.

Kapıyı dikkatlice kapattı. Koridorda öğretmenler etrafını sarmış, sınıflarına doğru koşuşturuyorlardı. Dolabına ulaşmak için koridordan geçmeye karar verdi - biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Aria dışarıda tanıdık bir kızın kahkahasını duydu. Bir an için dondu kaldı. Alison'ı *her yerde* duyduğunu düşünmekten ne zaman vazgeçecekti? Olması gerektiği gibi ortak alanın dolambaçlı taş yolunda değil, çimenlerin arasında yürüyordu. Sabah sisi o kadar yoğundu ki Aria altındaki bacaklarını zar zor görebiliyordu. Ayak izleri, yumuşak çimenlerin üzerinde, onları oluşturduğu kadar çabuk kayboluyordu.

Güzel. Tamamen ortadan kaybolmak için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

10
Bekar Kızlar Çok Daha Eğlenceli

O öğleden sonra Emily öğrenci otoparkında durmuş, düşüncelere dalmışken biri ellerini gözlerinin üzerine attı. Emily irkilerek sıçradı.

'Whoa, sakin ol! Sadece ben varım!'

Emily döndü ve rahatlayarak iç çekti. Bu sadece Maya'ydı. Emily dün o tuhaf notu aldığından beri çok dalgın ve paranoyaktı. Arabasının kilidini açmak üzereydi - annesi *dikkatli sürmeleri ve vardıklarında haber vermeleri* koşuluyla Carolyn'le birlikte arabayı okula götürmelerine izin vermişti - ve antrenman için yüzme çantasını almak üzereydi.

"Özür dilerim," dedi Emily. "Düşündüm de...

boş ver. "Bugün seni özledim. Maya gülümsedi.

"Ben de. Emily de gülümsedi. Bu sabah Maya'yı okula bırakmayı teklif etmek için aramaya çalışmıştı ama Maya'nın annesi çoktan gittiğini söylemişti. "Ee, nasılsın?

"Daha iyi olabilirdim. Bugün Maya, vahşi siyah saçlarını yüzünü kapatacak şekilde sevimli, yanardöner pembe kelebek tokalarla tutturmuştu.

"Öyle mi?" Emily başını eğdi.

Maya dudaklarını büzdü ve ayaklarından birini Oakley sandaletlerinden dışarı kaydırdı. İkinci parmağı tıpkı Emily'ninki gibi başparmağından daha uzundu. "Benimle bir yere gelsen daha iyi olur. Hemen şimdi.

"Ama benim yüzmem var," dedi Emily, sesinde yine Eeyore'u duyarak.

Maya onun elini tuttu ve salladı. "Peki ya sana gideceğimiz yerin yüzmeyi de *içerdiğini* söylesem?

Emily gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana güvenmek zorundasın.

Hanna, Spencer ve Aria'yla yakın olmasına rağmen Emily'nin en sevdiği anılar Ali'yle baş başa takıldıkları zamanlardı. Hantal kar pantolonlarını giyip Bayberry Hill'den aşağı kızakla kaydıkları, ideal erkek arkadaşlarından bahsettikleri ya da altıncı sınıftaki The Jenna Thing hakkında ağlayıp birbirlerini teselli ettikleri zamanlar gibi. Sadece ikisi olduklarında, Emily Ali'nin biraz daha az mükemmel olduğunu görüyordu - ki bu bir şekilde onu daha da mükemmel gösteriyordu - ve Emily kendi olabildiğini hissediyordu. Emily'nin kendisi olmadığı günler, haftalar, *yıllar* geçmiş gibi görünüyordu. Ve şimdi Maya ile böyle bir şey yaşayabileceğini düşünüyordu. En iyi arkadaşı olmasını özlemişti.

Şu anda Ben ve diğer çocuklar muhtemelen takım elbiselerini giyiyor, ıslak havlularla birbirlerinin çıplak popolarını tokatlıyorlardı. Koç Lauren antrenman setlerini büyük işaret tahtasına yazıyor ve uygun paletleri, şamandıraları ve kürekleri taşıyordu. Takımdaki kızların hepsi aynı anda regl oldukları için şikayet ediyorlardı. Antrenmanın ikinci gününü kaçırmaya cesaret edebilir miydi?

Emily plastik balık anahtarlığını sıktı. "Sanırım Carolyn'e birine İspanyolca öğretmem gerektiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı. Emily, Carolyn'in buna inanmayacağını biliyordu

ama muhtemelen Emily'yi de ispiyonlamazdı.

Birinin izleyip izlemediğini görmek için park yerini üç kez kontrol eden Emily gülümsedi ve arabanın kilidini açtı.

"Pekâlâ. Hadi gidelim.'

Emily çakıl taşlı otoparka girdiğinde Maya, "Kardeşimle bu hafta sonu burayı kontrol ettik," dedi.

Emily arabadan indi ve gerindi. "Burayı unutmuşum. Yaklaşık beş mil uzunluğunda olan ve derin bir dereyi çevreleyen Marwyn patikasındaydılar. O ve arkadaşları her zaman burada bisiklete binerlerdi - Ali ve Spencer sonunda öfkeyle pedal çevirir ve genellikle berabere kalırlardı - ve yüzme alanının yanındaki küçük büfede Butterfingers ve Diyet Kola için dururlardı.

Maya'yı çamurlu bir yokuşa kadar takip ederken, Maya onun kolunu tuttu. "Ah! Sana söylemeyi unuttum. Annem dün biz okuldayken annenin bize uğradığını söyledi. Browni getirmiş.

"Gerçekten mi? Emily kafası karışmış bir şekilde cevap verdi. Annesinin akşam yemeğinde ona neden hiçbir şeyden bahsetmediğini merak etti.

'Kekler çok lezzetliydi. Kardeşim ve ben dün gece onları cilaladık!'

Toprak patikaya geldiler. Meşelerden oluşan bir gölgelik onları koruyordu. Havada taze, orman kokusu vardı ve yaklaşık yirmi derece daha serin hissettiriyordu.

"Henüz oraya varmadık. Maya onun elinden tuttu ve patikadan aşağı, küçük bir taş köprüye doğru götürdü. Köprünün yirmi metre altından dere genişliyordu. Durgun su öğleden sonra güneşinde parıldıyordu.

Maya köprünün kenarına kadar yürüdü ve soluk pembe sütyeni ile iç çamaşırlarına kadar soyundu. Kıyafetlerini bir yığının içine attı, Emily'ye dilini çıkardı ve aşağı atladı.

"Bekle! Emily hemen kenara koştu. Maya nasıl olduğunu biliyor muydu?

derin miydi? Tam *bir-Mississippi, iki-Mississippi* sonra Emily *bir su* sıçraması duydu.

Maya'nın kafası tekrar sudan çıktı. 'Sana yüzmekle ilgili o l d u ğ u n u söylemiştim! Hadi, soyun!'

Emily Maya'nın giysi yığınına baktı. İnsanların önünde soyunmaktan *gerçekten* nefret ediyordu - onu her gün gören yüzme takımındaki kızlar bile. Pileli Rosewood eteğini yavaşça çıkardı, Maya'nın çıplak, kaslı kalçalarını görmemesi için bacak bacak üstüne attı ve ardından üniforma bluzunun altına giydiği atleti çekti. Üzerinde tutmaya karar verdi. Kenardan dereye baktı ve kendini çelikleştirerek atladı. Bir an sonra su vücudunu kucakladı. Su hoş bir şekilde ılık ve çamurluydu, havuz gibi soğuk ve temiz değildi. A t l e t i n i n raflı sutyeni suyla kabarmıştı.

'Burası sauna gibi,' dedi Maya.

"Evet." Emily, Maya'nın durduğu daha sığ alana doğru kürek çekti. Emily, Maya'nın sütyeninin altından göğüs uçlarını görebildiğini fark etti ve gözlerini kaçırdı.

Maya, "Cali'deyken Justin'le hep uçurum dalışı yapardık," dedi. 'Tepede durur ve atlamadan önce on dakika kadar düşünürdü. Senin hiç tereddüt e t m e m e n i sevdim.

Emily sırt üstü süzüldü ve gülümsedi. Elinde değildi: Maya'nın iltifatlarını cheesecake gibi yalayıp yuttu.

Maya, Emily'ye avuçlarının içinden su fışkırttı. Suyun bir kısmı doğrudan ağzına fışkırdı. Dere suyunun tadı yapışkan ve neredeyse metalikti, klorlu havuz suyuna hiç benzemiyordu. "Sanırım Justin'le ayrılacağız," dedi Maya.

Emily kenara doğru yüzdü ve ayağa kalktı. 'Gerçekten mi? Neden?'

Evet. Uzun mesafe olayı çok stresli. O arar

sürekli beni arıyor. Gideli sadece birkaç gün oldu ve bana şimdiden iki mektup gönderdi!

Emily parmaklarını bulanık suda gezdirerek, "Huh," diye cevap verdi. Sonra aklına bir şey geldi. Maya'ya döndü. "Dün yüzme dolabıma bir not mu koydun?

Maya kaşlarını çattı. "Ne, okuldan sonra mı? Hayır... Beni eve bırakmıştın, hatırladın mı?'

"Doğru. Notu gerçekten Maya'nın yazdığını düşünmüyordu ama eğer o yazmış olsaydı işler çok daha kolay olurdu.

"Notta ne yazıyordu?

Emily başını salladı. "Boş ver. Önemli bir şey değildi. Boğazını temizledi. "Biliyor musun, sanırım ben de erkek arkadaşımdan ayrılabilirim.

Vay be. Emily'nin ağzından bir mavi kuş uçmuş olsaydı bile bu kadar şaşırmazdı.

"Gerçekten mi? dedi Maya.

Emily gözlerindeki suyu kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Belki.'

Maya kollarını başının üzerine uzattı ve Emily onun bileğindeki yara izini tekrar gördü. Başka tarafa baktı. "Geyiği sikeyim," dedi Maya.

Emily gülümsedi. "Ha?

"Bazen söylediğim bir şey," dedi Maya. 'Anlamı . . . *Siktir et*!' Arkasını döndü ve omuz silkti. "Sanırım aptalca.

"Hayır, hoşuma gitti," dedi Emily. "Bir geyiği sikmek. Kıkırdadı. O Küfretmek her zaman tuhaf hissettirirdi - sanki annesi onu on mil ötedeki mutfaklarından duyabilirmiş gibi.

"Yine de erkek arkadaşından kesinlikle ayrılmalısın," dedi Maya. "Neden biliyor musun?

"Neden?

"Bu ikimizin de bekar olacağı anlamına gelir.

"Peki bu ne anlama geliyor? Emily sordu. Orman çok sessiz

ve durgundu.

Maya ona doğru yaklaştı. 'Ve bu demek oluyor ki. ... biz ... ... *eğlenebiliriz*! Emily'yi omzundan yakaladı ve suyun altına daldırdı.

"Hey! Emily ciyakladı. Maya'nın sırtına su sıçrattı, tüm kolunu suyun içine sokarak dev bir dalga yarattı. Sonra Maya'yı bacağından yakaladı ve ayak parmaklarının altını gıdıklamaya başladı.

"Yardım edin! Maya çığlık attı. 'Ayaklarımı değil! Çok gıdıklanıyorum!' "Zayıf noktanı buldum! Emily manyakça bağırdı

Maya'yı şelaleye doğru sürükledi. Maya ayağını çekmeyi başardı ve Emily'nin omuzlarına arkadan saldırdı. Maya'nın elleri Emily'nin yanlarından yukarı, sonra da karnına doğru kayarak onu gıdıkladı. Emily ciyakladı. Sonunda Maya'yı kayalıklardaki küçük bir mağaraya itti.

"Umarım burada yarasa yoktur! Maya ciyakladı. Güneş ışınları mağaranın küçük açıklıklarını delip geçerek Maya'nın sırılsıklam ıslak başının tepesinde bir hale oluşturdu.

"Buraya gelmelisin," dedi Maya. Elini uzattı.

Emily onun yanında durdu ve mağaranın pürüzsüz, serin kenarlarını hissetti. Nefes alış verişinin sesi dar duvarlarda yankılanıyordu. Birbirlerine baktılar ve sırıttılar.

Emily dudağını ısırdı. Bu o kadar mükemmel bir arkadaş anıydı ki, kendisini biraz melankolik ve nostaljik hissetmesine neden oldu.

Maya'nın gözleri endişeyle aşağıya döndü. "Sorun nedir?

Emily derin bir nefes aldı. 'Şey... senin evinde yaşayan kızı biliyor musun? Alison'ı?'

"Evet.

Kayboldu. Yedinci sınıftan hemen sonra. Hiç bulunamadı.'

Maya hafifçe titredi. "Bu konuda bir şeyler duymuştum.

Emily kendine sarıldı; o da üşümeye başlamıştı. "Gerçekten

çok yakındık.

Maya Emily'ye yaklaştı ve kolunu ona doladı. "Fark etmemiştim.

"Evet." Emily'nin çenesi titredi. "Sadece bilmeni istedim.

"Teşekkürler.

Birkaç uzun an geçti; Emily ve Maya sarılmaya devam ettiler. Sonra Maya geri çekildi. "Biraz önce yalan söyledim. Justin'den neden ayrılmak istediğim konusunda.

Emily merakla bir kaşını kaldırdı.

"Ben ... ... Erkeklerden hoşlandığımdan emin değilim,' dedi Maya sessizce. "Bu çok garip. Sevimli olduklarını düşünüyorum ama onlarla yalnız kaldığımda, onlarla birlikte olmak istemiyorum. Daha çok kendim gibi biriyle olmayı tercih ederim. Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun?

Emily ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. Maya'nın bakışları bir anda çok yakın hissettirdi. 'I . . . ' diye başladı. Hayır, bilmiyordu.

Üstlerindeki çalılar kımıldadı. Emily irkildi. Annesi bu patikaya gelmekten nefret ederdi - böyle yerlerde ne tür adam kaçıranların ya da katillerin saklandığını asla bilemezdiniz. Orman bir an için hareketsiz kaldı ama sonra bir kuş sürüsü çılgınca gökyüzüne dağıldı. Emily kendini kayaya yasladı. Biri onları mı izliyordu? Gülen kimdi? Kahkaha tanıdık geliyordu. Sonra Emily ağır bir nefes sesi duydu. Kollarında tüyler diken diken oldu ve mağaradan dışarı baktı.

Sadece bir grup çocuk vardı. Birden ellerinde kılıç gibi sopalarla dereye daldılar. Emily Maya'dan uzaklaştı ve şelalenin dışına çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Maya seslendi.

Emily önce Maya'ya, sonra da sopaları bırakıp birbirlerine taş atmaya başlayan çocuklara baktı. İçlerinden biri eski arkadaşı Aria'nın küçük kardeşi Mike Montgomery'ydi. Onu son gördüğünden beri epey büyümüştü. Ve bekleyin - Mike Rosewood'a gitmişti.

Acaba o

Onu tanıdın mı? Emily sudan çıktı ve tepeye doğru koşmaya başladı.

Maya'ya geri döndü. "Carolyn'in yüzme dersi bitmeden okula dönmeliyim. Eteğini çekti. "Kıyafetlerini atmamı ister misin?

"Her neyse. Bunun üzerine şelaleden çıktı ve suyun içinde yürüdü, şeffaf iç çamaşırı poposuna yapışıyordu. Maya yokuşu yavaşça tırmandı, bir kez bile elleriyle karnını ya da göğüslerini kapatmadı. Birinci sınıf öğrencileri yaptıkları işi bırakıp ona baktılar.

Emily istemese de o da bakmaktan kendini alamadı.

11
En azından Tatlı Patateslerde Bolca A Vitamini Var

"O. Kesinlikle o,' diye fısıldadı Hanna, işaret ederek.

"Hayır. Çok küçükler! Mona fısıldayarak karşılık verdi.

'Ama tepeden nasıl kabardıklarına bir bakın! Tamamen sahte,' diye karşı çıktı Hanna.

"Sanırım şuradaki kadın poposunu yaptırmış. "İğrenç. Hanna burnunu kırıştırdı ve ellerini

hala mükemmel olduğundan emin olmak için kendi tonlanmış, mükemmel yuvarlak poposunun yanlarını kontrol ediyordu. Çarşamba günü öğleden sonraydı, Noel Kahn'ın yıllık tarla partisine sadece iki gün kalmıştı ve o ve Mona, Mona'nın ailesinin şehir kulübündeki organik kafe Yam'ın dış terasında uzanıyorlardı. Altlarında bir grup Rosewood çocuğu akşam yemeğinden önce golf oynuyorlardı ama Hanna ve Mona başka tür bir oyun o y n u y o r l a r d ı : Sahte memeleri bulma oyunu. Ya da başka herhangi bir şeyin sahtesini, çünkü buralarda bir sürü sahte şey vardı.

'Evet, görünüşe göre cerrahı her şeyi berbat etmiş,' diye mırıldandı Mona. 'Sanırım annem onunla tenis oynuyor.

Sorarım.

Hanna barın yanındaki, otuzlu yaşlarında, peri gibi kadına bir kez daha baktı; kalçası, kürdan gibi sıska vücudunun geri kalanına göre şüpheli bir şekilde ekstra tatlı görünüyordu. "Estetik ameliyat olmaktansa ölürüm daha iyi.

Mona Tiffany bileziğindeki tılsımla oynadı - belli ki geri vermek zorunda olmadığı bilezik. "Sence Aria Montgomery onunkini yaptırmış mıdır?

Hanna irkilerek başını kaldırdı. "Neden?

Mona, 'Gerçekten çok zayıf ve çok mükemmeller,' dedi. 'Finlandiya'ya ya da başka bir yere gitti, değil mi? Avrupa'da göğüslerini çok ucuza yapabildiklerini duydum.

"Sahte olduklarını sanmıyorum," diye mırıldandı Hanna. "Nereden biliyorsun?

Hanna pipetini çiğnedi. Aria'nın memeleri her zaman oradaydı - yedinci sınıfta sütyene ihtiyaç duyan tek iki arkadaş o ve Alison'dı. Ali her zaman kendininkilerle gösteriş yapardı, ama Aria'nın memeleri olduğunu fark ettiği tek an, herkese Noel hediyesi olarak sütyen ördüğü ve kendine daha büyük bir beden yapmak zorunda kaldığı zamandı. Hanna, "Pek öyle bir tipe benzemiyor," diye cevap verdi. Mona'yla eski arkadaşları hakkında konuşmak garip bir durumdu. Hanna yedinci sınıftayken Ali ve diğerlerinin Mona'yla nasıl dalga geçtikleri konusunda hâlâ kendini kötü hissediyordu ama bu konu şimdi açılamayacak kadar tuhaf geliyordu.

Mona ona baktı. "Sen iyi misin? Bugün farklı görünüyorsun.

Hanna irkildi. "Öyle mi? Nasıl?'

Mona ona küçük bir gülümseme verdi. "Vay canına! Birileri ürkmüş!" "Ben ürkmüş değilim," dedi Hanna çabucak. Ama öyleydi: Karakoldan ve dün gece aldığı e-postadan beri çıldırmak üzereydi. Bu sabah gözleri yeşilden çok donuk kahverengi görünüyordu ve kolları rahatsız edici derecede şişkin görünüyordu. İçinden bir ses gerçekten de

kendiliğinden yedinci sınıftaki haline geri dönecekti.

Sarışın, zürafaya benzeyen bir garson kız sözlerini kesti. "Karar verdiniz mi?

Mona menüye baktı. "Ben Asya usulü tavuklu salata alacağım, sossuz.

Hanna boğazını temizledi. "Filizli bahçe salatası istiyorum, sossuz ve ekstra büyük boy tatlı patates kızartması. Paket yaptırın lütfen.

Garson kız menülerini alırken Mona güneş gözlüklerini burnundan aşağı itti. "Tatlı patates kızartması?

Hanna hemen, "Annem için," diye cevap verdi. "Onlarla yaşıyor.

Golf sahasında bir grup yaşlı adamla birlikte yorgunluk şortu giymiş genç ve yakışıklı bir adam da golf oynuyordu. Dağınık kahverengi saçları, kargosu ve ... bu bir ... miydi? *Rosewood* Polisi polosu muydu? Olamaz. Öyleydi.

Wilden terası taradı ve Hanna'yı görünce soğukkanlılıkla başını salladı. Başını eğdi.

"Kim *o*? Mona mırıldandı.

"Um . . . ' diye mırıldandı Hanna, yarı masanın altında. Darren Wilden *golfçü müydü*? Hadi ama. Lisedeyken Rosewood'un golf takımındaki çocuklara kibrit çakan tiplerdendi. Bütün dünya onun peşinde miydi?

Mona gözlerini kıstı. "Bir dakika. O bizim okula gitmemiş miydi?' Sırıttı. "Aman Tanrım. Kızların dalış takımındaki çocuk. Hanna, seni küçük sürtük! *Seni* nereden tanıyor?'

"O ... Hanna durakladı. Elini kot pantolonunun bel bandında gezdirdi. "Onunla birkaç gün önce Marwyn patikasında koşarken tanıştım. Aynı anda su çeşmesinde durduk.

'Güzel,' dedi Mona. 'Buralarda mı çalışıyor?

Hanna yine durakladı. Bundan gerçekten kaçınmak istiyordu. "Şey... Sanırım polis olduğunu söyledi,' dedi umursamaz bir tavırla. "Şaka yapıyorsun. Mona mavi deri hobo çantasından Shu Uemura dudak nemlendiricisini çıkardı ve alt dudağına hafifçe sürdü. 'Bu adam bir polisin takviminde yer alacak kadar seksi. Bunu görebiliyorum: Bay April. Hadi soralım Eğer copunu görebilirsek!"

"Şşşt," diye tısladı Hanna.

Salataları geldi. Hanna strafor kaptaki tatlı patates kızartmasını kenara itti ve soyulmamış üzümlü domatesten bir ısırık aldı.

Mona daha yakına eğildi. "Bahse girerim onunla takılabilirsin. "Kimle?

'Bay April! Başka kim olacak?' Hanna homurdandı.

"Doğru.

Kesinlikle. Onu Kahn partisine getirmelisin. Geçen yıl bazı polislerin partiye geldiğini duydum. Bu şekilde hiç yakalanmıyorlar.'

Hanna arkasına yaslandı. Kahn partisi efsanevi bir Rosewood geleneğiydi. Kahn'lar yirmi küsur dönümlük bir arazide yaşıyorlardı ve Kahn çocukları - Noel en küçükleriydi - her yıl okula dönüş partisi düzenliyorlardı. Çocuklar, arkadaşlarının bodrumdaki son derece iyi stoklanmış içki stoğunu yağmalar ve her *zaman bir* skandal yaşanırdı. Geçen yıl Noel en iyi arkadaşı James'i havalı tüfeğiyle kıçından vurmuştu çünkü James, Noel'in o zamanki kız arkadaşı Alyssa Pennypacker ile öpüşmeye çalışmıştı. İkisi de o kadar sarhoştu ki acil servise giderken yol boyunca gülmüşler ve olayın nasıl ve neden olduğunu hatırlayamamışlardı. Ondan bir yıl önce, bir grup keş çok fazla sigara içmiş ve Bay Kahn'ın Appaloosas'ına nargileden

vurdurmaya çalışmışlardı.

"Hayır. Hanna bir domates daha ısırdı. "Sanırım Sean'la gideceğim.

Mona yüzünü buruşturdu. 'Neden mükemmel bir parti gecesini Sean için harcayayım? Bekâret yemini etti! Muhtemelen gitmeyecektir bile.

"Bekâret yemini etmen, parti yapmayı da bırakacağın anlamına gelmez. Hanna salatasından büyük bir ısırık aldı, kuru ve iştah açıcı olmayan sebzeleri ağzında çıtırdattı.

"Eğer Bay April'ı Noel'e davet etmeyecekseniz, ben ederim. Mona ayağa kalktı.

Hanna onun kolunu tuttu. 'Hayır!'

'Neden olmasın? Hadi ama.

Eğlenceli olur.'

Hanna tırnaklarını Mona'nın koluna geçirdi. "Hayır

dedim. Mona tekrar yerine oturdu ve dudağını uzattı.

"Neden?" Hanna'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Pekâlâ. *Kimseye* söyleyemezsin,

Yine de.' Derin bir nefes aldı. "Onunla polis karakolunda tanıştım, iz sürerken değil. Tiffany's olayı için sorgulanmak üzere çağrıldım. Ama önemli bir şey değil. Yakalanmadım.'

"Aman *Tanrım*! Mona bağırdı. Wilden tekrar onlara baktı.

"Şşşt!" diye tısladı Hanna.

İyi misin? Ne oldu? Bana her şeyi anlat,' diye fısıldadı Mona.

"Anlatacak pek bir şey yok. Hanna peçetesini tabağının üzerine attı. "Beni karakola getirdiler, annem de benimle geldi ve bir süre oturduk. Beni bir uyarıyla bıraktılar. Her neyse. Her şey yirmi dakika falan sürdü.

"Eyvah. Mona Hanna'ya belirsiz bir bakış attı; Hanna bir an için bunun bir acıma bakışı olup olmadığını merak etti.

"Dramatik falan değildi," dedi Hanna savunmacı bir tavırla, boğazı kurumuştu. 'Pek bir şey olmadı. Polislerin çoğu telefonla konuşuyordu. Tüm zaman boyunca mesaj attım. Durakladı, Mona'ya A'dan, A her kimse ondan aldığı 'o değil' mesajını söyleyip söylememeyi düşünüyordu.

Ama neden nefesini boşa harcasın ki? Bunun gerçekten bir anlamı olamazdı, değil mi?

Mona Perrier'inden bir yudum aldı. "Hiç yakalanmayacağını sanmıştım.

Hanna zorlukla yutkundu. "Evet, şey..."

"Annen seni tamamen öldürdü mü?

Hanna başka tarafa baktı. Eve dönerken annesi Hanna'ya bileziği ve kulak halkalarını çalmak isteyip istemediğini sormuştu. Hanna hayır deyince Bayan Marin, "Güzel. Anlaştık o zaman. Sonra bir arama yapmak için cep telefonunu açtı.

Hanna omuz silkti ve ayağa kalktı. "Şimdi hatırladım - Dot'la yürümem gerekiyor.

"İyi olduğuna emin misin? Mona sordu. "Yüzün biraz lekeli görünüyor.

"Önemli değil. Mona'ya göz alıcı bir şekilde dudaklarını şapırdattı ve kapıya doğru döndü.

Hanna restorandan soğukkanlılıkla çıktı ama otoparka vardığında koşmaya başladı. Toyota Prius'una bindi - annesinin geçen yıl kendisi için aldığı ama bıktığı için kısa süre önce Hanna'ya devrettiği araba - ve dikiz aynasından yüzünü kontrol etti. Yanaklarında ve alnında iğrenç, parlak kırmızı lekeler vardı.

Dönüşümünden sonra Hanna sadece her zaman havalı ve mükemmel görünmek konusunda değil, aynı zamanda havalı ve mükemmel *olmak* konusunda da nevrotik bir şekilde dikkatli davranmaya başlamıştı. En küçük bir hatanın onu tekrar aptallığa sürükleyeceğinden korkarak, mükemmel IM ekran adı ve arabasının dahili iPod'u için doğru karışım gibi küçük şeylerden, birinin partisinden önce davet edilecek doğru insan kombinasyonu ve çıkmak için mükemmel çocuğu seçmek gibi daha büyük şeylere kadar her ayrıntı üzerinde çalıştı - neyse ki, o zamandan beri sevdiği aynı çocuktu

yedinci sınıftaydı. Hırsızlıktan yakalanmak, herkesin tanıdığı mükemmel, kontrollü, über havalı Hanna'nın sonunu mu getirmişti? Mona'nın 'eyvah' dediğinde yüzünde beliren ifadeyi okuyamamıştı. Bu bakış, "Eyvah, *ama önemli değil"* anlamına mı geliyordu? Yoksa, "Eyvah*, ne ezik ama" mı*?

Belki de Mona'ya hiç söylememesi gerektiğini düşündü. Ama sonra ... başka biri zaten biliyordu. A.

Sean'ın ne diyeceğini biliyor musun? Söylemeyecek!

Hanna'nın görüş alanı bulanıklaştı. Birkaç saniye direksiyonu sıktı, sonra anahtarı kontağa soktu ve golf kulübünün otoparkından çıkıp yolun birkaç metre ilerisindeki çakıllı, çıkmaz bir sapağa girdi. Motoru kapatıp derin nefesler alırken kalbinin şakaklarına çarptığını duyabiliyordu. Rüzgâr saman ve yeni biçilmiş çimen gibi kokuyordu.

Hanna gözlerini sımsıkı yumdu. Gözlerini açtığında tatlı patates kızartması kabına baktı. *Yapma, diye* düşündü. Ana yoldan bir araba hızla geçti.

Hanna ellerini kot pantolonuna sildi. Konteynere bir kez daha göz attı. Patates kızartması nefis kokuyordu. *Yapma, yapma, yapma.*

Onlara doğru uzandı ve kapağı açtı. Tatlı, sıcak kokuları yüzüne yayıldı. Hanna kendini durduramadan avuç avuç patates kızartmasını ağzına attı. Patatesler hâlâ o kadar sıcaktı ki dilini yaktı ama umurunda değildi. Çok rahatlamıştı; kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey buydu. Hepsini yiyene kadar durmadı ve hatta dibinde biriken tuz için kabın kenarlarını yaladı.

İlk başta kendini çok ama çok daha sakin hissetti. Ama araba yoluna girdiğinde, eski, tanıdık panik ve utanç duyguları içinde kabarmıştı. Hanna bunu yapmayalı yıllar geçmiş olmasına rağmen

her şey tamamen aynı hissettiriyordu. Karnı ağrıyor, pantolonu dar geliyordu ve tek istediği içindeki şeyden kurtulmaktı.

Dot'un yatak odasından gelen heyecanlı çığlıklarını duymazdan gelen Hanna, hızla üst kattaki banyoya gitti, kapıyı çarptı ve fayans döşeli zemine yığıldı. Tanrıya şükür annesi henüz işten gelmemişti. En azından Hanna'nın ne yapmak üzere olduğunu duymayacaktı.

12
Mmm, Yeni Test Puanının Kokusunu Seviyorum

Tamam. Spencer'ın sakinleşmesi gerekiyordu.

Çarşamba gecesi, siyah Mercedes C-Serisi hatchback'ini - yeni, 'pratik' Mercedes SUV'u aldığından beri kız kardeşinin hurda arabası- evinin dairesel garaj yoluna çekti. Öğrenci konseyi toplantısı geç saatlere kadar sürmüştü ve Rosewood'un karanlık sokaklarında araba kullanırken çok gergindi. Bütün gün sanki biri onu izliyormuş, o 'imrenme' e-postasını yazan her kimse her an üzerine atlayabilirmiş gibi hissetmişti.

Spencer huzursuzca Alison'ın yatak odasının penceresindeki o tanıdık midilli kuyruğunu düşünmeye devam etti. Aklı sürekli Ali'ye gidiyordu - onun Spencer hakkında bildiği her şeye. Ama hayır, bu delilikti. Alison gideli -ve büyük ihtimalle ö l e l i - üç yıl olmuştu. Ayrıca, evinde artık yeni bir aile yaşıyordu, değil mi?

Spencer posta kutusuna koştu ve kendisine ait olmayan her şeyi geri atarak bir yığın çıkardı. Birden onu gördü. Uzun bir zarftı, ne çok kalın ne de çok inceydi, pencere camına Spencer'ın adı düzgünce yazılmıştı. İade adresinde "T*he College Board" yazıyordu*. Buradaydı.

Spencer zarfı yırtarak açtı ve sayfayı taradı.
PSAT sonuçlarını altı kez okudu.

2400 üzerinden 2350 almıştı.

"Yesssss!" diye bağırdı, kâğıtları öyle sıkı tutuyordu ki kırıştılar.

'Oha! Birileri mutlu!" diye seslendi yoldan gelen bir ses.

Spencer kafasını kaldırdı. Siyah bir Mini Cooper'ın sürücü tarafındaki camından sarkan Andrew Campbell, sınıf başkanlığı için Spencer'ı yenen uzun boylu, çilli, uzun saçlı çocuktu. Neredeyse her derste sınıfın bir ve iki numarasıydılar. Ama Spencer aldığı puanla övünemeden - Andrew'a PSAT sınavından bahsetmek *çok* iyi hissettirecekti- Andrew uzaklaştı. *Ucube.* Spencer evine geri döndü.

Heyecanla içeri koşarken bir şey onu durdurdu: Kız kardeşinin mükemmele yakın puanını hatırladı ve hızlıca eskiden kullandıkları 1600'lük ölçekten, College Board'un bugünlerde kullandığı 2400'lük ölçeğe dönüştürdü. Spencer'ınkinden tam 100 puan daha düşüktü. Bugünlerde sınavların daha zor olması gerekmiyor muydu?

Peki, *şimdi* kim dahi?

Bir saat sonra, Spencer mutfak masasında oturmuş *Middlemarch'ı* okuyordu - İngilizce AP 'önerilen okuma' listesinde yer alan bir kitap - hapşırmaya başladığında.

"Melissa ve Wren geldiler," dedi Bayan Hastings, Spencer'ın kutuya bıraktığı postaları taşıyarak mutfağa girerken. "Taşınmak için bütün eşyalarını getirmişler! Fırını biraz açıp piliç çevirme ve yedi tahıllı ekmekleri kontrol ettikten sonra oturma odasına koştu.

Spencer yine hapşırdı. Chanel No. 5 bulutu her zaman annesinden önce gelirdi - bütün gününü hapşırarak geçirmesine rağmen

Atların etrafında çalışıyordu ve Spencer alerjisi olduğundan emindi. PSAT haberlerini duyurmayı düşündü ama fuayeden gelen pırıltılı bir ses onu durdurdu.

"Anne? Melissa seslendi. O ve Wren mutfağa doğru yürüdüler. Spencer *Middlemarch*'ın sıkıcı arka kapağını inceliyormuş gibi yaptı.

"Hey," dedi Wren onun üstünden. "Hey," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ne okuyorsun?

Spencer tereddüt etti. Wren'den uzak durmak daha iyiydi, özellikle de o buraya taşınırken.

Melissa selam vermeden yanından geçti ve Pottery Barn çantasından mor yastıkları çıkarmaya başladı. "Bunlar ahırdaki kanepe için," diye bağırdı neredeyse.

Spencer ürperdi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Ah, Melissa! Spencer ağladı. "Sana söylemeyi unuttum! Bil bakalım kime rastladım!

Melissa yastıkları açmaya devam etti. "Kim?

Ian Thomas! Çim hokeyi takımıma koçluk yapıyor!'

Melissa donakaldı. 'O ... ne? O mu? *Burada* mı? Beni mi sordu?'

Spencer omuz silkti ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, hiç sanmıyorum.

"Ian Thomas kim?" diye sordu Wren, mermer ada tezgâhına yaslanarak.

"Hiç kimse," diye tersledi Melissa, yastıklara geri dönerek. Spencer kitabını tokatlayarak kapattı ve yemek odasına doğru zıpladı. İşte. Bu daha iyi hissettirdi.

Uzun, misyoner tarzı çiftlik evi masasına oturdu, parmağını ailenin hizmetçisi Candace'ın az önce kırmızı şarapla doldurduğu sapsız kadehte gezdirdi. Ailesi, kimse araba kullanmadığı sürece çocuklarının evdeyken içki

içmesini umursamıyordu, o da kadehi kaptı

iki eliyle tuttu ve açgözlülükle büyük bir yudum aldı. Kafasını kaldırdığında Wren masanın karşısından ona sırıtıyordu, yemek sandalyesinde omurgası çok dik duruyordu.

"Hey," dedi. Kız cevap olarak kaşlarını kaldırdı.

Melissa ve Bayan Hastings oturdular ve Spencer'ın babası da avizenin ışıklarını ayarlayıp yerine oturdu. Bir an için herkes sessizdi. Spencer eliyle cebindeki PSAT sonuç kâğıtlarını yokladı. "Bilin bakalım bana ne oldu?" diye başladı.

"Wren ve ben burada kalmamıza izin verdiğiniz için çok mutluyuz! Melissa aynı anda Wren'in elini tuttu.

Bayan Hastings Melissa'ya gülümsedi. "Tüm aile burada olduğunda her zaman mutlu oluyorum.

Spencer dudağını ısırdı, midesi gergin bir şekilde gurulduyordu. "Evet, baba. Ben-'

"Uh-oh," diye araya girdi Melissa, Candace'in mutfaktan getirdiği tabaklara bakarak. 'Tavuktan başka bir şeyimiz var mı? Wren et yememeye çalışıyor.

Wren aceleyle, "Sorun değil," dedi. "Tavuk mükemmel.

"Oh!" Bayan Hastings yarı yolda ayağa kalktı. 'Sen yemiyorsun
Et mi? Bilmiyordum! Sanırım buzdolabında biraz makarna salatamız olabilir, gerçi içinde jambon da olabilir ...'

"Gerçekten, sorun değil. Wren rahatsız bir şekilde başını ovuşturdu ve dağınık siyah saçları diken diken oldu.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Bayan Hastings. Spencer gözlerini devirdi. Tüm aile bir aradayken, annesi tüm yemeklerin - hatta yarım yamalak mısır gevreği kahvaltılarının bile - mükemmel olmasını isterdi.

Bay Hastings Wren'e şüpheyle baktı. "Ben de bir biftek adamıyım.

"Kesinlikle. Wren kadehini öyle bir kaldırdı ki masa

örtüsünün üzerine biraz şarap döküldü.

Spencer, babası çatalını bıraktığında büyük duyurusuna iyi bir giriş yapmayı düşünüyordu.

"Harika bir fikrim var. Hepimiz burada olduğumuza göre, neden Star Power oynamıyoruz?

"Oh, baba. Melissa sırıttı. "Hayır.

Babası gülümsedi. "Ah, evet. İşte harika bir gün geçirdim. Kıçını tekmeleyeceğim.'

"Yıldız Gücü nedir? Wren kaşlarını kaldırarak sordu.

Spencer'ın midesinde gergin bir parıltı oluştu. Yıldız Gücü, Spencer ve Melissa küçük birer çocukken anne babasının uydurduğu bir oyundu ve Spencer her zaman bir şirketin güç gösterisinden arakladıklarından şüphelenmişti. Çok basitti: Herkes o günkü en büyük başarısını paylaşır ve aile bir yıldız seçerdi. Bunun insanları gururlu ve başarılı hissettirmesi gerekiyordu ama Hastings ailesinde insanlar acımasızca rekabet ediyordu.

Ancak Spencer için PSAT sonuçlarını duyurmanın mükemmel bir yolu varsa, o da Star Power'dı.

Bay Hastings, 'Anlayacaksın Wren,' dedi. "Ben başlayayım. Bugün müvekkilim için o kadar ikna edici bir savunma hazırladım ki, bana *daha fazla* para ödemeyi teklif etti.

"Etkileyici," dedi annesi, altın bir pancardan küçük bir ısırık alarak. 'Şimdi de ben. Bu sabah teniste Eloise'i tek sette yendim.

"Eloise çok sert!" diye bağırdı babası şarabından bir yudum daha almadan önce. Spencer masanın karşısındaki Wren'e baktı. Tavuk butunun derisini dikkatle soyuyordu, bu yüzden Wren'le göz göze gelemedi.

Annesi peçetesiyle ağzını sildi. "Melissa?

Melissa güdük tırnaklı parmaklarını birbirine geçirdi. "Şey, hmm. İnşaatçıların tüm banyoyu döşemesine yardım ettim - mükemmel olmasının tek yolu kendim yapmamdı.

"Aferin sana, canım!" dedi babası.

Spencer gergin bir şekilde bacaklarını

salladı.

Bay Hastings şarabını yudumlamayı bitirdi.

"Wren? Wren irkilerek başını kaldırdı. "Evet?

"Sıra sende.

Wren şarap kadehiyle oynadı. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum...

"Yıldız Gücü oynuyoruz," diye cıvıldadı Bayan Hastings, sanki Yıldız Gücü Scrabble kadar yaygın bir oyunmuş gibi. "Bay Doktor, bugün hangi harika şeyi başardınız?

"Ah. Wren gözlerini kırpıştırdı. "Şey. Aslında hiçbir şey. Okuldan ve hastaneden izin günümdü, ben de hastaneden birkaç arkadaşımla bara gittim ve Phillies maçını izledim.

Sessizlik. Melissa Wren'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

Spencer, "Bence bu harika," diye önerdi. "Oynadıkları oyuna bakılırsa, bütün gün Phillies'i izlemek bir başarı.

"Biliyorum, biraz bok gibiler, değil mi? Wren gülümsedi minnettarlıkla.

"Neyse," diye araya girdi annesi. "Melissa, derse ne zaman başlıyorsun?

"Durun bir dakika," diye atıldı Spencer. Onu unutmak üzere değillerdi! "Star Power için bir şeyim var.

Annesinin salata çatalı havada asılı kaldı. "Özür dilerim.

"Tüh!" diye şakayla karışık onayladı babası. "Devam et,

Spence. "PSAT sonuçlarımı aldım," dedi. "Ve, şey... işte.

Kız

notları çıkardı ve babasına doğru itti.

Onları alır almaz ne olacağını biliyordu. Umursamayacaklardı. PSAT'ların ne önemi vardı ki zaten? Beaujolais'lerine, Melissa'ya ve Wharton'a geri döneceklerdi ve hepsi bu kadar olacaktı. Yanaklarının ısındığını hissetti. Neden zahmet etmişti ki?

Sonra babası şarap kadehini bıraktı ve kâğıdı inceledi. "Vay canına." Bayan Hastings'e gelmesini işaret etti. Kâğıdı görünce nefesi kesildi.

"Bundan daha yükseğe çıkamazsın, değil mi? Bayan.
Hastings söyledi.

Melissa da bakmak için boynunu büktü. Spencer zorlukla nefes alabiliyordu. Melissa leylak ve şakayık süslemesinin üzerinden ona ters ters baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, Spencer dünkü tüyler ürpertici e-postayı Melissa'nın yazmış olabileceğini düşündü. Ama Spencer onunla göz göze geldiğinde Melissa gülümsemeye başladı. "Gerçekten çalıştın, değil mi?

Wren sayfaya bakarak, "İyi bir skor, değil mi?" diye sordu. "Harika bir skor! Bay Hastings böğürdü.

"Bu harika!" diye bağırdı Bayan Hastings. 'Nasıl kutlamak istersin, Spencer? Şehirde akşam yemeği mi? Gözüne kestirdiğin bir şey var mı?

"SAT puanlarımı aldığımda, o emlak müzayedesinde bana Fitzgerald'ın ilk baskısını almıştın, hatırladın mı? Melissa gülümsedi.

"Doğru! Bayan Hastings haykırdı.

Melissa Wren'e döndü. 'Buna bayılırdın. Teklif vermek inanılmazdı.

Bayan Hastings Spencer'a, "Neden biraz düşünmüyorsun?" dedi. 'Melissa için aldığımız şey gibi unutulmaz bir şey düşünmeye çalış.

Spencer yavaşça doğruldu. "Aslında aklımda bir şey var.

"O da ne?" Babası sandalyesinde öne doğru eğildi.

İşte başlıyor, diye düşündü Spencer. "Şu anda, bundan birkaç ay sonra değil, gerçekten ama *gerçekten çok* istediğim şey ahıra taşınmak olurdu.

"Ama - ," diye söze başladı Melissa, sonra kendini durdurdu.

Wren boğazını temizledi. Babası kaşlarını çattı. Spencer'ın midesi yüksek sesli, aç bir hırıltı çıkardı. Eliyle üstünü örttü.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu annesi.

Spencer, "Hı-hı," diye cevap verdi.

Bayan Hastings kocasına bakarak, "Tamam," dedi. "Peki...

Melissa çatalını yüksek sesle yere bıraktı. "Peki ya Wren ve ben?

"Tadilatın çok uzun sürmeyeceğini kendiniz söylemiştiniz. Bayan Hastings elini çenesine götürdü. "Siz eski yatak odanızda kalabilirsiniz sanırım.

Melissa hiç de çocuksu olmayan bir sesle, "Ama ikiz yatağı var," dedi.

Wren hızla, "Benim için fark etmez," dedi. Melissa ona sertçe kaşlarını çattı.

Bay Hastings, "Kraliçe yatağı ahırdan Melissa'nın odasına taşıyabilir ve Spencer'ın yatağını oraya koyabiliriz," diye öneride bulundu.

Spencer kulaklarına inanamadı. "Bunu yapar mıydınız?

Bayan Hastings kaşlarını kaldırdı. 'Melissa, emin olabilirsin-

yaşayabilirsin, değil mi?'

Melissa saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sanırım," dedi. 'Yani, ben şahsen açık artırmadan ve ilk baskıdan çok daha fazlasını aldım, ama bu sadece benim.

Wren gizlice şarabından bir yudum aldı. Spencer onunla göz göze gelince göz kırptı. Bay Hastings Spencer'a döndü. "Bitti o zaman.

Spencer ayağa fırladı ve anne babasına sarıldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Annesi gülümsedi. "Yarın taşınmalısın. "Spencer, sen kesinlikle Yıldız'sın. Babası onu kaldırdı

puanlar, şimdi kırmızı şarapla hafifçe lekelenmiş. "Bunu bir hatıra olarak çerçeveletmeliyiz!

Spencer sırıttı. Hiçbir şeyi çerçevelemesine gerek yoktu. Yaşadığı sürece bu günü hatırlayacaktı.

13
Birinci Perde: Kız, Erkeğin Kendisini İstemesini Sağlar

"Önümüzdeki Pazartesi akşamı Chester Springs stüdyosundaki sanatçı resepsiyonuna benimle gelmek ister misin? Aria'nın annesi Ella sordu.

Perşembe sabahıydı ve Ella kahvaltı masasında Aria'nın karşısında oturmuş, sızdıran siyah kalemiyle *New York Times* bulmacasını çözüyor ve bir kâse Cheerios yiyordu. Rosewood'un ana caddesindeki Davis çağdaş sanat galerisindeki yarı zamanlı işine yeni dönmüştü ve tüm avantajlar için posta listesindeydi.

"Babam seninle gelmeyecek mi? Aria sordu.

Annesi dudaklarını büzdü. "Dersleri için yapması gereken çok iş var.

"Ah. Aria, Yunanistan'a yaptığı uzun tren yolculuğu sırasında ördüğü parmaksız eldivenlerin üzerindeki gevşek bir yün tutamını karıştırdı. Annesinin sesinde algıladığı şey şüphe miydi? Aria her zaman Ella'nın Meredith'i öğrenmesinden ve bu sırrı sakladığı için onu asla affetmemesinden korkmuştu.

Aria gözlerini sıkarak kapattı. *Bunu düşünmüyorsun, diye* düşündü. Bir bardağa biraz greyfurt suyu doldurdu.

"Ella?" diye sordu. "Biraz aşk tavsiyesine ihtiyacım var.

"Aşk tavsiyesi mi?" diye alay etti annesi, simsiyah topuzunu masanın üzerinde duran bir yemek çubuğuyla sabitlerken.

"Evet," dedi Aria. 'Bu çocuktan hoşlanıyorum ama o biraz ... ... çekilmez biri. Benden hoşlanması için onu nasıl ikna edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Kendin ol! Ella söyledi.

Aria inledi. "Bunu denedim.

"Ulaşılabilir bir çocukla çık o zaman!

Aria gözlerini devirdi. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" "Ooh, biri çok hassas! Ella gülümsedi, sonra da Parmaklar. "Az önce gazetede bu araştırmayı okudum. *Times gazetesini* kaldırdı. 'Erkeklerin kadınlarda en çok neyi çekici bulduğuyla ilgili bir anketti. Bir numaralı şey neymiş biliyor musun? Zeka. Dur, senin için bulayım. . .' Kâğıtları karıştırdı ve sayfayı Aria'ya uzattı.

"Aria bir erkekten mi hoşlanıyor? Mike mutfağa girdi ve adanın üzerindeki kutudan sırlı bir çörek aldı.

"Hayır! Aria hemen cevap verdi.

"Birileri *senden* hoşlanıyor," dedi Mike. "Ne kadar iğrenç olsa da. Kusma sesi çıkardı.

"Kim?" diye sordu Ella heyecanlı bir sesle.

Mike ağzında kocaman, çiğnenmiş bir lokma çörekle konuşurken, "Noel Kahn," diye cevap verdi. "Lakros antrenmanında seni sordu.

"Noel Kahn mı? Ella Mike'tan Aria'ya bakarak yineledi. "Hangisi o? Üç yıl önce burada mıydı? Onu tanıyor muyum?

Aria inledi ve gözlerini devirdi. "O hiç kimse. "Hiç kimse mi? Mike'ın sesi iğrenmiş gibiydi. "O, sanki, en havalı senin sınıfındaki adam.'

"Her neyse," dedi Aria annesini başının üstünden öperek. Gazeteye bakarak koridora yöneldi

Elinde bir kupür. Yani erkekler zekâdan mı hoşlanıyordu? İzlandalı Aria kesinlikle zeki olabilirdi.

"Noel Kahn'ı neden sevmiyorsun? Mike'ın sesi Aria'yı yerinden sıçrattı. Elinde bir kutu portakal suyuyla Aria'dan birkaç metre uzakta duruyordu. "Adamım o.

Aria inledi. "Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden onunla çıkmıyorsun?

Mike doğrudan kartondan içti, ağzını sildi v e ona baktı. 'Tuhaf davranıyorsun. Kafan iyi mi? Eğer öyleysen biraz alabilir miyim?

Aria homurdandı. Mike İzlanda'da sürekli uyuşturucu bulmaya çalışıyordu ve limandaki bazı adamlar ona on sentlik bir torba esrar sattığında çılgına dönmüştü. Malın kokuşmuş olduğu ortaya çıkmıştı ama Mike yine de gururla içmişti.

Mike onun çenesini okşamaya başladı. "Sanırım neden garip davrandığını biliyorum.

Aria dolaba geri döndü. "Saçmalıyorsun.

"Öyle mi düşünüyorsun? Mike cevap verdi. 'Ben düşünmüyorum. Ve ne var biliyor musun? Şüphelerimin doğru olup olmadığını öğreneceğim.

"İyi şanslar, Sherlock. Aria ceketini çekti. Mike'ın muhtemelen saçmaladığını bilse de, sesindeki titremeyi fark etmemiş olmasını umuyordu.

Diğer çocuklar İngilizce dersine girerken -erkeklerin çoğunda birkaç günlük kirli sakal, kızların çoğunda ise taklit Mona-and-Hanna platform sandaletler ve takı bilezikler vardı- Aria yeni hazırladığı not kartlarını gözden geçirdi. Bugün, *Godot'yu Beklerken* adlı bir oyun hakkında sözlü bir rapor vermeleri gerekiyordu. Aria sözlü raporlara bayılırdı - onlar için mükemmel, seksi, çakıllı bir sesi vardı - ve oyunu gerçekten iyi biliyordu. Bir keresinde bütün bir pazar gününü Reykjavik'te bir barda, Adrien Brody'ye benzeyen

biriyle oyunun konusu hakkında hararetle tartışarak geçirmişti...

Lezzetli elmalı votka martinileri ve masanın altında onunla ayak oyunu oynamak, yani. Yani bu sadece über öğrenci olmak için mükemmel bir gün değildi, aynı zamanda İzlandalı Aria'nın ne kadar havalı olduğunu herkese göstermek için de harika bir fırsattı.

Ezra içeri girdi, buruşuk, kitap gibi ve tamamen yenilebilir görünüyordu ve ellerini çırptı. "Pekâlâ sınıf," dedi. 'Bugün halletmemiz gereken çok şey var. Sessiz olun.

Hanna Marin arkasını döndü ve Aria'ya sırıttı. "Sence ne tür bir iç çamaşırı giyiyordur?

Aria yumuşak bir şekilde gülümsedi -çizgili pamuklu boxerlar tabii ki- ama dikkatini tekrar Ezra'ya verdi.

"Pekâlâ. Ezra kara tahtaya doğru yürüdü. 'Herkes okumayı yaptı, değil mi? Herkesin bir raporu var mı? İlk kim başlamak ister?

Aria'nın eli havaya kalktı. Ezra ona başıyla onay verdi. Odanın önündeki podyuma doğru yürüdü, siyah saçlarını daha da muhteşem görünecek şekilde omuzlarına topladı ve kalın mercan kolyesinin gömleğinin yakasına takılmadığından emin oldu. Hızlıca, indeks kartlarındaki ilk birkaç sahne belirleyici cümleyi tekrar okudu.

"Geçen yıl *Godot'yu Beklerken'in* bir gösterisine katıldım. Paris'te,' diye başladı.

Ezra'nın kaşlarını birazcık kaldırdığını fark etti.

"Seine Nehri kıyısında küçük bir tiyatroydu ve hava yan tarafta pişen peynirli çörek gibi kokuyordu. Durakladı. "Sahneyi gözünüzde canlandırın: içeri girmek için bekleyen büyük bir insan kuyruğu, iki küçük beyaz fino köpeğini taşıyan bir kadın, uzaktaki Eyfel Kulesi.

Kısa bir süreliğine yukarı baktı. Herkes kendinden geçmiş gibiydi! 'Havadaki enerjiyi, heyecanı ve *tutkuyu* hissedebiliyordum. Ve bu sadece *herkese* sattıkları bira değildi - küçük kardeşime bile,' diye ekledi.

"Güzel! Noel Kahn araya girdi.

Aria gülümsedi. "Koltuklar çok kadifemsi ve mor renkteydi ve Fransa'da Amerikan tereyağından daha tatlı olan bir tür tereyağı gibi kokuyordu. Pastaları bu kadar lezzetli yapan da bu.

"Aria," dedi Ezra.

"*Salyangozun* tadını bile güzelleştiren türden bir tereyağı!

"Aria!

Aria durdu. Ezra kollarını Gül Ağacı ceketinin üzerinde kavuşturmuş, kara tahtaya yaslanmıştı. "Evet? Aria gülümsedi.

"Seni durdurmak zorundayım.

'Ama . . . Daha yarısını bile bitirmedim!'

"Kadife koltuklar ve hamur işlerinden çok oyunun kendisine ihtiyacım var.

Sınıf kıs kıs güldü. Aria ayaklarını sürüyerek yerine döndü ve oturdu. *Ortamı* onun yarattığını bilmiyor muydu?

Noel Kahn elini kaldırdı.

"Noel mi? Ezra sordu. "Sıradaki sen olmak ister misin?

"Hayır," dedi Noel. Sınıf güldü. 'Sadece Aria'nın raporunun iyi olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Ben beğendim.

"Teşekkürler," dedi Aria sessizce.

Noel etrafında döndü. "Gerçekten içki içme yaşı yok mu?"

"Pek yok.

"Bu kış ailemle birlikte İtalya'ya gidebilirim. 'İtalya harika bir yer. Oraya bayılacaksın.

"İkinizin işi bitti mi? Ezra sordu. Noel'e kızgın bir bakış fırlattı. Aria sıcak pembe tırnaklarını masasının ahşap yüzeyine geçirdi.

Noel tekrar ona döndü. "Absinthe içtiler mi?" diye fısıldadı.

Noel'in absinthe'i duymuş olmasına bile şaşırarak başını salladı. "Bay Kahn," diye sertçe araya girdi Ezra.

Biraz fazla sertçe.

"Bu kadar yeter.

Algıladığı bu *kıskançlık* mıydı?

"Kahretsin," diye arkasını döndü Hanna. "Kıçına ne girmiş?

Aria bir kıkırdamayı bastırdı. Belli bir über öğrenci belli bir öğretmeni biraz geriyor gibi görünüyordu.

Ezra daha sonra Devon Arliss'i çağırdı ve o da konuşmasına başladı. Ezra yana dönüp parmağını çenesine koyarak onu dinlerken Aria'nın içi zonkluyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki tüm vücudu titriyordu.

Hayır, bir dakika. Bu sadece cep telefonuydu ve büyük boy kireç yeşili çantasının içinde ayağının yanında duruyordu.

O şey vızıldamaya devam etti. Aria yavaşça uzanıp onu çıkardı. Yeni bir mesaj:

Aria,

Belki de öğrencileriyle s ü r e k l i takılıyordur. B i r ç o k öğretmen yapar. Babana sor! -A

Aria cep telefonunu hızla kapattı. Ama sonra açtı ve mesajı tekrar okudu. Ve tekrar. Bunu yaparken kollarındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Odadaki hiç kimse telefonunu çıkarmamıştı - ne Hanna, ne Noel, hiç kimse. Ve kimse de ona bakmıyordu. Tavana ve sınıfın kapısına bile baktı ama hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Her şey sessiz ve hareketsizdi.

"Bu gerçekleşiyor olamaz," diye fısıldadı Aria.

Aria'nın babasını bilen tek kişi . . . Alison'dı. Ve kimseye söylemeyeceğine *mezarı üzerine* yemin etmişti. *Geri mi döndü*?

14
Bu Size Ders Çalışmanız Gerekirken Google'da Takip Etmeyi Öğretecek

Perşembe öğleden sonraki boş dersinde Spencer, Rosewood Day okuma salonuna girdi. Tavan yüksekliğindeki referans kitap yığınları, köşedeki devasa ayaklı küre ve uzak duvardaki vitray penceresiyle burası kampüsteki en sevdiği yerdi. Boş odanın ortasında durdu, gözlerini kapadı ve eski, deri ciltli kitap kokusunu içine çekti.

Bugün her *şey* yolunda gitmişti: Olağandışı soğuk hava, yepyeni Marc Jacobs soluk mavi yün paltosunu giymesine izin vermiş, Rosewood Day kafe baristası ona mükemmel bir double skim latte hazırlamış, Fransızca sözlü sınavını geçmiş ve bu gece Melissa eski, sıkışık yatak odasında uyumak zorunda kalırken o ahıra taşınacaktı.

Tüm bunlara rağmen, üzerinde huzursuz bir pus vardı. Bu, bazen bir şeyi yapmayı unuttuğunda hissettiği rahatsız edici duygu ile birinin onu izlediği hissi arasında bir şeydi. Neden böyle olduğu belliydi.

o ürpertici "imrenme" e-postası. Ali'nin eski penceresindeki sarı saç parıltısı. Ian'ı sadece Ali'nin biliyor olması.

Kendini toparlamaya çalışarak bilgisayarın başına oturdu, lacivert Wolford desenli çoraplarının bel bandını düzeltti ve internete girdi. Yaklaşan AP biyografi projesi için araştırma yapmaya başladı, ancak Google sonuçlarının bir listesini kaydırdıktan sonra arama motoruna *Wren Kim* yazdı.

Sonuçlar arasında gezinirken, bir kıkırdamayı bastırdı. *Londra'daki Mill Hill Okulu* adlı bir sitede, uzun saçlı bir Wren'in Bunsen brülörü ve bir grup test tüpünün yanında durduğu bir fotoğraf vardı. Bir başka bağlantı Oxford Üniversitesi'nin Corpus Christi College öğrenci portalına aitti; orada da Wren'in Shakespeare kıyafetleri içinde muhteşem göründüğü ve elinde bir kafatası tuttuğu bir fotoğrafı vardı. Wren'in tiyatroyla ilgilendiğini bilmiyordu. Taytının bedenine uyup uymadığını kontrol etmek için fotoğrafı büyütmeye çalışırken, biri omzuna dokundu.

"Erkek arkadaşın mı?

Spencer yerinden sıçradı ve kristal işlemeli Sidekick cep telefonunu yere düşürdü. Andrew Campbell onun arkasında garip bir şekilde sırıttı.

Hemen pencereyi kapattı. "Tabii ki hayır!

Andrew Sidekick'ini almak için eğildi ve omuz hizasındaki düz saçlarından bir tutamı gözlerinin önünden itti. Spencer, aslan yelesini keserse sevimli olma şansını yakalayabileceğini fark etti.

"Tüh," dedi Sidekick'i ona geri verirken. "Sanırım mücevherlerden biri düştü.

Spencer elinden aldı. "Beni korkuttun.

"Bunun için üzgünüm. Andrew gülümsedi. "Yani erkek arkadaşın bir aktör mü?

"Erkek arkadaşım olmadığını söyledim!

Andrew geri adım attı. "Özür dilerim. Sadece sohbet ediyorduk. Spencer ona şüpheyle baktı.

"Her neyse," diye devam etti Andrew, North Face sırt çantasını omzunda daha yükseğe kaldırarak. 'Merak ediyordum da. Yarın Noel'e mi gidiyorsun? Seni bırakabilirim.

Spencer ona boş boş baktı ve sonra hatırladı: Noel Kahn'ın saha partisi. Geçen yılki partiye gitmişti. Çocuklar bira hunileri yapmış ve neredeyse her kız erkek arkadaşını aldatmıştı. Bu yıl da aynısı olacaktı. Ve ne - Andrew cidden onun Mini'sine bineceğini mi düşünüyordu? İkisi de *sığar mıydı ki*? "Hiç sanmıyorum," dedi.

Andrew'un yüzü düştü. "Evet, sanırım biraz meşgulsün.

Spencer kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?

Andrew omuz silkti. 'Yapacak çok işin var gibi görünüyor. Kız kardeşin evde, değil mi?'

Spencer sandalyesinde arkasına yaslandı ve alt dudağını ağzına götürdü. 'Evet, dün gece eve geldi. Bunu nasıl bildin-'

Durdu. Bekle bir *saniye.* Andrew Mini'sini her zaman onun sokağında bir aşağı bir yukarı sürerdi. Onu daha dün posta kutusunda sınav sonuçlarını alırken görmüştü. . .

Sertçe yutkundu. Şimdi düşününce, Wren'le birlikte jakuziye girdikleri gün de onun siyah Mini'sini görmüş olabilirdi. Melissa'nın evde olduğunu fark ettiğine göre arabayı onun sokağında sık sık kullanmış olmalıydı. Ya onu gözetleyen kişi *Andrew'*sa? Ya o tüyler ürpertici 'imrenme' e-postasını Andrew yazdıysa? Andrew o kadar rekabetçiydi ki bu mümkün görünüyordu. Tehdit mesajları göndermek birini oyundan düşürmek ve gelecek yılın sınıf başkanı olarak yeniden seçilmesini kolaylaştırmak için iyi bir yol olmaz mıydı? .. ya da *daha iyisi,*

o k u l birinciliği için rakiplerini yendi? Ve uzun saçlı! Belki de *onu* Ali'nin eski vitrininde görmüştür?

İnanılır gibi değil! Spencer inanamayarak Andrew'a baktı.

"Bir sorun mu var? Andrew endişeli bir ifadeyle sordu.

"Gitmem gerekiyor. Kitaplarını topladı ve dışarı çıktı. Okuma odasından.

"Bekle," diye seslendi

Andrew.

Spencer devam etti. Ama kütüphane kapısından içeri girdiğinde, öfkeli hissetmediğini fark etti. Elbette Andrew'un onu gözetliyor olması tuhaftı ama Andrew A ise Spencer güvendeydi. Andrew onun hakkında her ne *düşünüyorsa,* Alison'ın bildiklerinin yanında *hiçbir* şeydi.

Avlunun kapısına ulaştı - aynı anda Emily Fields de içeri giriyordu.

"Hey," dedi Emily. Yüzünden gergin bir ifade

geçti. "Selam," diye cevap verdi Spencer.

Emily Nike sırt çantasını yeniden ayarladı. Spencer kaküllerini yüzünden uzaklaştırdı. Emily ile en son ne zaman konuşmuştu?

"Dışarısı soğudu, ha? Emily sordu.

Spencer başıyla onayladı. "Evet.

Emily sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum tarzında gülümsedi. Sonra başka bir yüzücü olan Tracey Reid, Emily'nin kolunu tuttu. "Mayo paramız ne zaman ödenecek?" diye sordu.

Emily cevap verirken Spencer ceketindeki var olmayan kirleri sildi ve öylece yürüyüp gidebileceğini ya da resmi bir veda etmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Sonra Emily'nin bileğindeki bir şey dikkatini çekti. Emily hâlâ altıncı sınıftan kalma mavi ip bileziğini takıyordu. Alison kazadan -Jenna Olayı- hemen sonra herkes için yapmıştı.

Başlangıçta sadece Jenna'nın kardeşi Toby'yi yakalamak istemişlerdi; bunun bir şaka olması gerekiyordu. Beşi

planladıktan sonra

Ali, Toby'nin ağaç evinin penceresinden izlemek için sokağın karşısına geçti ve olay gerçekleştiğinde Jenna'ya *korkunç bir* şey yaptı.

Ambulans Jenna'nın evinden ayrıldıktan sonra Spencer kazayla ilgili olarak diğer kızların hiçbirinin öğrenemediği bir şey keşfetti: Toby Ali'yi görmüştü, ama Ali de Toby'nin en *az onun kadar kötü bir* şey yaptığını görmüştü. Toby onu ele veremezdi, çünkü o zaman Ali de *onu ele verirdi*.

Çok geçmeden Ali herkese *sonsuza dek* en iyi arkadaş olduklarını ve artık böyle bir sırrı paylaştıklarına göre birbirlerini *sonsuza dek* korumaları gerektiğini hatırlatmak için bileklikler yaptı. Spencer, Ali'nin diğerlerine birinin onu gördüğünü söylemesini bekledi ama söylemedi.

Ali kaybolduktan sonra polisler Spencer'ı sorguladıklarında, Ali'nin herhangi bir düşmanı olup olmadığını, ona zarar vermek isteyebilecek kadar ondan nefret eden biri olup olmadığını sordular. Spencer, Ali'nin popüler bir kız olduğunu ve her popüler kız gibi ondan hoşlanmayan bazı kızların olduğunu, ancak bunun sadece kıskançlık olduğunu söyledi.

Bu tabii ki koca bir yalandı. Ali'den nefret eden insanlar vardı ve Spencer polise Ali'nin kendisine Jenna Olayı hakkında söylediklerini anlatması gerektiğini biliyordu... belki de Toby Ali'ye zarar vermek istiyordu. Ama *nedenini* söylemeden bunu onlara nasıl anlatabilirdi? Spencer, sokağında Toby ve Jenna'nın evinin önünden geçmeden bir gün bile geçiremiyordu. Ama onlar yatılı okula gönderilmişlerdi ve eve neredeyse hiç gelmiyorlardı, bu yüzden sırlarının güvende olduğunu düşünüyordu. Toby'ye karşı güvendeydiler. Spencer da tek başına bildiklerini en yakın arkadaşlarına anlatmak zorunda kalmayacaktı.

Tracey Reid veda ederken Emily arkasını döndü. Spencer'ın hâlâ orada durmasına şaşırmış görünüyordu. "Derse gitmem gerekiyor," dedi. "Yine de seni gördüğüme

sevindim.

Spencer, "Hoşça kal," diye cevap verdi ve Emily ile son bir kez garip bir şekilde gülümsediler.

15
Erkekliğine Hakaret Etmek Anlaşmayı Bozar

'Tembel görünüyorsunuz. Daha iyi bir form görmek istiyorum! Koç Lauren güverteden onlara bağırdı.

Perşembe öğleden sonra Emily diğer yüzücülerle birlikte Rosewood'un Anderson Memorial Natatorium'unun kristal mavisi suyunda kulaç atıyor, genç ve eski Olimpiyat koçları Lauren Kinkaid'in onlara bağırmasını dinliyordu. Havuz yirmi beş yarda genişliğinde, elli yarda uzunluğundaydı ve küçük bir dalış kuyusu vardı. Büyük tavan pencereleri havuzun uzunluğunu yansıtıyordu, böylece akşamları kulaç atarken yukarı bakıp yıldızları görebiliyordunuz.

Emily duvara tutundu ve şapkasını kulaklarının üzerine çekti. Tamam, daha iyi bir form. Bugün gerçekten konsantre olması gerekiyordu.

Dün gece Maya'yla dereden döndükten sonra uzun süre yatağında uzanmış, Maya'yla yaşadıkları eğlenceden dolayı sıcak ve mutlu hissetmekle Maya'nın itirafları yüzünden huzursuz ve tedirgin hissetmek arasında gidip gelmişti. *Erkeklerden hoşlandığımdan emin değilim. Sanırım birinden hoşlanırdım.*

Daha çok benim gibi. Maya, Emily'nin düşündüğü şeyi mi kastetti?

Maya'nın su düşüşünde ne kadar sersemlemiş olduğunu düşününce - birbirlerini ne kadar gıdıklayıp dokunduklarından bahsetmiyorum bile - Emily gergin hissetti. Dün gece eve döndükten sonra yüzme çantasını karıştırıp A'nın bir gün önce yazdığı notu aradı. Tekrar tekrar okudu, gözleri bulanıklaşana kadar her kelimeyi tek tek seçti.

Akşam yemeğinde Emily kendini tekrar yüzmeye vermesi gerektiğine karar verdi. Artık antrenman atlamak yok. Daha fazla kaytarmak yok. Şu andan itibaren örnek yüzücü kız olacaktı.

Ben ona doğru ilerledi ve ellerini duvara dayadı. "Dün seni özledim.

"Mmmm. Ben'le de yeni bir başlangıç yapmalıydı. Çilleri, delici mavi gözleri, hafif inatçı çenesi ve güzelce yontulmuş yüzücü vücuduyla çok seksiydi, değil mi? Ben'in Marwyn patikası köprüsünden atladığını hayal etmeye çalıştı. Güler miydi yoksa bunun çocukça olduğunu mu düşünürdü?

"Peki neredeydin? Ben gözlüklerinin buğusunu gidermek için üfleyerek sordu.

"İspanyolca için özel ders.

'Antrenmandan sonra evime gelmek ister misin? Annemler sekize kadar evde olmazlar.'

'I . . . Yapabileceğimden emin değilim. Emily duvardan uzaklaştı ve suya basmaya başladı. Bulanık bir şekilde pompalanan bacaklarına ve ayaklarına baktı.

"Neden olmasın?" Ben duvarı iterek ona katıldı.

"Çünkü ... Bir bahane bulamadı.

"Bunu istediğini biliyorsun," diye fısıldadı Ben. Eline biraz su aldı ve Emily'nin üzerine sıçratmaya başladı. Maya dün de aynı şeyi yapmıştı ama bu kez Emily sarsılarak uzaklaştı.

Ben su sıçratmayı bıraktı.
"Ne?" "Yapma.

Ben ellerini onun beline doladı. "Hayır mı? Su sıçratılmasından hoşlanmıyor musun?" diye sordu bebek sesiyle.

Ellerini onun üzerinden çekti. "*Yapma.*

Geri çekildi. "Tamam.

Emily iç çekerek yolun diğer tarafına doğru süzüldü. Ben'den hoşlanıyordu, gerçekten hoşlanıyordu. Belki de yüzdükten sonra Ben'e gitmeliydi. TiVo'dan *American Chopper'*ın bölümlerini izlerler, DiSilvio'dan gelen pizzayı yerler ve Ben onun seksi olmayan spor sütyeninin altını hissederdi. Birden gözleri yaşardı. Ben'in kaşındıran mavi bodrum kanepesinde oturup dişlerinin arasından kekik baharatlarını ayıklamak ve dilini onun ağzının içinde gezdirmek istemiyordu. İstemiyordu işte.

Sahte şeyler yapabilecek türden bir kız değildi. Ama bu ayrılmak istediği anlamına mı geliyordu? Tam yüzme kulvarınızda, bir metre ötenizdeyken bir çocuk hakkında karar vermek zordu.

Yanındaki kulvarda antrenman yapan kız kardeşi Carolyn, Emily'nin omzuna dokundu. "Her şey yolunda mı?

"Evet," diye mırıldandı Emily, mavi bir tekme tahtası kaparak. "Tamam. Carolyn sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi baktı.

Dün Maya'yla birlikte dereye yaptığı geziden sonra Emily, Carolyn'in natoryumun çift kapısından çıktığını görmek için tam zamanında Volvo'yu park yerine sürmüştü. Carolyn Emily'nin nerede olduğunu sorduğunda, Emily ona İspanyolca dersi vermesi gerektiğini söylemişti. Emily'nin nemli saçlarına ve arabanın çıkardığı tuhaf sese rağmen Carolyn ona inanmış gibi görünüyordu - sadece sürüşten sonra soğurken yaptığı bir şeydi bu.

Kız kardeşler birbirlerine benzeseler de - her ikisinin de burunlarının üzerinde geniş çilleri, klorla ağartılmış kızıl

kahverengi saçları vardı ve güdük kirpiklerini uzatmak için çok fazla Maybelline Great Lash kullanmak zorundaydılar - ve aynı

yakın değillerdi. Carolyn sessiz, ağırbaşlı ve itaatkâr bir kızdı ve Emily de bunların hepsi olmasına rağmen, Carolyn bu şekilde olmaktan gerçekten memnun görünüyordu.

Koç Lauren düdüğü çaldı. 'Vuruş zamanı! Sıraya girin!

Yüzücüler en hızlıdan en yavaşa doğru sıralandı, tekme-Önlerinde tahtalar vardı. Ben, Emily'nin önündeydi. Ona baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Bu gece gelemeyeceğim," dedi sessizce, böylece arkasında toplanan ve Gemma Curran'ın sahte bronzlaşmasına gülen diğer yüzücü çocuklar duyamadı. "Üzgünüm.

Ben'in ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Evet. Sanki *bu* bir sürprizmiş gibi. Sonra Lauren düdüğü çalınca duvarı itti ve yunus tekmesi atmaya başladı. Emily tedirgin bir şekilde Lauren tekrar düdük çalana kadar bekledi ve onun arkasından itti.

Emily yüzerken Ben'in pompalanan bacaklarına baktı. Zaten kısa olan saçlarının üzerine bir bone takması çok aptalcaydı. Yarışlardan önce de çok takıntılıydı, kolları ve bacakları da dahil olmak üzere vücudundaki tüm kılları tıraş ederdi. Şimdi ayakları abartılı derecede büyük su sıçramaları yapıyor ve bunlar Emily'nin yüzüne doğru püskürüyordu. Önünde sallanan kafasına ters ters baktı ve bacaklarını daha sert pompaladı.

Emily, Ben'in beş saniye gerisinde kalmış olmasına rağmen, Ben'le hemen hemen aynı anda karşı duvara ulaştı. Ben kızgın bir şekilde ona döndü. Yüzme takımının görgü kurallarına göre, ne kadar büyük bir yüzme yıldızı olursanız olun, eğer biri sette ayağınıza takılırsa, önünüze geçmesine izin vermeniz gerekirdi. Ama Ben duvardan geriye doğru itti.

"Ben! Emily seslendi, sesindeki kızgınlık belli oluyordu. Sığlıkta ayağa kalktı ve arkasını döndü.

"Ne?

"Bırak önünden gideyim.

Ben gözlerini devirdi ve suyun altına geri eğildi.

Emily duvarı itti ve ona yetişene kadar çılgınca tekmeledi. Duvara ulaştı ve onunla yüzleşmek için döndü.

"Kıçımdan uzak durur musun?" diye neredeyse bağırıyordu.

Emily bir kahkaha patlattı. "Gitmeme izin vermen gerekiyordu!" "Belki de üzerime çıkmasaydın-

"Üstüme çıkma.

Homurdandı. "Senden hızlıysam elimden bir şey gelmez. Ben'in ağzı açık kaldı. Oops.

Emily dudaklarını yaladı. "Ben ...

"Hayır." Elini kaldırdı. "Sadece çok hızlı yüz, tamam mı? Gözlüklerini güvertenin üzerine fırlattı. Gözlükler garip bir şekilde zıpladı ve Gemma'nın sahte bronzlaşmış omzunu kıl payı ıskalayarak suya geri indi.

"Ben . . .

Ona ters ters baktı, sonra döndü ve havuzdan çıktı. "Her neyse.

Emily onun öfkeyle erkeklerin soyunma odasının kapısını iterek açmasını izledi.

Başını salladı ve kapının yavaşça ileri geri sallanmasını izledi. Sonra Maya'nın dün söylediği şeyi hatırladı.

"Bir geyiği becermek," diye sessizce denedi ve gülümsedi.

16
İade Adresi Olmayan Bir Davetiyeye Asla Güvenmeyin

"Peki bu gece geliyor musun? Hanna BlackBerry'sini diğer kulağına geçirdi ve Sean'ın cevabını bekledi.

Perşembe günü okuldan sonraydı. Mona'yla kampüste hızlıca bir kapuçino içmek için buluşmuşlardı ama Mona'nın bu hafta sonu katılacağı anne/kız golf turnuvası için antrenman yapmak üzere erken çıkması gerekiyordu. Hanna şimdi ön verandada oturmuş Sean'la konuşuyor ve yandaki altı yaşındaki ikizlerin araba yollarına tebeşirle anatomik olarak doğru çıplak oğlanlar çizmelerini izliyordu.

"Yapamam," diye yanıtladı Sean. "Gerçekten üzgünüm. "Ama Perşembe günü *Sinir* gecesi; bunu biliyorsun!

Hanna ve Sean, internette tanışan dört çiftin hayatlarını belgeleyen *Nerve adlı* reality şovun bağımlısı olmuşlardı. Bu akşamki bölüm son derece önemliydi, çünkü en sevdikleri iki karakter, Nate ve Fiona, bunu yapmak üzereydi. Hanna bunun en azından bir sohbet başlatabileceğini düşündü.

'I . . . Bu akşam bir toplantım
var. "Ne için bir toplantı?
"Um . . . V Club.'

Hanna'nın ağzı açık kaldı. *V Kulübü mü? Bekaret Kulübü* gibi mi? "Bunu atlayabilir misin?

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Yapamam.

"Peki, en azından yarın Noel'e geliyor musun? Bir
duraklama daha. "Bilmiyorum.

Sean! Yapmak zorundasın!' Sesi gıcırdıyordu.

" P e k â l â ," diye cevap verdi. 'Sanırım yapmasaydım Noel biraz kızardı.

'*Ben* de çok kızardım,' diye ekledi
Hanna. "Biliyorum. Yarın görüşürüz.

"Sean, bekle-" diye başladı Hanna. Ama o telefonu çoktan
kapatmıştı.

Hanna evinin kilidini açtı. Sean yarınki partiye gelmek *zorundaydı.* Kusursuz, romantik bir plan yapmıştı: Onu Noel'in ormanına götürecek, birbirlerine aşklarını itiraf edecekler ve sonra da seks yapacaklardı. V Club, aşıksan seks yapman konusunda tartışamazdı, değil mi? Ayrıca, Kahn ormanı efsaneviydi. Erkeklik Ormanı olarak bilinirdi, çünkü pek çok Kahn partisinde pek çok erkek bekaretini orada kaybetmişti. Ağaçların yeni askerlere seks sırları fısıldadığı söylenirdi.

Koridordaki aynanın önünde durdu ve gergin karın kaslarını incelemek için tişörtünü yukarı çekti. Küçük, yuvarlak poposunu incelemek için yanlara doğru döndü. Sonra cildine bakmak için öne doğru eğildi. Dünkü lekeler gitmişti. Dişlerini gösterdi. Alt ön dişlerden biri köpek dişinin üzerinden geçmişti. Hep böyle miydiler?

Kalın askılı, altın rengi deri el çantasını mutfak masasına fırlattı ve dondurucuyu açtı. Annesi Ben & Jerry's almıyordu, bu yüzden Tofutti Cutie yüzde 50 daha az şekerli sahte dondurmalı sandviçler işine yarayacaktı. Çantasından

ve ilkini açgözlülükle açmaya başladı. Bir ısırık aldığında, daha fazla yemek için o tanıdık çekimi hissetti.

Annapolis'te babasını ziyaret ettikleri gün Ali ona, "Al Hanna, bir profiterol daha ye," diye fısıldamıştı. Sonra Ali, babasının kız arkadaşının kızı Kate'e dönerek, "Hanna çok şanslı - her şeyi yiyebiliyor ve bir gram bile almıyor!" demişti.

Doğru değildi tabii ki. Onu bu kadar acımasız yapan da buydu. Hanna zaten tombuldu ve giderek daha da tombullaşıyor gibiydi. Kate kıkırdadı ve Hanna'nın tarafında olması gereken Ali de güldü.

"Sana bir şey getirdim.

Hanna sıçradı. Annesi sıcak pembe Champion spor sütyeni ve siyah İspanyol paça yoga pantolonuyla küçük telefon masasında oturuyordu. "Ah," dedi Hanna sessizce.

Bayan Marin Hanna'yı değerlendirirken gözleri elindeki dondurmalı sandviçlere takıldı. "Gerçekten *üç taneye* ihtiyacın var mı?" Hanna yere baktı. Bir sandviçi on saniyeden daha kısa bir sürede mideye indirmiş, tadına bile bakmamıştı.

bir sonrakinin paketini çoktan açtım.

Annesine hafifçe gülümsedi ve kalan Cutie'leri hızla dondurucuya geri koydu. Arkasını döndüğünde annesi masanın üzerine küçük mavi bir Tiffany çantası koydu. Hanna sorgulayarak baktı. *"Bu mu?*

"Aç şunu.

İçinde küçük mavi bir Tiffany kutusu vardı ve onun içinde de eksiksiz bir Tiffany toggle seti - tılsımlı bilezik, yuvarlak gümüş küpeler, artı kolye. Polis merkezindeki Tiffany'ci kadına vermek zorunda kaldığı aynı türden. Hanna onları havaya kaldırarak tepedeki ışıkta parıldamalarını sağladı. "Vay canına.

Bayan Marin omuz silkti. "Rica ederim. Sonra da konuşmanın bittiğini belirtmek için çalışma odasına çekildi,

mor yoga matını açtı ve Power Yoga DVD'sini açtı.

Hanna kafası karışmış bir halde küpeleri yavaşça çantasına geri koydu. Annesi çok *tuhaftı*. Tam o sırada küçük telefon masasının üzerinde duran krem rengi, kare bir kart zarfı fark etti. Hanna'nın adı ve adresi daktiloyla büyük harflerle yazılmıştı. Gülümsedi. Neşelenmek için tam da ihtiyacı olan şey tatlı bir partiye davetiyeydi.

Yatıştırıcı yogi, çalışma odasındaki televizyondan *burnunuzdan nefes alın, ağzınızdan verin, diye* talimat verdi. Bayan Marin kollarını iki yana açmış sakin sakin duruyordu. BlackBerry'si *Flight of the Bumblebee* şarkısını söylemeye başladığında bile kıpırdamadı, bu bir e-postası olduğu anlamına geliyordu. Bu onun "Ben" zamanıydı.

Hanna zarfı aldı ve üst kattaki odasına çıktı. Dört direkli yatağına oturdu, milyar iplik numaralı çarşaflarının kenarlarına dokundu ve köpek yatağında huzur içinde uyuyan Dot'a gülümsedi.

"Buraya gel Dot," diye fısıldadı. Gerindi ve uykulu bir şekilde kollarına tırmandı. Hanna iç çekti. Belki de sadece regl dönemiydi ve bu gergin, tedirgin, dünyanın içine çöktüğü duygular birkaç gün içinde geçecekti.

Zarfı tırnağıyla kesip açtı ve kaşlarını çattı. Bu bir davetiye değildi ve not da pek anlamlı değildi.

> Hanna,
>
> Baban bile seni en çok sevmiyor! -A

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu? Ama zarfın içine tıkıştırılmış ekteki sayfayı açtığında bir çığlık attı.

Özel bir okulun internet sitesinden alınmış renkli bir çıktı.

Bülten. Hanna fotoğraftaki tanıdık insanlara baktı. Başlıkta *Kate Randall'ın Barnbury Okulu'nun yardım gecesindeki öğrenci konuşmacısı olduğu* yazıyordu. *Fotoğrafta annesi Isabel Randall ve Bayan Randall'ın nişanlısı Tom Marin görülüyor.*

Hanna hızla gözlerini kırpıştırdı. Babası onu son gördüğü zamanki gibi görünüyordu. *Nişanlı* kelimesini okuduğunda kalbi dursa da -*bu* ne zaman olmuştu? - derisini kaşındıran şey Kate'in görüntüsüydü. Kate her zamankinden daha mükemmel görünüyordu. Cildi parlıyordu ve saçları mükemmeldi. Kollarını neşeyle annesine ve Bay Marin'e dolamıştı.

Hanna Kate'i ilk gördüğü anı asla unutmayacaktı. Ali ve Hanna Annapolis'te Amtrak'tan yeni inmişlerdi ve Hanna ilk başta sadece babasının arabasının kaputuna yaslandığını gördü. Ama sonra arabanın kapısı açıldı ve Kate dışarı çıktı. Uzun kestane rengi saçları düz ve parlaktı ve iki yaşından beri bale yapan bir kız gibi duruyordu. Hanna'nın ilk içgüdüsü bir direğin arkasına çömelmek oldu. Rahat kot pantolonuna ve gerilmiş kaşmir kazağına baktı ve hiperventilasyon geçirmemeye çalıştı. *Babam bu yüzden gitti,* diye düşündü. *Onu utandırmayacak bir kız çocuğu istiyordu.*

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Hanna, zarfın üzerinde iade adresini ararken. Hiçbir şey bulamadı. Aklına bir şey geldi. Kate'i gerçekten bilen tek kişi Alison'dı. Gözleri notun üzerindeki *A harfine kaydı.*

Tofutti Cutie midesinde guruldadı. Koşarak banyoya gitti ve lavabonun yanındaki seramik kapta duran fazladan diş fırçasını aldı. Sonra tuvaletin üzerine diz çöktü ve bekledi. Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. *Buna tekrar başlama,* dedi kendi kendine, diş fırçasını yanında sıkıca tutarak. *Sen bundan daha iyisin.*

Hanna ayağa kalktı ve aynaya baktı. Yüzü kızarmış, saçları yüzüne dağılmış, gözleri kızarmış ve şişmişti. Yavaşça diş fırçasını bardağa geri koydu.

"Ben Hanna'yım ve harikayım," dedi yansımasına. Ama kulağa pek inandırıcı gelmiyordu. Hem de hiç.

17
Duck, Duck, Goose!

"Tamam. Aria uzun perçemini gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu sahnede kafana bu kevgiri takacaksın ve sahip olmadığımız bir bebek hakkında bol bol konuşacaksın.

Noel kaşlarını çattı ve başparmağını pembe, yay şeklindeki dudaklarına götürdü. "Neden kafama bir kevgir takmak zorundayım, Finland?

"Çünkü," diye yanıtladı Aria. 'Bu absürdist bir oyun. Absürt olması gerekiyor.

"Anladım. Noel sırıttı. Cuma sabahıydı ve İngilizce dersinde sıralarda oturuyorlardı. Dünkü *Godot'yu Beklerken* felaketinden sonra Ezra'nın bir sonraki ödevi gruplara ayrılıp kendi varoluşçu oyunlarını yazmalarıydı. *Varoluşçu,* 'aptalca ve uçuk' demenin başka bir yoluydu. Ve eğer aptalca ve uçuk bir şey yapabilecek biri varsa, o da Aria'ydı.

"Yapabileceğimiz çok saçma bir şey biliyorum," dedi Noel. 'Bu karakterin bir Navigator kullanmasını ve birkaç biradan sonra ördek havuzuna çarpmasını sağlayabiliriz. Ama direksiyon başında uyuyakaldığı için arabanın içinde olduğunu fark etmez.

ertesi güne kadar ördek göleti. Navigator'da ördekler olabilir.'

Aria kaşlarını çattı. 'Bütün bunları nasıl sahneleyebiliriz? Kulağa imkânsız geliyor.

"Bilmiyorum. Noel omuz silkti. "Ama bu geçen yıl benim de başıma geldi. Ve gerçekten çok saçmaydı. Ve müthişti.

Aria iç çekti. Noel'i rol arkadaşı olarak seçmemişti çünkü onun iyi bir yazar olacağını düşünmüştü. Etrafta Ezra'yı aradı ama ne yazık ki o kıskançlık içinde onları izlemiyordu.

"Karakterlerden birinin ördek olduğunu *düşünmesini sağlasak* nasıl olur?" diye önerdi. "Rastgele vakvaklayabilir. "Tabii.

Noel bunu kemirilmiş bir Montblanc kalemle bir parça çizgili kağıda yazdı. "Hey, belki bunu babamın Canon DV kamerasıyla çekebiliriz? Ve sıkıcı bir oyun yerine bir film olarak mı?'

Aria durakladı. "Aslında bu çok hoş olurdu. Noel gülümsedi. "O zaman Navigator sahnesi bizde kalabilir!

"Sanırım. Aria, Kahn'ların gerçekten de kaza yapacak yedek bir Navigator'ları olup olmadığını merak etti. Muhtemelen vardır.

Noel, James Freed ile eşleşen Mason Byers'ı dürttü. "Dostum. Oyunumuzda bir Navigator olacak! Ve piroteknik!

"Bekle. Piroteknik mi?' Aria sordu. "Güzel! dedi Mason.

Aria dudaklarını kenetledi. Dürüst olmak gerekirse, bunun için enerjisi yoktu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Dünkü şifreli mesaj aklına takılmış, gecenin yarısını düşünerek ve öfkeyle mor bir şapka örerek geçirmişti.

Birinin sadece kendisi ve Ezra hakkında değil, aynı zamanda babasıyla ilgili şeyleri de bildiğini düşünmek korkunçtu. Ya bu A kişisi daha sonra annesine mesaj gönderirse? Ya A çoktan göndermişse? Aria annesinin öğrenmesini istemiyordu - şimdi değil, bu şekilde değil.

Aria ayrıca A mesajının gerçekten *Alison'*dan gelmiş olabileceği fikrinden de kurtulamıyordu. Bunu bilen çok fazla insan yoktu. Belki birkaç öğretim üyesi ve Meredith biliyordu. Ama Aria'yı tanımıyorlardı.

Eğer mesaj Alison'dan geldiyse, bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ya da... *değildi.* Ya mesajlar Ali'nin hayaletinden geldiyse? Bir hayalet Snookers'taki kadınlar tuvaletinin çatlakları arasından kolayca kaymış olabilirdi. Ve ölülerin ruhları bazen telafi etmek için yaşayanlarla iletişime geçerdi, değil mi? Cennete gitmeden önceki son ev ödevleri gibiydi.

Ali'nin kendini affettirmesi gerekiyorsa, Aria ondan daha iyi bir aday düşünebilirdi. Jenna'yı dene. Aria ellerini gözlerinin üzerine koyarak anıyı engelledi. Şeytanlarınla yüzleşmen gerektiğini söyleyen doktorun canı cehenneme: Babasını ve Meredith'i engellemeye çalıştığı kadar Jenna Olayı'nı da engellemeye çalıştı.

Aria iç çekti. Böyle zamanlarda eski arkadaşlarından uzaklaşmamış olmayı diliyordu. Birkaç sıra ötedeki Hanna gibi... Keşke Aria Hanna'nın yanına gidip onunla bu konuyu konuşabilseydi, ona Ali hakkında sorular sorabilseydi. Ama zaman insanları gerçekten değiştiriyordu. Bunun yerine Spencer ya da Emily ile konuşmanın daha kolay olup olmayacağını merak etti.

"Merhaba.

Aria doğruldu. Ezra masasının önünde duruyordu. "Merhaba," diye ciyakladı.

Onun mavi gözleriyle karşılaştı ve kalbi sızladı.

Ezra kalçalarını beceriksizce eğdi. "Nasılsın?

"Ben harikayım. Gerçekten harikayım. Dik oturdu. İzlanda'dan dönerken uçakta, Aria koltuğunun cebinde bulduğu bir *Seventeen* dergisinde erkeklerin coşkulu, pozitif kızlardan hoşlandıklarını okumuştu. Ve dün zeki olmak işe yaramadığına göre, neden neşeli olmayı denemiyordu?

Ezra Bic kalemini tıkladı ve açtı. 'Dinle, üzgünüm

Dün konuşmanızın ortasında sözünüzü kestim. İndeks kartlarınızı bana vermek ister misiniz, böylece onlara bakıp size not verebilirim?

"Tamam. Hah. Ezra bunu diğer öğrenciler için de yapar mıydı? "Peki sen nasılsın?

"Güzel. Ezra gülümsedi. Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi dudakları kıpırdadı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ellerini masasının üzerine koydu ve eğilip defterine baktı. Aria bir an onun ellerine baktı, sonra serçe parmağını onunkine doğru kaydırdı. Bunu bir kaza gibi göstermeye çalıştı ama adam geri çekilmedi. İki serçe parmağı arasında elektrik akımı varmış gibi hissetti.

"Bay Fitz! Arka sıralardan Devon Arliss'in eli havaya kalktı. "Bir sorum var.

Ezra doğrulurken, "Hemen geliyorum," dedi.

Aria Ezra'nın parmağına dokunan serçe parmağını ağzına götürdü. Birkaç saniye boyunca onu izledi, kendisine geri dönebileceğini düşündü ama dönmedi.

Peki o zaman. *Kıskanç* için J planına geri dönelim. Noel'e döndü. "Bence filmimizde bir seks sahnesi olmalı.

Bunu çok yüksek sesle söyledi ama Ezra hâlâ Devon'ın masasının üzerine eğilmişti.

"Harika," dedi Noel. 'Kendini ördek sanan adam da biraz alıyor mu?

Evet. Kaz gibi öpüşen bir kadınla. Noel güldü.

"Bir kaz nasıl öpüşür?

Aria Devon'ın masasına doğru döndü. Ezra şimdi onlara bakıyordu. Güzel.

"İşte böyle. Eğildi ve dudaklarıyla Noel'in yanağına bir şaplak attı. Şaşırtıcı bir şekilde Noel oldukça güzel kokuyordu. Kiehl's Blue Eagle tıraş kremi gibi.

"Güzel," diye fısıldadı Noel.

Sınıfın geri kalanı, herhangi bir şeyden habersiz, faaliyetle dolup taşıyordu.

ama Ezra, hâlâ Devon'ın masasının yanında, kıpırdamadan duruyordu.

"Bu gece bir parti vereceğimi biliyor muydun? Noel elini Aria'nın dizine koydu.

"Evet, bu konuda bir şeyler duymuştum.

'Kesinlikle gelmelisin. Bir sürü biramız olacak. Ve Scotch gibi başka şeyler. Scotch sever misin? Babamın bir koleksiyonu var, yani ...'

"Viski severim. Aria, Ezra'nın gözlerinin sırtını yaktığını hissetti. Sonra Noel'e doğru eğildi ve şöyle dedi: "Bu gece partine kesinlikle geleceğim.

Kaleminin elinden düşüp yere çarpmasından Ezra'nın onları duyup duymadığını tahmin etmek zor değildi.

18
Eski Emily'miz Nerede ve Ona Ne Yaptınız?

"Daha sonra Kahn'ın partisine gidecek misin? Carolyn arabayı Fieldses'lerin garaj yoluna doğru sürerken sordu.

Emily hâlâ ıslak olan saçlarını taradı. "Bilmiyorum. Bugün antrenmanda Ben'le birbirlerine iki kelime bile etmemişlerdi, bu yüzden onunla gitme konusunda tam olarak emin değildi. "Emin misin?

"Bilemiyorum. Topher ve ben onun yerine Applebee'ye gidebiliriz.'

Elbette Carolyn bir Cuma gecesi saha partisi ile Applebee's arasında karar vermekte zorlanacaktır.

Volvo'nun kapılarını çarparak açtılar ve Fieldse'lerin otuz yıllık kolonyal tarzdaki evine giden taş patikadan yukarı doğru yürüdüler. Rosewood'daki evlerin çoğu kadar büyük ya da gösterişli değildi. Mavi boyalı kiremitler biraz yıpranmıştı ve ön yoldaki taşlardan bazıları dökülmüştü. Güverte mobilyaları biraz eskimiş görünüyordu.

Anneleri onları ön kapıda, elinde telsiz telefonla karşıladı. "Emily, seninle konuşmam gerek.

Emily, başını eğip üst kata koşan Carolyn'e baktı. Uh-oh. "Ne oldu?

Annesi ellerini gri pilili pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Koç Lauren ile telefonda konuştum. Kafanın başka bir yerde olduğunu, yüzmeye odaklanmadığını söyledi. Ve ... Çarşamba günü antrenmanı kaçırmışsın.

Emily zorlukla yutkundu. "Bazı çocuklara İspanyolca dersi veriyordum.

Carolyn bana böyle söyledi. Ben de Bayan Hernandez'i aradım.

Emily yeşil Vans'ına baktı. Bayan Hernandez özel derslerden sorumlu İspanyolca öğretmeniydi.

"Bana yalan söyleme, Emily. Bayan Fields kaşlarını çattı. "Neredeydin?

Emily mutfağa girdi ve bir sandalyeye yığıldı.
Annesi mantıklı bir insandı. Bunu tartışabilirlerdi.

Kulağının tepesindeki gümüş halkayla oynadı. Yıllar önce Ali göbek deliğini deldirirken Emily'den de Piercing Palace'a gelmesini istemişti ve sonunda kulaklarının üst kısmına da aynı piercinglerden yaptırmışlardı. Emily hâlâ aynı küçük gümüş halkayı takıyordu. Daha sonra Ali, kanıtları gizlemek için Emily'ye bir çift leopar desenli kulaklık aldı. Emily kışın en soğuk günlerinde hâlâ o kulaklıkları takıyordu.

"Bak," dedi sonunda. 'Şu yeni kızla takılıyordum, Maya. O gerçekten iyi biri. Biz arkadaşız.

Annesinin kafası karışmış görünüyordu. "Neden antrenmandan sonra ya da Cumartesi günü bir şeyler yapmadın?

'Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum,' dedi Emily. 'Bir gün kaçırdım. Bu hafta sonu duble yüzeceğim - söz veriyorum.

Annesi ince dudaklarını düz bir çizgi halinde büzdü ve yerine oturdu. "Ama Emily... Sadece anlamıyorum. Bu yıl

yüzmeye kaydolduğunda bir taahhütte bulundun. Eğer yüzmen gerekiyorsa arkadaşlarınla kaçamazsın.

Emily onu durdurdu. 'Yüzmeye mi yazıldın? Sanki seçme şansım varmış gibi?

'Sana neler oluyor? Garip bir ses tonu kullanıyorsun; nerede olduğun hakkında yalan söylüyorsun. Annesi başını salladı. "Bu yalan da neyin nesi? Daha önce hiç yalan söylememiştin.

"Anne... Emily durakladı, kendini çok yorgun hissediyordu. Evet, çok yalan *söylediğini* belirtmek istedi. Yedinci sınıftaki arkadaşlarının iyi kızı olmasına rağmen, annesinin asla bilmediği her türlü şeyi yapmıştı.

Ali kaybolduktan hemen sonra Emily, Ali'nin görünmemesinin bir şekilde ... kozmik olarak ... kendi hatası olduğundan endişelendi - belki de Emily'nin ailesine gizlice itaatsizlik etmesinin cezası olarak. Piercing yaptırdığı için. Jenna olayı için. O zamandan beri mükemmel olmaya, arkadaşlarının her istediğini yapmaya çalışmıştı. Kendini içi ve dışıyla örnek bir kız haline getirmişti.

"Sadece sana neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi annesi.

Emily ellerini paspasın üzerine koydu ve *gerçekte* kendisi olmayan bu versiyona nasıl dönüştüğünü hatırladı. Ali, Emily ailesine itaatsizlik ettiği için gitmemişti - bunu şimdi fark etmişti. Ve Ben'in kaşıntılı kanepesinde oturup onun sümüksü dilini boynunda hissetmeyi hayal edemediği gibi, lisenin sonraki iki yılını - ve sonra da üniversitenin sonraki dört yılını - her gün saatlerce havuzda geçirmeyi de hayal edemiyordu. Neden Emily sadece ... ... olamıyordu? Emily olamadı? Zamanını ders çalışarak ya da -Tanrı korusun- biraz eğlenerek daha iyi değerlendiremez miydi?

"Bana neler olduğunu bilmek istiyorsan," diye başladı Emily, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Derin bir nefes aldı. "Artık yüzmek istediğimi sanmıyorum.

Bayan Fields'in sağ gözü seğirdi. Dudakları hafifçe aralandı.

Sonra dönüp buzdolabına baktı ve dondurucunun üzerindeki tavuk mıknatıslarına baktı. Konuşmadı ama omuzları titriyordu. Sonunda döndü. Gözleri hafifçe kızarmıştı ve yüzü sanki birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış gibi sarkık görünüyordu. 'Babanı arıyorum. Seninle konuşup aklını başına getirecek.

"Ben kararımı çoktan verdim. Bunu söylerken, kararını verdiğini fark etti.

'Hayır yapmadın. Senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun.' "Anne! Emily birden gözlerinin dolduğunu hissetti. Korkunçtu

Annesi ona kızdığı için de üzgündü. Ama şimdi bu kararı verdiğine göre, sıcak hava dalgasının ortasında büyük bir kaz tüyü ceketi çıkarmasına nihayet izin verilmiş gibi hissediyordu.

Annesinin ağzı titredi. "Şu yeni arkadaşın yüzünden mi?

Emily irkildi ve burnunu sildi. "Ne? Kim?'

Bayan Fields iç çekti. "DiLaurentis'lerin evine taşınan kız. Birlikte vakit geçirmek için antrenmanı ektiğin kızdı, değil mi? Siz ikiniz ne yapıyordunuz?'

"Biz... biz sadece patikaya gittik," diye fısıldadı Emily. "Ve konuştuk.

Annesi yere baktı. "Böyle kızlar hakkında iyi hislerim yok.

Bekle. Ne oldu? Emily annesine baktı. *Biliyor* muydu? Ama nasıl? Annesi Maya'yla tanışmamıştı bile. Tabii ona bakıp *bilemezsen*?

"Ama Maya gerçekten çok iyi biri," diye idare etti Emily. "Sana söylemeyi unuttum ama keklerin harika olduğunu söyledi. Teşekkür etti.

Annesi dudaklarını birbirine kenetledi. "Oraya gittim. Komşu olmaya çalışıyordum. Ama bu ... bu çok fazla. Senin için iyi bir örnek değil.

"Ben-

"Lütfen Emily," diye araya girdi annesi. Emily'nin sözleri boğazında düğümlendi.

Annesi iç çekti. "Onunla aramızda o kadar çok kültürel farklılık var ki... ve Maya ile senin ne gibi bir ortak noktanız olduğunu anlayamıyorum. Ailesini kim bilebilir ki? Neyin içinde olduklarını kim bilebilir?

"Bekle, *ne*? Emily gözlerini annesine dikti. Maya'nın *ailesi* mi? Emily'nin bildiği kadarıyla Maya'nın babası bir inşaat mühendisiydi ve annesi de pratisyen hemşire olarak çalışıyordu. Erkek kardeşi Rosewood'da son sınıf öğrencisiydi ve bir tenis dehasıydı; onun için arka bahçede bir tenis kortu inşa ediyorlardı. Ailesinin bunlarla ne ilgisi vardı?

"O insanlara güvenmiyorum," dedi annesi. 'Bunun kulağa çok dar görüşlü geldiğini biliyorum ama ben güvenmiyorum.

Emily'nin zihni bir anda durdu. *Ailesi. Kültürel farklılıklar. O insanlar mı?* Annesinin az önce söylediği her şeyi gözden geçirdi. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bayan Fields Maya'nın eşcinsel olduğunu düşündüğü için üzgün değildi. Maya - ve ailesinin geri kalanı - *siyah* olduğu için üzgündü.

19
Baharatlı Sıcak

Cuma akşamı Spencer, ahırdan dönüştürülmüş yepyeni yatak odasının ortasındaki akçaağaçtan sayvanlı yatağına uzanmış, sırtının alt kısmına Icy Hot sürmüş, muhteşem kirişli tavana bakıyordu. Elli yıl önce bu ahırda ineklerin uyuduğunu asla tahmin edemezdiniz. Oda çok büyüktü, dört devasa penceresi ve küçük bir verandası vardı. Dün akşam yemeğinden sonra tüm kutularını ve mobilyalarını oraya taşımıştı. Tüm kitaplarını ve CD'lerini yazar ve sanatçılara göre düzenlemiş, surround ses sistemini kurmuş ve hatta BBC America'daki yepyeni favori programları da dahil olmak üzere TiVo'yu tercihlerine göre sıfırlamıştı. Her şey mükemmeldi.

Tabii ki zonklayan sırtı hariç. Vücudu sanki ipi olmadan bungee jumping yapmış gibi ağrıyordu. Ian onlara üç mil koşturmuş, ardından da alıştırma talimleri yaptırmıştı. Bütün kızlar Noel'in bu akşamki partisinde ne giyeceklerini konuşuyorlardı ama cehennem gibi antrenmandan sonra Spencer evde kalıp biraz hesap ödevi yapmaktan memnundu. Özellikle de ev artık onun kendi küçük ahır ütopyası olduğu için.

Spencer Icy Hot kavanozuna uzandı ve fark etti ki

Boştu. Yavaşça doğruldu ve yaşlı bir kadın gibi elini sırtına koydu. Ana evden biraz daha alması gerekecekti. Spencer artık buraya *ana ev diyebilmesine* bayılıyordu. Kendini son derece büyümüş hissediyordu.

Uzun, engebeli çimenlik *alanını* geçerken, zihninin *günün* en sevdiği konularından birine, Andrew Campbell'a dönmesine izin verdi. Evet, A'nın Ali değil de Andrew olması rahatlatıcıydı ve evet, dünden beri kendini milyarlarca kez daha iyi ve milyonlarca kez daha az paranoyak hissediyordu ama yine de - ne korkunç, her şeye burnunu sokan bir casus! Ne cüretle okuma odasında böyle müdahaleci, dedikoducu sorular sorar ve ona ürpertici bir e-posta yazar! Herkes onun mükemmel düğümlü kravatı ve ışıl ışıl cildiyle çok tatlı ve masum olduğunu düşünüyordu - muhtemelen okula Cetaphil getiren ve beden eğitimi dersinden sonra yıkanan bir tipti. Tuhaf.

Üst kattaki banyonun kapısını kapattı, dolapta Icy Hot kavanozunu buldu, Nuala Puma ısınma pantolonunu indirdi, aynada kendini görmek için döndü ve merhemi sırtına ve jambon tellerine sürmeye başladı. Icy Hot'ın pis mentol kokusu anında odaya yayıldı ve gözlerini kapadı.

Kapı pat diye açıldı. Spencer elinden geldiğince çabuk pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı.

"Aman Tanrım," dedi Wren, gözleri kocaman açılmıştı. 'Kahretsin. Özür dilerim.

Spencer belindeki bandı bağlamak için çabalarken, "Sorun değil," dedi.

"Bu ev hakkında hâlâ kafam karışık... Wren, V yakalı dökümlü bir üst ve bağcıklı geniş paçalı bir pantolondan oluşan mavi hastane önlüğünü giymişti. Yatmaya hazır görünüyordu. "Buranın bizim yatak odamız olduğunu sanıyordum.

'Her zaman olur,' dedi Spencer, öyle olmadığı açık olsa da.

Wren kapı aralığında durakladı. Spencer onun kendisine baktığını hissetti ve memesinin dışarı sarkmadığından ve boynunda Buzlu Sıcak olmadığından emin olmak için hemen aşağı baktı.

"Peki, ahır nasıl?" diye sordu Wren.

Spencer sırıttı, sonra da utançla ağzını kapattı. Geçen yıl dişçide dişlerini beyazlattırmış ve dişleri biraz *fazla* beyaz çıkmıştı. Onları tonlarca kahveyle bilerek matlaştırmak zorunda kalmıştı. "Harika. Kız kardeşimin eski yatak odası nasıl?'

Wren alaycı bir şekilde gülümsedi. "Oldukça pembe. "Evet. Bütün o fırfırlı perdeler,' diye ekledi Spencer. "Rahatsız edici bir CD de buldum.

Öyle mi? Ne?'

"*Phantom of the Opera*. Yüzünü buruşturdu.

"Ama sen tiyatroyla ilgilenmiyor musun? Spencer ağzından kaçırdı.

"Şey, Shakespeare falan. Wren bir kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?

Spencer'ın rengi soldu. Wren'e onu Google'da aradığını söylerse kulağa biraz tuhaf gelebilirdi. Omuz silkti ve tezgâha yaslandı. Sırtının alt kısmında bir ağrı patladı ve yüzünü buruşturdu.

Wren tereddüt etti. "Sorun nedir?

"Bilirsin işte. Spencer lavaboya doğru eğildi. "Yine çim hokeyi.

"Bu sefer ne yaptın?

"Bir şey çektim. Icy Hot'ı gördün mü?" Bir elinde havlusunu tutarak kavanoza uzandı, avucuna biraz aldı ve elini pantolonundan aşağı kaydırarak diz arkası kirişine sürdü. Hafifçe inledi ve bunun kulağa seksi gelen bir inleme olmasını umdu. Peki, biraz dramatik olduğu için onu dava edin.

"Yardıma ihtiyacın var mı?
Spencer tereddüt etti. Ama Wren çok endişeli görünüyordu. Ve bu

Bilerek yapıyor olsa bile, sırtını bu şekilde bükmek dayanılmazdı - en azından acı vericiydi.

"Sakıncası yoksa," dedi usulca. "Teşekkürler.

Spencer ayağıyla kapıyı biraz daha iterek kapattı. Elindeki Icy Hot yapışkanını onun eline sürdü. Wren'in iri elleri merhemle inceldiğinde kendini seksi hissetti. Aynada ikisinin vücutlarına baktı ve ürperdi. Birlikte harika görünüyorlardı.

"Peki hasar nerede? Wren sordu.

Spencer işaret etti. Kas, poposunun hemen altındaydı. "Dayan," diye mırıldandı. Raftan bir havlu aldı, kendi etrafına sardı ve ardından havlunun altından pantolonunu kaydırdı. Acıyan yeri göstererek Wren'in havlunun altına uzanmasını işaret etti. "Ama havluya çok fazla bulaşmamaya çalış," dedi. 'Birkaç yıl önce Fransa'dan özel olarak sipariş vermesi için anneme yalvardım ve Icy Hot onları mahvediyor. Yıkamada kokuyu çıkaramıyorsun.

Wren'in kahkahasını bastırdığını duydu ve kaskatı kesildi. Çok mu gergin ve Melissa gibi konuşmuştu?

Wren yapışkan olmayan eliyle sarkık saçlarını geriye doğru sıvazladı ve diz çökerek Icy Hot'ı cildine sürdü. Ellerini havlunun altına soktu ve kasları üzerinde yavaş, nazik daireler çizerek ovmaya başladı. Spencer rahatladı ve sonra hafifçe ona doğru eğildi. Adam ayağa kalktı ama ondan uzaklaşmadı. Adamın nefesini omzunda ve sonra da kulağında hissetti. Cildi parlak ve ateşli hissediyordu.

"Daha iyi hissediyor musun? Wren mırıldandı.

"Harika hissettiriyor. Bunu kafasının içinde söylemiş olabilir, emin değildi.

Bunu yapmalıyım, diye düşündü Spencer. *Onu öpmeliyim.* Ellerini onun sırtına daha sıkı bastırdı, tırnakları biraz daha battı. Göğsü çırpındı.

Koridorda telefon çaldı.

"Wren, canım? Spencer'ın annesi alt kattan seslendi. 'Yukarıda mısın? Melissa telefonda seni arıyor.'

Geriye doğru sıçradı. Spencer öne doğru sıçradı ve havluyu etrafına çekti. Ellerindeki Buzlu Sıcak'ı hızla başka bir havluya sildi. Spencer ona yapmamasını söyleyemeyecek kadar paniklemişti. "Um," diye mırıldandı.

Gözlerini kaçırdı. "Yapmalısın..." "Evet.

Kapıyı tekrar iterek açtı. "Umarım işe yaramıştır. "Evet, teşekkürler," diye mırıldandı ve kapıyı kapattı. Arkasından. Sonra kendini lavabonun üzerine attı ve yansımasına baktı.

Aynada bir şey titredi ve bir an için duşun yanında birinin olduğunu sandı. Ama bu sadece açık pencereden gelen esintiyle dalgalanan duş perdesiydi. Spencer lavaboya geri döndü.

Tezgâhın üzerine birkaç parça Icy Hot dökmüşlerdi. Beyaz ve yapışkandı, bir çeşit krema gibiydi. Spencer işaret parmağıyla Wren'in adını heceledi. Sonra etrafına bir kalp çizdi.

Spencer onu orada bırakmayı düşündü. Ama Wren'in koridorda tepinerek 'Selam aşkım. Seni özledim,' dediğini duyunca kaşlarını çattı ve elinin topuğuyla ovaladı.

20
Emily'nin Tek İhtiyacı Bir Işın Kılıcı ve Siyah Bir Kask

Emily, Ben'in yeşil Jeep Cherokee'sine bindiğinde hava kararmak üzereydi. "Ailemi kelime oyunlarımın yarın başlayacağına ikna ettiğin için teşekkürler.

"Sorun değil," diye yanıtladı Ben. Ona bir merhaba öpücüğü vermedi. Ve Emily'nin nefret ettiğini bildiği Fall Out Boy'u bangır bangır çalıyordu.

"Bana biraz kızgınlar.

"Duydum. Gözlerini yoldan ayırmadı.

Ben'in nedenini sormaması ilginç. Belki de zaten biliyordu. Tuhaf bir şekilde, Emily'nin babası daha erken saatlerde odasına gelmiş ve "Ben seni yirmi dakika içinde alacak. Hazır ol." demişti. *Tamam.* Emily Yüzme Tanrıları'nı ihbar ettiği için ömür boyu cezalı olduğunu düşünmüştü ama aslında Ben'le çıkmasını *istediklerini* hissetmişti. Belki de Ben onun aklını başına getirirdi.

Emily iç geçirdi. 'Dünkü antrenman için özür dilerim. Sadece biraz stres altındayım.

Ben sonunda sesi kıstı. "Sorun yok. Sadece kafan karışık.

Emily yeni yapışmış dudaklarını yaladı. *Kafası mı karışmıştı?* Ne hakkında?

"Bu sefer seni affedeceğim," diye ekledi Ben. Uzandı ve onun elini sıktı.

Emily kıllandı. *Bu sefer mi?* Üzgün olduğunu da söylemesi gerekmez miydi? Ne de olsa soyunma odasına bir bebek gibi hışımla girmişti.

Kahn'ların açık ferforje kapılarından geçtiler. Arazi yoldan geriye doğru uzanıyordu, bu yüzden araba yolu yarım mil uzunluğundaydı ve uzun, sık çamlarla çevriliydi. Hava bile daha temiz kokuyordu. Kırmızı tuğlalı ev büyük Dor sütunlarının arkasında duruyordu. Tepesinde küçük bir at heykeli olan bir revakı ve yan tarafta tamamen camdan muhteşem bir güneşlenme odası vardı. Emily ikinci katta bir uçtan diğerine on dört pencere saydı.

Ama bu gece evin bir önemi yoktu. Tarlaya gidiyorlardı. Araziden yüksek, İngiliz yarış yeşili çitler ve taş bir duvarla ayrılmıştı ve dönümlerce uzanıyordu. Yarısında Kahn'ın at çiftliği vardı; diğer tarafında ise kocaman bir çimenlik ve bir ördek göleti. Tüm bahçeyi çevreleyen sık bir orman vardı.

Ben arabayı derme çatma bir çim otoparka park ederken Emily dışarı çıktı ve arka bahçeden The Killers'ın çaldığını duydu. Rosewood'dan tanıdık yüzler ciplerinden, Escalade'lerinden ve Saab'larından çıktılar. Tertemiz makyajlı bir grup kız, küçük zincir halkalı kapitone çantalarından sigara paketlerini çıkarıp yaktılar ve küçük cep telefonlarıyla konuştular. Emily yıpranmış mavi Converse All-Stars ayakkabılarına baktı ve dağınık at kuyruğuna dokundu.

Ben ona yetişti ve çitlerin arasından geçip tenha bir ormandan geçerek parti alanına girdiler. Emily'nin tanımadığı pek çok çocuk vardı ama bunun nedeni Kahn'ların bölgedeki tüm çocukları davet *etmesiydi.*

Rosewood'un yanı sıra başka özel okullar da vardı. Çalıların yanında bir fıçı ve bir içki masası vardı ve alanın ortasına ahşap bir dans pisti, tiki ışıkları ve çadırlar kurmuşlardı. Alanın diğer tarafında, ağaçların yanında, Noel ışıklarıyla aydınlatılmış eski usul bir fotoğraf kabini vardı. Kahn'lar her yıl bu parti için onu bodrumlarından çıkarırlardı.

Noel onları karşıladı. Üzerinde YEMEK İÇİN ESNEYECEK yazan gri bir tişört, yırtık soluk mavi bir kot pantolon giymişti ve ayakkabısı ya da çorabı yoktu. "N'aber? İkisine de birer bira uzattı.

"Sağ ol dostum. Ben bardağını aldı ve içmeye başladı. Kehribar rengi bira dağınık bir şekilde çenesinden aşağı damladı. "Güzel parti.

Biri Emily'nin omzuna dokundu.

Emily döndü. Üzerinde dar, soluk kırmızı bir İzlanda Üniversitesi tişörtü, yıpranmış bir kot mini ve kırmızı John Fluevog kovboy çizmeleri olan Aria Montgomery'ydi. Siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

"Vay canına, merhaba," dedi Emily. Aria'nın döndüğünü duymuştu ama onu henüz görmemişti. "Avrupa nasıldı?

"Harika. Aria gülümsedi. Kızlar birkaç saniye birbirlerine baktılar. Emily durakladı, Aria'ya sahte hızmasını ve pembe saç çizgilerini bıraktığı için memnun olduğunu söylemek istiyordu ama eski arkadaşlıklarına gönderme yapmanın tuhaf olup olmayacağını merak ediyordu. Birasından bir yudum aldı ve bardağın üzerindeki çıkıntılardan etkilenmiş gibi yaptı.

Aria kıpırdandı. 'Dinle, burada olmana sevindim. Seninle konuşmak istiyordum.

"Öyle mi? Emily onun gözleriyle karşılaştı ve sonra tekrar aşağı baktı.

"Ya sen ya da Spencer.

"Gerçekten mi? Emily göğsünün sıkıştığını hissetti. *Spencer mı?*

"Deli olduğumu düşünmeyeceğine söz ver. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve ...' Aria yüzünü buruşturdu.

Emily iyi hatırlıyordu. Bu, sözlerini dikkatle değerlendirdiği anlamına geliyordu.

"Ve ne? Emily kaşlarını kaldırıp bekledi. Belki de Aria bütün eski arkadaşlarının yeniden bir araya gelmesini istiyordu - tabii uzakta oldukları için birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını bilmiyordu. *Bu* ne kadar rahatsız edici olurdu?

"Şey ... Aria endişeyle etrafına bakındı. "Ben yokken Ali'nin kaybolmasıyla ilgili başka bir haber var mıydı?

Emily, Ali'nin adının eski arkadaşının ağzından çıktığını duyunca irkildi. "Kaybolması mı? Ne demek istiyorsun?'

"Mesela, onu kimin kaçırdığını bulabildiler mi? Hiç geri geldi mi?

"Um ... hayır ... Emily başparmağının tırnağını rahatsız edici bir şekilde çiğnedi.

Aria Emily'ye doğru eğildi. "Onun öldüğünü mü düşünüyorsun? Emily'nin gözleri büyüdü. 'I . . .

Bilmiyorum. *Neden*? Aria çenesini kapattı. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

"Bu da ne demek oluyor? Emily kalbi küt küt atarak sordu.

"Hiçbir şey.

Sonra Aria'nın gözleri arkasındaki birine odaklandı. Ağzını kapattı.

"Hey," dedi Emily'nin arkasından çakıllı bir ses.

Emily döndü. Maya. "Selam," diye cevap verdi, neredeyse fincanını düşürüyordu. 'I . . . Senin geleceğini bilmiyordum.

'Ben de istemedim,' dedi Maya. 'Ama kardeşim istedi. Buralarda bir yerde.'

Emily Aria'yı tanıştırmak için döndü ama o gitmişti.

"Maya bu mu?" Ben yeniden yanlarında belirdi. "Emily'yi karanlık tarafa çeviren kız mı?

"Karanlık taraf mı? Emily ciyakladı. "Ne karanlık tarafı?" "Yüzmeyi bırakmak," diye yanıtladı Ben.

Maya'ya döndü.

"İstifa ettiğini biliyorsun, değil mi?

"Öyle mi? Maya Emily'ye döndü ve heyecanla sırıttı.

Emily Ben'e bir bakış attı. 'Maya'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Ve şimdi bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz.

Ben birasından büyük bir yudum daha aldı. "Neden olmasın? Bu senin büyük haberin değil mi?'

"Bilmiyorum...

"Her neyse. Ağır elini biraz kabaca kadının omzuna vurdu. 'Bir bira daha alacağım. Sen de ister misin?

Emily, partilerde en fazla bir bira içmesine rağmen başıyla onayladı. Ben, Maya'ya içki isteyip istemediğini sormadı. Adam uzaklaşırken Maya onun sarkık kot pantolonunu fark etti. İğrençti.

Maya Emily'nin elini tuttu ve sıktı. "Nasıl hissediyorsun?

Emily birbirine dolanmış ellerine baktı, kızardı ama tutmaya devam etti. "İyi. Ya da korkutucu. Ya da bazı anlarda kötü bir film gibi. "Kafa karıştırıcı ama iyi.

"Kutlama için tam da uygun bir şeyim var," diye fısıldadı Maya. Manhattan Portage sırt çantasına uzandı ve Emily'ye bir Jack Daniel's şişesinin üstünü gösterdi. 'İçki masasından çaldım. Benimle birlikte öldürmeye yardım etmek ister misin?

Emily gözlerini Maya'ya dikti. Saçlarını yüzünden ayırmıştı ve sade, siyah, kolsuz bir gömlek ile asker yeşili bir kargo etek giymişti. Coşkulu ve eğlenceli görünüyordu - sarkık kalçalı kot pantolonuyla Ben'den çok daha eğlenceliydi.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi ve Maya'yı ormana doğru takip etti.

21
Ateşli Kızlar - Tıpkı Bizim Gibiler!

Hanna votka limonatasından bir yudum aldı ve bir sigara daha yaktı. Sean'ı iki saat önce arabasını Kahn'ların bahçesine park ettiklerinden beri görmemişti ve Mona bile ortadan kaybolmuştu. Şimdi Noel'in en iyi arkadaşı James Freed, Zelda Millings -sadece kenevirden yapılmış giysiler ve ayakkabılar giyen sarışın, güzel b i r kız- ve bir sonraki kasabadaki ultra havalı Quaker okulu Doringbell Friends'ten bir grup ciyak ciyak bağıran kızla konuşmak zorunda kalmıştı. Kızlar geçen yıl Noel'in partisine gelmişlerdi ve Hanna o zaman onlarla takılmış olsa da hiçbirinin adını hatırlayamıyordu. James Marlboro'sunu Adidas ayakkabısının topuğuna sıkıştırdı ve birasından bir yudum aldı. "Noel'in kardeşinin bir ton esrar var.'

"Eric?" diye sordu Zelda. "Nerede o?" "Fotoğraf kabini," diye cevapladı James.

Sean aniden çamların arasından fırladı. Hanna ayağa kalktı, zayıflatacağını umduğu BCBG slip elbisesini düzeltti ve yepyeni soluk mavi Christian Louboutin sandaletlerinin kayışlarını ayak bileklerine geri bağladı.

Ona yetişmek için koşarken, topuğu çiğli çimlere battı. Kadın

kollarını salladı, içkisini düşürdü ve aniden kıçının üzerine düştü.

"Ve o düştü! James sarhoşça seslendi. Doringbell kızlarının hepsi güldü.

Hanna hızla ayağa fırladı ve ağlamamak için avuçlarını sıktı. Bu yılın en büyük partisiydi ama kendini hiç iyi hissetmiyordu: Elbisesi kalçalarına dar geliyordu, araba yolculuğu boyunca Sean'ın gülümsemesini sağlayamamıştı - bu gece için babasının BMW 760i'sini almış olmasına rağmen - ve üçüncü kalori yüklü votka limonatasını içiyordu ve saat daha dokuz buçuktu.

Sean kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "İyi misin?

Hanna tereddüt etti. Sean'ın üzerinde futboldan kalma güçlü göğsünü ve iyi genlerden gelen düz karnını vurgulayan düz beyaz bir tişört, poposunu harika gösteren koyu mavi Paper Denim kot pantolon ve yırtık pırtık siyah Pumas vardı. Sarı kahverengi saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı, kahverengi gözleri ekstra duygulu ve pembe dudakları ekstra öpülesi görünüyordu. Son bir saat boyunca Sean'ın oradaki her erkekle yakınlaşmasını ve kendisinden dikkatle kaçınmasını izlemişti.

"Ben iyiyim," dedi, dudağını Hanna patentli bir somurtmayla dışarı çıkararak.

"Sorun nedir?

Ayakkabılarının içinde dengede durmaya çalıştı. 'Bir süreliğine özel bir yere gidebilir miyiz? Belki ormana? Konuşmak için?

Sean omuz silkti. "Tamam.

Evet.

Hanna Sean'ı Manhood Ormanı'na giden patikaya götürdü, ağaçlar vücutlarına uzun, karanlık gölgeler düşürüyordu. Hanna buraya sadece yedinci sınıftayken, arkadaşları Noel Kahn ve James Freed'le gizli bir randevu için gelmişlerdi. Ali Noel'le, Spencer James'le öpüşmüş, o,

Emily ve Aria da kütüklerin üzerine oturmuştu,

sigaralarını paylaştılar ve sefil bir şekilde bitmelerini beklediler. Bu gece farklı olacağına yemin etti.

Kalın bir çim parçasının üzerine oturdu ve Sean'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Eğleniyor musun? İçkisini Sean'a uzattı.

"Evet, sorun yok. Sean küçük bir yudum aldı. "Sen mi?

Hanna tereddüt etti. Sean'ın teni ay ışığında parlıyordu. Gömleğinin yakasına yakın bir yerde küçük bir kir lekesi vardı. "Sanırım.

Pekâlâ, sohbet zamanı sona ermişti. Hanna içkiyi Sean'ın elinden aldı ve onun tatlı, kare çenesini kavrayıp öpmeye başladı. *İşte.* Dünyanın dönüyor olması ve Sean'ın ağzının içini tatmak yerine Mike'ın Sert Limonatası'nı tatmış olması biraz berbattı ama neyse.

Bir dakika öpüştükten sonra Sean'ın geri çekildiğini hissetti. Belki de bu, çıtayı biraz yükseltmeyi gerektiriyordu. Lacivert elbisesini yukarı kaldırdı, bacaklarını ve minik lavanta Cosabella dantel tangasını ortaya çıkardı. Ormanlık hava soğuktu. Bir sivrisinek kalçasının üst kısmına kondu.

"Hanna," dedi Sean nazikçe, elbisesini tekrar aşağı çekmek için uzanarak. "Bu...

Ama yeterince hızlı değildi; Hanna elbiseyi çoktan başından aşağı yırtmıştı. Sean'ın gözleri onun tüm vücudunu taradı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu onu iç çamaşırlarıyla sadece ikinci görüşüydü - ailesinin Avalon'da Jersey Sahili'ndeki evinde geçirdikleri haftayı saymazsanız, o zaman bikiniliydi. Ama o farklıydı.

"Gerçekten durmak istemiyorsun, değil mi? Ona doğru uzandı, için için yanan ama sağlıklı görünmeyi umuyordu.

"Evet." Sean onun elini tuttu. "İstiyorum.

Hanna elinden geldiğince elbisesine sarındı. Muhtemelen şimdiden yüzlerce sivrisinek ısırığı vardı. Dudağı titredi. 'Ama . . . Anlamıyorum. Beni sevmiyor musun?

Kelimeler ağzından çıkarken çok küçük ve zayıf hissettiriyordu.

Sean'ın cevap vermesi uzun sürdü. Hanna partiden başka bir çiftin yakınlarda kıkırdadığını duydu. "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Tanrım," dedi Hanna ondan uzaklaşarak. Votka limonatalar midesinde şıpırdadı. "*Eşcinsel misin* sen? İstediğinden biraz daha kaba çıkmıştı.

"Hayır! Sean'ın sesi incinmiş gibiydi.

'Peki o zaman ne? Yeterince sıcak değil miyim?'

"Tabii ki hayır! Sean sesi şok olmuş gibi çıkıyordu. Bir an düşündü. "Sen tanıdığım en güzel kızlardan birisin Hanna. Bunu neden bilmiyorsun?

"Neden b a h s e d i y o r s u n?" diye sordu Hanna tiksinerek. "Ben sadece ... ' diye başladı Sean.

"Düşünüyorum da, belki de
kendinize biraz daha saygı duyabilirsiniz-'

"Benim kendime saygım var! Hanna ona bağırdı. Poposunun üzerine kayarak bir çam kozalağının üzerine yuvarlandı.

Sean ayağa kalktı. Sönük ve üzgün görünüyordu. "Şu haline bak. Gözleri ayakkabılarından başının tepesine doğru kaydı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum Hanna - seni *önemsiyorum.*

Hanna gözlerinin kenarlarında yaşların toplandığını hissetti ve onları geri bastırmaya çalıştı. Şu anda ağlamayacaktı. "Kendime saygı duyuyorum," diye tekrarladı. "Sadece sana nasıl hissettiğimi göstermek istedim.

"Sadece seks konusunda seçici olmaya çalışıyorum. Sesi nazik değildi ama kaba da değildi. Sadece ... kopuktu. 'Doğru zamanda, doğru kişiyle olmasını istiyorum. Ve bu kişi sen olmayacaksın gibi görünüyor. Sean içini çekti ve ondan bir adım uzaklaştı. "Özür dilerim. Sonra ağaçların

arasından geçip gitti.

Hanna o kadar utanmış ve kızmıştı ki konuşamıyordu. Sean'ı takip etmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama topuğu

ve yere düştü. Kollarını iki yana açıp yıldızlara baktı ve gözlerinden yaş akmaması için başparmaklarını gözlerinin üzerinde tuttu.

"Kusacak gibi görünüyor.

Hanna bir gözünü açtı ve iki birinci sınıf öğrencisinin - büyük olasılıkla davetsiz misafirler- sanki bilgisayarlarında yarattıkları bir kızmış gibi üzerinde gezindiklerini gördü.

"Siktirin gidin, sapıklar," dedi ayağa kalkarken ona bakan birinci sınıf öğrencilerine. Çimenlerin karşısında, elinde sarı bir kroket tokmağı olan Sean'ın Mason Byers'ın peşinden koştuğunu görebiliyordu. Hanna kendini fırçalarken burnunu çekti ve partiye doğru geri döndü. *Kimse* onu umursamıyor muydu? Dün aldığı mektubu düşündü. *Seni en çok baban sevmiyor!*

Hanna birden babasının numarasının kendisinde olmasını diledi, zihni babasıyla, Isabel'le ve Kate'le Ali'yle tanıştığı o güne geri döndü.

Şubat ayı olmasına rağmen Annapolis'te hava acayip derecede sıcaktı ve Hanna, Ali ve Kate dışarıda verandada oturmuş bronzlaşmaya çalışıyorlardı. Ali ve Kate MAC ojelerinin en sevdikleri tonlarını sürerek birbirlerine bağlanıyordu ama Hanna bunu bir türlü beceremiyordu. Kendini ağır ve garip hissediyordu. Ali'yle birlikte trenden ilk çıktıklarında Kate'in yüzündeki rahatlamış ifadeyi görmüştü - Ali'nin ne kadar gor- geous olduğuna şaşırmış, sonra da Hanna'yla göz göze geldiğinde rahatlamıştı. Sanki Kate, "*Onun için endişelenmeme gerek yok!" diye* düşünüyordu.

Hanna farkına varmadan masadaki bir kase peynirli patlamış mısırın tamamını yemişti. Ve altı tane fiterol yemişti. Isabel ve babası için olan Brie dilimlerinden de biraz yemişti. Şişkin karnını sıktı, Ali ve Kate'in dümdüz karınlarına baktı ve istemeden de olsa yüksek sesle inledi.

"Küçük domuzcuk kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sordu Hanna'nın babası, küçük parmağını sıkarak.

Hanna bu anı karşısında ürperdi ve şimdi incecik olan karnına dokundu. A - A her kimse - tamamen haklıydı. Babası onu pek sevmiyordu.

"Herkes gölete! Noel bağırarak Hanna'yı düşüncelerinden kopardı.

Hanna sahanın öbür ucunda Sean'ın tişörtünü çıkarıp suya doğru koşmasını izledi. Noel, James, Mason ve diğer bazı çocuklar da tişörtlerini çıkardılar ama Hanna bunu umursamadı bile. Rosewood'un en seksi çocuklarını tişörtsüz görebileceği onca gece varken ...

Yanında Fanta Grape ile tekila karıştıran Felicity McDowell, "Hepsi çok güzel," diye mırıldandı. "Öyle değiller mi?

'Mmm,' diye mırıldandı.

Hanna dişlerini birbirine geçirdi. Mutlu babasını ve onun yakında doğacak mükemmel üvey kızını sikeyim, Sean'ı ve onun seçiciliğini de sikeyim! Masadan bir şişe Ketel One aldı ve doğrudan içti. Şişeyi yerine koydu ama son anda onu gölete götürmeye karar verdi. Sean'ın onu terk etmesi, aşağılaması ve sonra da görmezden gelmesi yanına kâr kalmayacaktı. İmkânı yoktu.

Sean'a ait olduğuna şüphe olmayan bir giysi yığınının önünde durdu - kot pantolon düzgünce katlanmıştı ve küçük beyaz çoraplarını Pumas'larının içine anal yolla sokmuştu. Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra kot pantolonu avucunun içinde toparladı ve göletten uzaklaşmaya başladı. V Kulübü onu eve donla dönerken yakalarsa ne derdi acaba?

Sean'ın kot pantolonuyla ağaçlara doğru yürürken bir şey düştü ve ayağından sekti. Hanna onu yerden aldı ve bir süre ona bakarak gözlerinin açılmasını bekledi.

BMW'nin anahtarı.

"Güzel," diye fısıldadı, parmağıyla alarm düğmesini okşayarak. Sonra kot pantolonunu tekrar yere bıraktı ve anahtarları mavi kapitone Moschino çantasına soktu.

Araba sürmek için muhteşem bir geceydi.

22
Bira Banyoları Gözeneklere İyi Gelir

"Şuna bak," diye fısıldadı Maya heyecanla. "Cali'de en sevdiğim kafede bunlardan bir tane vardı!

Emily ve Maya, Noel'in bahçesinin ve ormanın kenarındaki eski tip fotoğraf kabinine baktılar. Uzun, turuncu bir uzatma kablosu Noel'in bahçenin karşısındaki evinden kabine doğru uzanıyordu. Onlar hayranlıkla bakarken, Noel'in ağabeyi Eric ve çok heyecanlı Mona Vanderwaal kabinden düştüler, fotoğraflarını kaptılar ve zıplayarak uzaklaştılar.

Maya Emily'ye baktı. "Denemek ister misin?

Emily başıyla onayladı. İçeri girmeden önce hızla partinin etrafına göz gezdirdi. Bazı çocuklar fıçının etrafında toplanmıştı ve diğer birçok insan dans ederken kırmızı plastik bardaklarını havaya k a l d ı r ı y o r d u . Noel ve bir grup çocuk boxerlarıyla ördek havuzunda yüzüyordu. Ben ortalıkta görünmüyordu.

Emily fotoğraf kabininin küçük turuncu koltuğunda Maya'nın yanına oturdu ve perdeyi kapattı. Birbirlerine o kadar sıkışmışlardı ki omuzları ve kalçaları birbirine değiyordu.

"Al. Maya ona Jack Daniel's şişesini uzattı ve

yeşil başlat düğmesine bastı. Emily bir atış yaptı, ardından kamera ilk fotoğrafı çekerken zaferle havaya kaldırdı. Sonra yüzlerini birbirine yapıştırdılar ve kocaman sırıttılar. Emily gözlerini kafasının içine doğru yuvarladı ve Maya üçüncü resim için yanaklarını bir maymun gibi şişirdi. Sonra kamera onları biraz gergin de olsa yarı normal bir şekilde yakaladı.

"Hadi gidip nasıl göründüklerine bakalım," dedi Emily.

Ama ayağa kalktığında Maya onun kolunu tuttu. 'Bir saniye burada kalabilir miyiz? Burası harika bir saklanma yeri.

"Tabii. Emily tekrar yerine oturdu. İstemeden de olsa yüksek sesle yutkundu.

"Ee, nasılsın? Maya saçlarını Emily'nin gözlerinden uzaklaştırarak sordu.

Emily sıkışık koltukta rahat etmeye çalışarak içini çekti. *Kafası karışmıştı. Muhtemelen ırkçı olan aileme kızgındı. Yüzme konusunda yanlış karar verdiğimden korkuyorum. Sana bu kadar yakın oturduğum için biraz korkuyorum.*

"Ben iyiyim," dedi sonunda.

Maya homurdandı ve viskisinden bir yudum aldı. "Buna bir saniye bile inanmıyorum.

Emily durakladı. Maya onu gerçekten anlayan tek kişi gibi görünüyordu. "Evet, sanırım değil," dedi.

"Peki, neler oluyor?

Ama birden Emily yüzme, Ben ya da ailesi hakkında konuşmak istemedi. Tamamen başka bir şey hakkında konuşmak istiyordu. Yavaş yavaş kafasına dank eden bir şey. Belki de Aria'yı görmek bunu tetiklemişti. Ya da belki sonunda yeniden gerçek bir arkadaşa sahip olmak bu duyguyu geri getirmişti. Emily Maya'nın anlayacağını düşündü.

Derin bir nefes aldı. "Alison denen kızı tanıyor musun, hani şu senin evinde yaşayan?

"Evet.

'Çok yakındık ve onu gerçekten seviyordum. Onunla ilgili her şeyi.'

Maya'nın nefes alıp verdiğini duydu ve endişeyle şişeden bir yudum daha Jack Daniel's aldı.

Emily parmaklarını fotoğraf kabininin perdesinin eski püskü mavi kumaşı arasında ovuşturarak, "Biz çok iyi arkadaştık," dedi. "Onu çok önemsiyordum. Bu yüzden bir gün, birdenbire, bunu yaptım.

"Ne yaptı?

"Ali ve ben onun arka bahçesindeki ağaç evdeydik - oraya konuşmak için sık sık giderdik. Orada oturmuş, hoşlandığı bir çocuk hakkında konuşuyorduk, adını söylemediği yaşça büyük bir çocuk ve ben artık hiçbir şeyi içimde tutamayacağımı hissettim. Eğildim ve onu öptüm.

Maya küçük bir koklama sesi çıkardı.

Yine de pek hoşuna gitmedi. Hatta biraz mesafeliydi ve şöyle dedi: "Spor salonunda üstümüzü değiştirirken neden bu kadar sessiz olduğunu şimdi anlıyorum!'"

"Tanrım," dedi Maya.

Emily viskiden bir yudum daha aldı ve başının döndüğünü hissetti. Hiç bu kadar çok içmemişti. Ve işte en büyük sırlarından biri, çamaşır ipindeki büyükanne iç çamaşırları gibi asılı duruyordu. "Ali en iyi arkadaşların öpüşmemesi gerektiğini düşündüğünü söyledi," diye devam etti. "Ben de bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştım. Ama eve gittiğimde gerçekten ne hissettiğimi anladım. Ona bir mektup yazdım ve onu sevdiğimi söyledim. Ama mektubu aldığını hiç sanmıyorum. Aldıysa da bir şey söylemedi.'

Emily'nin çıplak dizine bir damla gözyaşı düştü. Maya bunu fark etti ve parmağıyla gözyaşını sildi.

"Onu hala çok düşünüyorum. Emily iç çekti. "Bu anıyı bir şekilde geri ittim, kendime bunun sadece onun en iyi arkadaşım olmasıyla ilgili olduğunu, *başka* bir şey olmadığını söyledim, bilirsin... *başka*... ama şimdi

bilmiyorum.

Birkaç dakika orada oturdular. Parti sesleri içeri süzülüyordu. Emily birkaç saniyede bir, birinin sigarasını yakarken çıkardığı kaba titreşimi duyuyordu. Az önce Ali hakkında söylediklerinden o kadar da emin değildi. Korkutucuydu elbette - ama aynı zamanda gerçekti de. Bir bakıma, sonunda bunu anlamış olmak iyi hissettiriyordu.

"Madem paylaşıyoruz," dedi Maya sessizce, "benim de sana söyleyecek bir şeyim var.

Emily'ye bileğindeki beyaz, kabarık yara izini göstermek için ön kolunu çevirdi. "Bunu görmüş olabilirsin.

"Evet," diye fısıldadı Emily, kabinin soluk, yarı karanlığında gözlerini kısarak.

'Kendimi jiletle kestiğim zamanlardan birinden kalma. Bu kadar derine gideceğini bilmiyordum. Çok fazla kan vardı. Ailem beni acil servise götürdü.

"Kendini bilerek mi kestin? Emily fısıldadı.

Evet. Yani, artık gerçekten yapmıyorum. Yapmamaya çalışıyorum.'

"Bunu neden yapıyorsun?

"Bilmiyorum," dedi Maya. 'Bazen sadece ... ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. İstersen dokunabilirsin.

Emily yaptı. Buruşuk ve pürüzsüzdü, hiç de gerçek deri gibi değildi. Ona dokunmak Emily'nin şimdiye kadar yaptığı en mahrem şeymiş gibi geldi. Maya'ya sarılmak için uzandı.

Maya'nın vücudu sarsıldı. Başını Emily'nin boynuna gömdü. Daha önce olduğu gibi yapay muz gibi kokuyordu. Emily kendini Maya'nın hafif göğsüne bastırdı. Kendini kesmek, böyle kanamasını izlemek nasıl bir şeydi? Emily'nin kendi payına düşen yükü vardı ama en kötü anılarının ardından bile -Ali'nin onu reddettiği zaman ya da Jenna Olayı gibi- kendini suçlu, korkunç ve tuhaf hissetmişti ama *asla* kendine zarar vermek istememişti.

Maya başını kaldırdı ve Emily'nin gözleriyle buluştu. Sonra gülümseyerek

biraz üzgün bir şekilde Emily'nin dudaklarını öptü. Emily şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Bazen en iyi arkadaşlar öpüşür," dedi Maya. "Gördün mü?

Birbirlerinden ayrılmışlardı, burun buruna geliyorlardı. Dışarıda cırcır böcekleri öfkeyle ötüyordu.

Sonra Maya ona uzandı. Emily onun dudaklarında eridi. Ağızları açıktı ve Maya'nın yumuşak dilini hissetti. Ellerini Maya'nın sert saçlarında, sonra omuzlarında, sonra da sırtında gezdirirken Emily'nin göğsü heyecanla sıkıştı. Maya ellerini Emily'nin polo tişörtünün altına soktu ve parmaklarını Emily'nin karnına bastırdı. Emily bilinçli olarak irkildi ama sonra rahatladı. Bu, Ben'i öpmekten milyonlarca kez daha farklı hissettiriyordu.

Maya'nın elleri vücudunda gezindi ve sutyeninin üzerinden geçti. Emily gözlerini kapattı. Maya'nın ağzının tadı Jack Daniel's ve meyan kökü gibi lezzetliydi. Sonra Maya, Emily'nin göğsünü ve omuzlarını öptü. Emily başını geriye attı. Birisi fotoğraf kabininin tavanına bir ay ve bir sürü yıldız çizmişti.

Birden perde açılmaya başladı. Emily sıçradı ama artık çok geçti - birisi perdeyi tamamen yırtmıştı. Sonra Emily kim olduğunu gördü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Kahretsin," diye yankılandı Maya. Jack Daniel's şişesi yere düştü.

Ben iki elinde birer bira bardağı tutuyordu. "Pekala. Bu her şeyi açıklıyor.

'Ben . . . . I . . .' Emily başını kapıya çarparak kabinden dışarı fırladı.

"Benim için kalkma," dedi Ben, Emily'nin daha önce hiç duymadığı korkunç, alaycı, öfkeli ama incinmiş bir sesle.

"Hayır... ' diye ciyakladı Emily. "Anlamıyorsunuz. Kabinden tamamen dışarı çıktı. Maya da öyle. Dışarı

Emily göz ucuyla Maya'nın fotoğraf şeridini alıp cebine koyduğunu fark etti.

"Konuşma bile," diye tükürdü Ben. Sonra döndü ve bira bardaklarından birini ona doğru fırlattı. Bira Emily'nin bacaklarına, ayakkabılarına ve şortuna ılık ılık sıçradı. Bardak çılgınca çalıların arasına sıçradı.

"Ben! Emily ağladı.

Ben tereddüt etti, sonra diğerini daha doğrudan Maya'ya fırlattı. Yüzüne ve saçlarına sıçradı. Maya çığlık attı.

"Kesin şunu! Emily'nin nefesi kesildi.

"Sizi lanet olası lezbiyenler," dedi Ben. Sesindeki çatlak gözyaşlarını duydu. Sonra döndü ve karanlığa doğru çarpık bir şekilde koştu.

23
İzlandalı Aria İstediğini Aldı

'Finlandiya! Her yerde seni arıyordum!'

Bir saat sonraydı ve Aria fotoğraf kabininden yeni çıkıyordu. Noel Kahn önünde duruyordu, ıslak ve yapışkan Calvin Klein boxer'ı dışında çıplaktı. Elinde sarı plastik bir bardak bira ve yeni banyo edilmiş fotoğraf şeridi vardı. Noel saçlarını biraz salladı ve saçlarından akan su kızın APC mini eteğine sıçradı.

"Neden sırılsıklamsın? Aria sordu.

"Su topu oynuyorduk.

Aria gölete baktı. Çocuklar pembe erişte lerle birbirlerinin kafalarına vuruyorlardı. Kıyılarda, neredeyse birbirinin aynısı Alberta Ferrari mini elbiseler giymiş kızlar bir araya toplanmış, dedikodu yapıyorlardı. Çitlerin orada, onlardan çok da uzak olmayan bir yerde, kardeşi Mike'ı gördü. Yanında ekose mikromini ve platform topuklu ayakkabılar giymiş minyon bir kız vardı.

Noel onun bakışlarını takip etti. "Şu Quaker okulundaki kızlardan biri," diye mırıldandı. "O kızlar deli.

Mike başını kaldırdı ve Aria ile Noel'i birlikte gördü. Aria'ya onaylayan bir baş selamı verdi.

Noel başparmağıyla Aria'nın fotoğraf şeridine dokundu. "Bunlar muhteşem.

Aria onlara baktı. Sıkıntıdan patlayacak gibi olmuştu, yirmi dakikadır kabinde kendi fotoğraflarını çekiyordu. Bu turda şehvetli, seks kedisi ifadeleri takınmıştı.

Très sigh. Buraya kıskanç ve şehvet dolu Ezra'nın gelip onu alıp götüreceğini düşünerek gelmişti. Ama o bir öğretmendi ve bir öğretmen öğrencilerinin partisine gitmezdi.

"Noel! James Freed çimenliğin karşısından seslendi. "Fıçı dolduruldu!

"Kahretsin," dedi Noel. Aria'nın yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. 'Bu bira senin için. Sakın gitme.

"Hı-hı," dedi Aria dalgın dalgın, onun koşarak uzaklaşmasını izlerken, boxer'ı yavaşça aşağı kayarak solgun, koşmaktan belirginleşmiş poposunu ortaya çıkardı.

"Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyorsun.

Aria döndü. Mona Vanderwaal birkaç adım ötede yerde oturuyordu. Sarı saçları yüzünü sarıyordu ve altın çerçeveli patlak gözlü güneş gözlüğü burnundan aşağı kaymıştı. Noel'in ağabeyi Eric başını onun kucağına dayamıştı.

Mona yavaşça gözlerini kırpıştırdı. 'Noel harika biri. Ondan çok iyi bir arkadaş olur.

Eric bir kahkaha patlattı. "Ne? Mona ona doğru eğildi. "Bu kadar komik olan ne?

Eric Aria'ya, 'Kafası çok güzel,' dedi.

Aria söyleyecek bir şey bulmak için beynini yoklarken Treo'su bipledi. Çantasından çıkardı ve numaraya baktı. Ezra. *Aman Tanrım, aman Tanrım!*

"Merhaba?" diye sessizce cevap

verdi. "Hey. Aria?

"Oh. Hey! Naber? Mümkün olduğunca kontrollü ve soğukkanlı görünmeye çalıştı.

"Evdeyim, viski içiyorum ve seni düşünüyorum.

Aria durakladı, gözlerini kapadı ve içinden bir parıltı geçti. "Gerçekten mi?

"Evet. Şu büyük partide

misin?' 'Hı-hı.'

"Sıkıldın mı?

Güldü. "Birazcık. "Gelmek

ister misin?

"Tamam. Ezra ona yolu tarif etmeye başladı ama Aria zaten nerede olduğunu biliyordu. Adresini MapQuest ve Google Earth'ten bulmuştu ama bunu *ona* tam olarak söyleyemezdi.

"Harika," dedi. "Yakında görüşürüz.

Aria telefonu olabildiğince sakin bir şekilde çantasına geri soktu ve sonra botlarının lastik tabanlarını birbirine vurdu. *Yesssss!!!*

"Hey, seni nereden tanıdığımı biliyorum.

Aria ona doğru baktı. Noel'in kardeşi Eric, Mona onun boynunu öperken gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Sen şu kaybolan kızın arkadaşısın, değil mi?

Aria ona baktı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum," dedi ve uzaklaştı.

Rosewood'un büyük bir kısmı kapılı mülkler ve yenilenmiş elli dönümlük at çiftlikleriydi, ancak üniversitenin yakınında, parçalara ayrılmış Viktorya dönemi evleriyle kaplı bir dizi koçbaşı, arnavut kaldırımı sokak vardı. Old Hollis'teki evler mor, pembe ve deniz mavisi gibi çılgın renklere boyanmıştı ve genellikle dairelere bölünerek öğrencilere kiralanıyordu. Aria'nın ailesi, Aria beş yaşına gelene kadar Eski Hollis'te bir evde yaşamıştı, babası da üniversitede ilk öğretmenlik işine o zaman başlamıştı.

Aria Ezra'nın sokağında yavaşça ilerlerken, dış cephesine Yunan harfleri monte edilmiş bir ev fark etti. Tuvalet

ağaçlarına sarılmış bir kağıt. Bir başka evin ön bahçesindeki şövalenin üzerinde yarısı bitmiş bir resim vardı.

Arabayı Ezra'nın evinin önüne çekti. Park ettikten sonra taş basamakları tırmandı ve zili çaldı. Kapı açıldı ve adam oradaydı.

"Vay canına," dedi. "Hey. Ağzı kıpır kıpır bir gülümsemeye dönüştü.

Aria ona aynı şekilde gülümseyerek, "Merhaba," diye cevap verdi. Ezra güldü. 'Ben ... um, buradasın. Vay canına.

"Zaten vay be dedin," diye alay etti Aria.

Bir koridora girdiler. Önünde, her basamağında farklı bir halı olan gıcırdayan bir merdiven üst kata doğru ilerliyordu. Sağ tarafta bir kapı aralıktı. "Bu apartman benim.

Aria içeri girdi ve Ezra'nın oturma odasının ortasında duran ayaklı küveti fark etti. Küveti işaret etti.

"Taşımak için çok ağır," dedi Ezra mahcup bir ifadeyle. "Bu yüzden kitapları orada saklıyorum.

"Harika. Aria etrafına bakındı, Ezra'nın devasa cumbalı penceresini, tozlu gömme kitap raflarını ve sarı, kırma kadife kanepesini inceledi. Hafiften makarna ve peynir kokuyordu ama tavandan sarkan kristal bir avize, şöminenin etrafındaki korkak mozaik karolar ve şöminede gerçek odunlar vardı. Burası Kahn'ların milyon dolarlık ördek havuzundan ve yirmi yedi odalı malikânesinden çok daha Aria'nın tarzıydı.

"Kesinlikle burada yaşamak istiyorum," dedi Aria.

Ezra aynı anda, "Seni düşünmeden edemiyorum," dedi.

Aria omzunun üzerinden baktı. "Gerçekten mi?

Ezra arkasından yaklaştı ve ellerini beline koydu. Aria hafifçe ona doğru eğildi. Bir an öylece durdular ve sonra Aria döndü. Adamın temiz traşlı yüzüne, burnunun kenarındaki şişliğe, yeşil gözlerine baktı.

gözlerindeki benekler. Kulak memesindeki bir bene dokundu ve onun titrediğini hissetti.

"Sınıfta seni görmezden gelemezdim," diye fısıldadı. "İşkence gibiydi. Sen o raporu verirken...'

"Bugün elime dokundun," diye alay etti Aria. "Defterime bakıyordun.

"Noel'i öptün," diye karşılık verdi Ezra. "Çok kıskanmıştım. "O zaman işe yaradı," diye fısıldadı Aria.

Ezra içini çekti ve kollarını ona doladı. Ezra'nın ağzı Ezra'nınkiyle buluştu ve elleri birbirlerinin sırtında gezinirken ateşli bir şekilde öpüştüler. Bir an için geri çekildiler ve nefes nefese birbirlerinin gözlerine baktılar.

Ezra, "Artık sınıf hakkında konuşmak yok," dedi. "Anlaştık.

Onu, yerde giysiler ve komodinin üzerinde açık bir Lay's poşeti olan küçük bir arka yatak odasına götürdü. Yatağına oturdular. Yatak ikiz yataktan biraz daha büyüktü ve yorganın sert bir kottan yapılmış olmasına ve yatağın çatlaklarında muhtemelen patates cipsi kırıntıları olmasına rağmen, Aria hayatında hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmemişti.

Aria hâlâ yatakta yatıyor, tavandaki bir çatlağa bakıyordu. Pencerenin dışındaki sokak lambası her şeyin üzerine uzun gölgeler düşürüyor, Aria'nın çıplak tenini tuhaf bir pembe tonuna çeviriyordu. Açık pencereden gelen sert, soğuk bir esinti yatağın yanındaki san- dal ağacı mumunu söndürdü. Ezra'nın banyodaki musluğu açtığını duydu.

Vay canına. Vay vay *vay vay*!

Canlı hissediyordu. O ve Ezra neredeyse seks yapacaklardı ama sonra, tam olarak aynı anda, beklemeleri gerektiği konusunda anlaştılar. Sonra çıplak bir şekilde birbirlerine sokulmuşlar ve konuşmaya başlamışlardı. Ezra

ona altı yaşındayken

Kilden kırmızı bir sincap heykeli yapmış ama kardeşi onu ezmiş. Eşleri boşandıktan sonra nasıl çok fazla esrar içtiğini. Ailenin tilki teriyerini uyutmak için veterinere götürmek zorunda kaldığı zamanı. Aria ona küçükken Pee adında bir bezelye çorbası konservesini evcil hayvan olarak beslediğini ve annesi akşam yemeğinde Pee pişirmeye çalıştığında ağladığını anlattı. Ona öfkeli örgü örme alışkanlığından bahsetti ve ona bir kazak öreceğine söz verdi.

Ezra'yla konuşmak kolaydı - o kadar kolaydı ki bunu sonsuza dek yapmayı hayal edebiliyordu. Birlikte uzak yerlere seyahat edebilirlerdi. Brezilya harika olurdu. Bir ağaçta uyuyabilir, muzdan başka bir şey yiyemez ve hayatlarının geri kalanında oyunlar yazabilirlerdi.

Treo'su bipledi. *Ahh.* Muhtemelen Noel'di, ona ne olduğunu merak ediyordu. Ezra'nın yastıklarından birine sarıldı - mmm, tıpkı onun gibi kokuyordu - ve banyodan çıkıp onu biraz daha öpmesini bekledi.

Sonra tekrar bipledi. Ve tekrar ve tekrar.

"Tanrım," diye inledi Aria, çıplak bedenini yatağın üzerine eğip çantasından çıkardı. Yedi yeni kısa mesaj. Daha fazlası da gelmeye devam ediyordu.

Gelen kutusunu açan Aria kaşlarını çattı. Mesajların hepsinin başlığı aynıydı: ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN KONFERANSI! İlk mesajı açtığında midesi bulandı.

> Aria,
>
> Bu bir çeşit ekstra kredi! Seni
>
> seviyorum, A
>
> Not: Acaba annen babanın küçük çalışma arkadaşını ve senin bunu bildiğini öğrense ne düşünürdü?

Aria bir sonraki mesajı, bir sonrakini ve bir sonrakini okudu. *Bütün mesajlar aynı şeyi söylüyordu.* Treo'yu yere düşürdü. Oturmak zorunda kaldı.

Hayır. Buradan gitmesi gerekiyordu.

"Ezra? Çılgınca Ezra'nın penceresinden dışarı baktı. Şu anda onu izliyor muydu? Ne istiyordu? Gerçekten *o* muydu? "Ezra, gitmem gerek. Acil bir durum var.

"Ne? Ezra banyo kapısının arkasından seslendi. "Gidiyor musun?

Aria da buna tam olarak inanamıyordu. Tişörtünü kafasının üzerinden çekti. "Seni arayacağım, tamam mı? Sadece gidip bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Bekle. Ne?" diye sordu, banyonun kapısını açarak.

Aria çantasını kaptığı gibi kapıdan çıktı ve bahçeyi boydan boya geçti. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Şimdi.

24
Spencer'ın Dolabında Ayakkabı ve Kottan Daha Fazlası Var

'x'in sınırı ...'dır. ' diye mırıldandı Spencer kendi kendine. Yatağında bir dirseğinin üzerine yaslandı ve yepyeni, kahverengi çantalı matematik kitabına baktı. Sırtının alt kısmı hâlâ buz gibi yanıyordu.

Saatini kontrol etti: Saat gece yarısını geçiyordu. Okul yılının ilk Cuma gecesinde hesaplama ödevi için stres yapması delilik miydi? Geçen yılın Spencer'ı Mercedes'iyle Kahn'lara gider, fıçı bira içer ve belki Mason Byers ya da başka bir sevimli çocukla öpüşürdü. Ama şimdiki Spencer değil. O Yıldız'dı ve Yıldız'ın yapması gereken ödevleri vardı. Yarın Yıldız, ahırı düzgün bir şekilde dekore etmek için annesiyle birlikte ev tasarım mağazalarını ziyaret edecekti. Hatta öğleden sonra babasıyla Main Line Bikes'a bile uğrayabilirdi - babası akşam yemeği sırasında onunla birlikte bisiklet kataloglarını karıştırmış ve hangi Orbea kasasını daha çok sevdiğini sormuştu. Daha önce bisikletler hakkında hiç fikrini sormamıştı.

Başını eğdi. Kapı küçük, belirsiz bir şekilde mi çalınmıştı? Mekanik kalemini bırakan Spencer

ahırın büyük ön penceresinden dışarı baktı. Ay sessiz ve dolunaydı ve ana evin pencereleri sıcak bir sarıya bürünmüştü. Kapı yine çalındı. Ağır ahşap kapıya doğru ilerledi ve bir aralık açtı.

"Hey," diye fısıldadı Wren. "Bölüyor muyum?

"Tabii ki hayır. Spencer kapıyı daha geniş açtı. Wren yalınayaktı, üzerinde UNI- VERSITY OF PENNSYLVANIA MEDICAL yazan dar kesim beyaz bir tişört ve bol haki bir şort giymişti. Siyah French Connection bebek tişörtüne, Villanova'dan aldığı kısa eşofman altı gri şortuna ve çıplak bacaklarına baktı. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı; tutamlar yüzüne doğru sarkıyordu. Her gün giydiği Thomas Pink çizgili düğmeli kazağı ve Citizens kot pantolonundan tamamen farklı bir görünümdü. O görünüm "*sofistike ve seksiyim"* derken, bu görünüm "*çalışıyorum... ama yine de* seksiyim" diyordu.

Tamam, belki de bunun olma ihtimaline karşı plan yapmıştır. Ama bu, yüksek belli iç çamaşırınızı ve eski, yırtık I HEART PER- SIAN CATS tişörtünüzü öylece giymemeniz gerektiğini gösteriyor.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. Ilık bir esinti saçlarının uçlarını kaldırdı. Yakındaki bir ağaçtan bir çam kozalağı gümbürtüyle düştü.

Wren kapı aralığında gezindi. 'Senin dışarıda olman gerekmiyor mu? Bir yerlerde büyük bir tarla partisi olduğunu duydum.

Spencer omuz silkti.

"İlgilenmiyorum. Wren onun

gözleriyle karşılaştı. "Hayır mı?

Spencer'ın ağzı pamuk gibi oldu. "Melissa nerede?"

"Uyuyor. Sanırım çok fazla tadilat yaptı. Ben de düşündüm ki belki bana içinde yaşayamadığım bu muhteşem ahırı gezdirebilirsin. Hiç görmedim bile!'

Spencer kaşlarını çattı. "Yeni eve taşınma hediyeniz var

mı?" Wren'in rengi soldu. "Oh. Ben ...

"Şaka yapıyorum. Kapıyı açtı. "Spencer Hastings'in ahırına girin.

Gecenin bir kısmını Wren'le yalnız kalmanın olası tüm senaryolarını hayal ederek geçirmişti ama hiçbiri onun burada, yanında olmasıyla kıyaslanamazdı.

Wren, Thom Yorke posterine doğru yürüdü ve ellerini başının arkasına doğru uzattı. "Radiohead sever misin?

"Aşk.

Wren'in yüzü aydınlandı. 'Onları Londra'da yirmi kez falan izledim. Her gösteri daha iyi oluyor.

Yatağının üzerindeki yorganı düzeltti. "Şanslıyım. Onları hiç canlı görmedim.'

'Buna bir çare bulmalıyız,' dedi koltuğuna yaslanarak. 'Eğer Philly'ye gelirlerse, biz de gideriz.

Spencer durakladı. "Ama sanmıyorum ki... Sonra durdu. *Melissa'*nın *onlardan hoşlandığını sanmıyorum* demek üzereydi ama ... belki de Melissa davet edilmemişti.

Onu gömme dolaba götürdü. "Burası benim dolabım," dedi, yanlışlıkla kapı pervazına çarparak. "Eskiden süt sağma istasyonuydu.

"Öyle mi?

"Evet. Burası çiftçilerin ineklerin meme uçlarını sıktığı yer ya da her neyse işte.

Güldü. "*Memeleri* kastetmiyor musun?

"Ah, evet." Spencer kızardı. Oops. 'Kibar olmak için oraya bakmak zorunda değilsin. Yani, dolapların erkekler için o kadar da ilginç olmadığını biliyorum.

"Oh hayır. Wren sırıttı. "Bunca yolu geldim; Spencer Hastings'in dolabında ne olduğunu kesinlikle görmek istiyorum.

"Nasıl isterseniz. Spencer dolabın ışığını yaktı. Dolap deri, naftalin ve Clinique Happy gibi kokuyordu. Tüm iç çamaşırlarını, sütyenlerini, geceliklerini ve kirli çamaşırlarını

Hokey kıyafetleri hasır çekmeceli sepetlerde, gömlekleri ise renklerine göre düzenlenmiş düzgün sıralarda asılıydı.

Wren kıkırdadı. "Bir dükkanda olmak gibi!

"Evet," dedi Spencer utangaç bir ifadeyle, ellerini gömleklerinin üzerinde gezdirerek.

"Dolapta pencere olduğunu hiç duymamıştım. Wren uzak duvardaki açık pencereyi işaret etti. "Komik görünüyor.

"Orijinal ahırın bir parçasıydı," diye açıkladı

Spencer. "İnsanların seni çıplak izlemesinden

hoşlanıyor musun?

Spencer, "*Panjurlar* var," dedi.

"Çok kötü," dedi Wren usulca. 'Banyoda çok güzel görünüyordun. Seni tekrar öyle görebileceğimi umuyordum. görebileceğimi umuyordum.

Spencer arkasını döndüğünde - az önce *ne* dedi? - Wren ona bakıyordu. Parmaklarını asılmış bir Joseph pantolonunun paçasında gezdirdi. Konuşmaya korkarak Tiffany Elsa Peretti kalp yüzüğünü parmağında aşağı yukarı kaydırdı. Wren bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha, tam yanına gelene kadar. Spencer burnunun üzerindeki hafif çilleri görebiliyordu. Paralel bir evrenin uslu Spencer'ı onun etrafından dolanır ve ona ahırın geri kalanını gösterirdi. Ama Wren kocaman, muhteşem kahverengi gözleriyle ona bakmaya devam etti. Şu anda burada olan Spencer dudaklarını birbirine sürtüyor, konuşmaktan korkuyor ama bir şeyler yapmak için can atıyordu.

Sonra da yaptı. Gözlerini kapadı, uzandı ve onu dudaklarından öptü.

Wren tereddüt etmedi. O da onu öptü, sonra ensesinden tutup daha sert öptü. Ağzı yumuşaktı ve tadı biraz sigara gibiydi.

Spencer gömlek duvarının içine geri çekildi. Wren de onu takip etti.

Birkaç tanesi askıdan düştü ama Spencer umursamadı. Yumuşak halı kaplı zemine çöktüler. Spencer

çim hokeyi kramponlarını tekmeledi. Wren hafifçe inleyerek onun üstüne yuvarlandı. Spencer onun yıpranmış tişörtünü avuçladı ve başının üzerinden çekti. Wren de onunkini çıkardı ve ayaklarını bacaklarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Yuvarlandılar ve şimdi Spencer onun üstündeydi. Büyük, ezici bir -ne olduğunu bilmediği- duygu dalgası onu ele geçirdi. Bu her neyse, o kadar yoğundu ki suçluluk hissetmek aklına bile gelmedi. Onun üzerinde durakladı, zor nefes alıyordu.

Uzanıp onu tekrar öptü, sonra burnunu ve boynunu öptü. Sonra kendini yukarı itti. "Hemen döneceğim.

"Neden?

Gözlerini sola, banyo odasının bulunduğu yöne çevirdi.

Wren'in kapıyı kapattığını duyar duymaz Spencer başını yere eğdi ve sersemlemiş bir halde giysilerine baktı. Sonra ayağa fırladı ve üç yönlü aynada kendini inceledi. Saçları at kuyruğundan çıkmış ve omuzlarına dökülmüştü. Çıplak teni ışıl ışıl görünüyordu ve yüzü hafifçe kızarmıştı. Aynadaki üç Spencer'a sırıtarak baktı. Bu. İnanılmazdı. *İnanılmazdı*.

Tam o sırada, dolabının tam karşısındaki bilgisayar ekranının yansıması gözüne çarptı.

Yanıp sönüyordu. Arkasını döndü ve gözlerini kıstı. Üst üste yığılmış yüzlerce anlık mesajı varmış gibi görünüyordu. Ekranda başka bir anlık ileti belirdi, bu kez 72 punto ile yazılmıştı. Spencer gözlerini kırpıştırdı.

Sana söylemiştim: Kız kardeşinin erkek arkadaşını öpmek

YANLIŞ.

Spencer bilgisayar ekranına koştu ve mesajlaşmayı tekrar okudu. Dönüp banyoya doğru baktı; kapının altından küçük bir ışık şeridi parlıyordu.

A kesinlikle Andrew Campbell değildi.

Yedinci sınıfta Ian'ı öptüğünde, tavsiye almak umuduyla Alison'a bundan bahsetmişti. Ali uzun bir süre Fransız manikürlü ayak tırnaklarını inceledi ve sonunda şöyle dedi: "Biliyorsun, Melissa konusunda hep senin yanındaydım. Ama bu farklı. Bence ona söylemelisin.

"Ona söylemek mi? Spencer karşılık verdi. "Asla olmaz. Beni öldürür. "Ne yani, Ian'ın seninle çıkacağını mı düşünüyorsun? Ali
iğrenç bir şekilde söyledi.

"Bilmiyorum," dedi Spencer. "Neden olmasın?

Ali homurdandı. "Sen söylemezsen, belki ben söylerim. "Hayır söylemeyeceksin!

"Öyle mi?

"Melissa'ya söylersen," dedi Spencer bir süre sonra, kalbi deli gibi çarpıyordu, "herkese Jenna Şeyini anlatırım.

Ali bir kahkaha attı. "Sen de en az benim kadar suçlusun.

Spencer Ali'ye uzun uzun ve sertçe baktı. "Ama *beni* kimse görmedi. Spencer'a döndü ve ona sert, öfkeli bir bakış attı - Daha önce kızlardan herhangi birine attığı bakışlardan daha korkutucuydu. "Bunu hallettiğimi biliyorsun.

Bir de yedinci sınıfın son gününde ahırda yatıya kaldıkları gün vardı. Ali, Ian ve Melissa'nın birlikte ne kadar tatlı olduklarını söylediğinde, Spencer Ali'nin onu gerçekten ele verebileceğini fark etti. Sonra, garip bir şekilde, hafif, özgür bir his kapladı içini. *Bırak söylesin, diye* düşündü Spencer. Birdenbire artık umursamamaya başladı. Ve şimdi söylemesi korkunç gelse de, gerçek şu ki, Spencer o anda ve orada Ali'den kurtulmak istiyordu.

Şimdi Spencer'ın midesi bulanıyordu. Tuvalet sifonunun sesini duydu. Wren dışarı çıktı ve klozetin kapısında durdu. "Nerede kalmıştık?" diye mırıldandı.

Ama Spencer'ın gözleri hâlâ bilgisayar ekranındaydı.

Üzerinde bir şey - kırmızı bir titreşim - hareket etti. Bir yansımaya b e n z i y o r d u .

"Sorun nedir? Wren sordu.

"Sus," dedi Spencer. Gözleri odaklandı. Bu bir yansımaydı. Etrafında döndü. Penceresinin dışında biri vardı.

"Vay anasını," dedi Spencer. Tişörtünü çıplak göğsüne doğru tuttu.

"Ne oldu? Wren sordu.

Spencer geri adım attı. Boğazı kurumuştu. "Oh," diye mırıldandı.

"Oh," diye yankılandı Wren.

Melissa pencerenin dışında duruyordu, saçları dağınık ve Medusa'ya benziyordu, yüzü kesinlikle ifadesizdi. Küçücük, genelde sabit duran parmaklarında bir sigara sallanıyordu.

Spencer sonunda, "Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi.

Melissa cevap vermedi. Onun yerine bir nefes daha çekti, izmariti çimenlere attı ve ana eve doğru geri döndü.

"Geliyor musun, Wren? Melissa omzunun üzerinden soğuk bir sesle seslendi.

25
Bugünlerde Öğrenci Sürücüler!

Köşeyi dönüp Noel'in ön bahçesine geldiğinde Mona'nın ağzı açık kaldı. "Vay anasını.

Hanna, Sean'ın babasının BMW'sinin camından dışarı eğildi ve Mona'ya sırıttı. "Beğendin mi?

Mona'nın gözleri parladı. "Nutkum tutuldu.

Hanna minnetle gülümsedi ve içki masasından aşırdığı Ketel One şişesinden bir yudum aldı. İki dakika önce Mona'ya BMW'nin resmini mesaj atmış ve "T*amamen yağlandım ve ön taraftayım. Gel bin bana.*

Mona ağır yolcu kapısını açtı ve koltuğa kaydı. Eğildi ve direksiyon simidindeki BMW amblemine dikkatle baktı. "Çok güzel... Serçe parmağıyla küçük mavi ve beyaz üçgenlerin izini sürdü.

Hanna elini çekti. "Çok mu kafayı buldun?

Mona çenesini kaldırdı ve Hanna'nın kirli saçlarını, çarpık elbisesini ve gözyaşı lekeli yüzünü değerlendirdi. "Sean'la işler iyi gitmedi mi?

Hanna yere baktı ve anahtarı kontağa soktu.

Mona ona sarılmak için hamle yaptı. 'Oh Han, üzgünüm. . . Ne oldu?'

"Hiçbir şey. Her neyse. Hanna sarsılarak uzaklaştı ve güneş gözlüklerini taktı -görmeyi biraz zorlaştırıyordu ama kimin umurundaydı ki? - ve arabayı çalıştırdı. BMW'nin tüm gösterge paneli ışıkları yanarak harekete geçti.

"Çok güzel! Mona ağladı. "Club Shampoo'daki ışıklar gibi!" Hanna vitesi geri vitese taktı ve tekerlekler kalın otların arasında yuvarlandı. Sonra vitesi boşa aldı, direksiyonu kırdı ve yola koyuldular. Hanna yoldaki çift çizgilerin dörtlü olduğu gerçeğini düşünemeyecek kadar heyecanlıydı.

onun görüşünde yırtılıyor.

'*Yee haw*,' diye kükredi Mona. Uzun sarı saçlarının arkasında dalgalanması için camı indirdi. Hanna bir Parliament yaktı ve 'Baby Got Back' çalan retro bir rap istasyonu bulana kadar Sirius radyo kadranını çevirdi. Sesi açtı ve kabin zonklamaya başladı - *elbette* arabada paranın satın alabileceği en iyi bas vardı.

"Bu daha doğru," dedi Mona.

"Evet," diye yanıtladı Hanna.

Keskin bir virajı biraz fazla hızlı dönerken, zihninin arkasında bir şey *ping sesi çıkardı*.

Sen olmayacaksın.

Ouch.

Baban bile seni en çok sevmiyor!

Çifte ah.

Siktir et. Hanna gaza bastı ve neredeyse birinin köpek şeklindeki posta kutusunu deviriyordu.

"Bir yere gidip bu sürtüğü göstermeliyiz. Mona Miu Miu topuklu ayakkabılarını gösterge panelinin üzerine koyarak üzerine çimen ve toprak parçaları bulaştırdı. 'Wawa'ya ne dersin? Canım Tastykake çekti.'

Hanna kıkırdadı ve Ketel One'dan bir yudum daha aldı. "Süper pişmiş olmalısın.

"Sadece pişmedim, kızardım da!

Wawa otoparkına eğri büğrü park ettiler ve dükkâna girerken "*Büyük popoları severim ve yalan söyleyemem!*" diye şarkı söylediler. Ellerinde 64 onsluk kahve fincanları olan ve kamyonlarına yaslanmış birkaç pis teslimatçı, ağızları açık bir şekilde onlara bakıyordu.

"Şapkanı alabilir miyim? Mona ikisinden daha zayıf olanına, üzerinde WAWA FARMS yazan örgü şapkasını göstererek sordu. Adam tek kelime etmeden şapkayı ona verdi.

"Iyy," diye fısıldadı Hanna. "O şey mikroplu!" Ama Mona onu çoktan kafasına geçirmişti.

Mona dükkândan on altı tane Tastykake Karamela Krimpets, bir *Us Weekly* dergisi ve kocaman bir şişe Tahiti Treat aldı; Hanna da on sente bir Tootsie Pop aldı. Mona bakmıyorken, çantasına bir Snickers ve bir paket M&M sokuşturdu.

Parayı öderlerken Mona hülyalı bir sesle, "Arabanın sesini duyabiliyorum," dedi. "Çığlık atıyor.

Bu doğruydu. Hanna sarhoşken anahtarlıktaki alarmı çalıştırmıştı. "Oops. Kıkırdadı.

Kahkahalar atarak arabaya koştular ve içeri girdiler. Kırmızı ışıkta durdular, kafaları sallanıyordu. Sol taraflarındaki süpermarket alışveriş merkezi, birkaç alışveriş arabası dışında bomboştu. Mağazanın neon tabelaları boş boş parlıyordu; Outback Steakhouse'un barı bile ölmüştü.

"Rosewood'daki insanlar tam bir ezik. Hanna karanlığı işaret etti.

Otoyol da çoraktı, bu yüzden Hanna yanındaki şeride gizlice bir araba yanaştığında irkilerek "Eep!" diye bağırdı. Gümüş renkli, sivri burunlu, renkli camlı ve ürkütücü mavi farlı bir Porsche'ydi.

"Şuna bak," dedi Mona, ağzından Krimpet kırıntıları dökülürken.

Onlar bakarken araba motorunu çalıştırdı.

'Yarışmak istiyor,' diye fısıldadı Mona.

"Boğa," diye cevap verdi Hanna. Arabanın içinde kimin olduğunu seçemiyordu - sadece yanan bir sigaranın kırmızı, parlayan ucu görünüyordu. İçini huzursuz bir his kapladı.

Araba motorunu tekrar - bu sefer sabırsızca - devirdi ve sonunda sürücünün belli belirsiz bir hatlarını görebildi. Adam motoru tekrar çalıştırdı.

Hanna Mona'ya bir kaşını kaldırdı, kendini sarhoş, heyecanlı ve tamamen yenilmez hissediyordu.

Mona, Wawa süt şapkasının siperliğini aşağı çekerek, 'Yap,' diye fısıldadı.

Hanna zor yutkundu. Işık yeşile döndü. Hanna gaza basınca araba ileri doğru fırladı. Porsche onun önünde homurdandı.

"Seni korkak, seni dövmesine izin verme! Mona ağladı.

Hanna gaz pedalına bastı ve motor kükredi. Porsche'nin yanına çekti. Önce 80, sonra 90, sonra da 100'le gidiyorlardı. Bu kadar hızlı sürmek hırsızlık yapmaktan daha iyi hissettiriyordu.

"Kıçına tekmeyi bas! Mona çığlık attı.

Kalbi güm güm atan Hanna pedala bastı. Motor gürültüsünden Mona'nın söylediklerini güçlükle duyabiliyordu. Bir dönemeci dönerlerken, bir geyik şeritlerine girdi. Aniden ortaya çıkmıştı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Hanna. Geyik aptalca hareketsiz duruyordu. Direksiyonu sıkıca kavradı, frene bastı ve direksiyonu sağa kırdı, geyik yoldan atladı. Hızla, düzeltmek için direksiyonu kırdı ama araba savrulmaya başladı. Lastikler yolun kenarındaki bir çakıl parçasına takıldı ve aniden dönmeye başladı.

Araba dönüp durdu ve sonra bir şeye çarptılar. Bir anda bir çatırtı, cam kırıkları ve ... karanlık oldu.

Bir saniye sonra, arabadaki tek ses kaputun altından gelen şiddetli bir tıslama sesiydi.

Hanna yavaşça yüzünü yokladı. İyiydi; hiçbir şey çarpmamıştı. Ve bacakları hareket edebiliyordu. Kendini bir grup katlanmış, kabarık kumaşın içinden yukarı itti - hava yastığı. Mona'yı kontrol etti. Uzun bacakları hava yastığının arkasından çılgınca tekmeliyordu.

Hanna gözlerinin kenarındaki yaşları sildi. "İyi misin?

"Alın şu şeyi üzerimden!

Hanna arabadan indi ve Mona'yı dışarı çekti. Otoyolun kenarında durdular, zor nefes alıyorlardı. Caddenin karşısında SEPTA rayları ve karanlık Rosewood istasyonu vardı. Otoyolun yukarısını görebiliyorlardı: Porsche'den ya da kaçırdıkları geyikten eser yoktu. Önlerindeki ışıklar sarıdan kırmızıya dönüyordu.

Mona sesi titreyerek, "Bu da bir şeydir," dedi.

Hanna başını salladı. "İyi olduğuna emin misin? Arabaya baktı.

Arabanın ön tarafı bir telefon direğine çarpmıştı. Tampon arabadan sarkmış, yere değiyordu. Farlardan biri çarpık bir açıyla dönmüştü; diğeri çılgınca yanıp sönüyordu. Kaputtan pis kokulu buhar çıkıyordu.

"Patlayacağını düşünmüyorsun, değil mi? Mona sordu.

Hanna kıkırdadı. Bu komik olmamalıydı ama öyleydi. "Ne yapmamız gerekiyor?

'Kaçmalıyız,' dedi Mona. 'Buradan eve yürüyerek gidebiliriz.

Hanna daha fazla kıkırdamayı yuttu. "Aman Tanrım. Sean sıçacak!'

Sonra iki kız da gülmeye başladı. Hanna hıçkırarak boş yolda arkasını döndü ve kollarını iki yana açtı. Yolun ortasında durmanın güçlendirici bir yanı vardı.

dört şeritli boş bir otoyolun ortasında. Kendini Rosewood'un sahibi gibi hissediyordu. Aynı zamanda dönüyormuş gibi hissediyordu ama belki de bunun nedeni hâlâ sarhoş olmasıydı. Anahtarlığı arabanın yanına fırlattı. Araba kaldırıma sertçe çarptı ve alarm tekrar çalmaya başladı.

Hanna hızla eğildi ve devre dışı bırakma düğmesine bastı. Alarm durdu. "Bu kadar *gürültülü* olmak zorunda mı?" diye söylendi.

"Kesinlikle. Mona güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Sean'ın babası bunu gerçekten tamir ettirmeli.

26
Beni seviyor musun? Evet mi Hayır mı?

Emily merdivenlerden mutfağa sessizce inerken salondaki büyükbabasının saati Cumartesi sabahı saat 9'da çaldı. Hafta sonları hiç bu kadar erken kalkmazdı ama bu sabah uyuyamamıştı.

Birisi kahve yapmıştı ve masanın üzerinde tavuk desenli bir tabakta yapışkan çörekler duruyordu. Görünüşe bakılırsa anne ve babası hiç aksatmadıkları, yağmur çamur demeden Cumartesi şafak sökerken yaptıkları yürüyüşe çıkmışlardı. Mahallenin etrafında iki tur atarlarsa, Emily kimse fark etmeden buradan çıkabilirdi.

Dün gece Ben onu ve Maya'yı fotoğraf kabininde yakaladıktan sonra Emily Maya'ya veda etmeden partiden kaçmıştı. Emily, Applebee'de *olan* Carolyn'i aramış ve onu hemen bırakmasını istemişti. Carolyn ve erkek arkadaşı Topher hiç soru sormadan geldiler, ancak kız kardeşi arka koltuğa tırmandığında viski kokan Emily'ye sert bir ebeveyn bakışı attı. Evde Carolyn'le konuşmak zorunda kalmamak için yorganın altına saklanmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Ama bu sabah kendini her zamankinden daha kötü hissediyordu.

Partide olanlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Her şey bulanıktı. Maya'yı öpmenin bir hata olduğuna ve Ben'e her şeyi açıklayabileceğine ve her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu. Ama Emily sürekli her şeyin nasıl hissettirdiğine geri dönüyordu. Sanki dün geceden önce hiç öpülmemiş gibiydi.

Ama Emily'de lezbiyen olduğunu gösteren hiçbir *şey* yoktu. Klordan yıpranmış saçları için kızlara ö z g ü sıcak yağ bakımları alıyordu. Duvarında Avustralyalı seksi yüzücü Ian Thorpe'un bir posteri vardı. Diğer yüzücü kızlarla birlikte mayolu erkekler hakkında kıkırdardı. Yıllar önce sadece bir kızı öpmüştü ve bu sayılmazdı. Sayılsa bile bir şey ifade etmiyordu, değil mi?

Bir Danimarkalıyı ikiye böldü ve bir parçasını ağzına tıktı. Başı zonkluyordu. Her şeyin eski haline dönmesini istiyordu. Çantasına yeni bir havlu atıp antrenmana gitmek, deplasman otobüsünde birinin dijital kamerasına mutlu bir şekilde aptal domuz suratları yapmak. Kendinden ve hayatından memnun olmak ve duygusal bir yo-yo olmamak.

İşte bu kadar. Maya harikaydı ama onların kafası karışmıştı ve kendi sebeplerinden dolayı üzgündüler. Ama eşcinsel değillerdi. Değil mi?

Biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Dışarısı ıssızdı. Kuşlar gürültüyle cıvıldıyor ve birinin köpeği havlamaya devam ediyordu, ama her şey hareketsizdi. Yeni teslim edilmiş gazeteler hâlâ mavi plastiğe sarılmış halde ön bahçelerde bekliyordu.

Eski, kırmızı Trek dağ bisikleti alet deposunun kenarına yaslanmıştı. Emily, dün geceki viskiden sonra bisikleti kullanabilecek kadar koordineli olabileceğini umarak bisikleti dik tuttu. Sokağa doğru itti ama bisikletinin ön tekerleği bir çırpınma sesi çıkardı.

Emily eğildi. Tekerleğe bir şey takılmıştı. Bir defter kâğıdı parçası tekerlek tellerinin arasına dolanmıştı. Onu çıkardı ve birkaç satır okudu. Bekle. Bu onun kendi el yazısıydı.

. . . Sınıfta kafanın arkasına bakmayı seviyorum, birlikte telefonda konuşurken sakız çiğnemeni seviyorum ve Bayan Şapka ünlü Amerikan mahkeme davalarından bahsetmeye başladığında derste Skechers'ını sallamanı seviyorum, tamamen sıkıldığını biliyorum.

Emily'nin gözleri boş ön bahçesinde gezindi. Düşündüğü şey bu muydu? Ağzı kuruduğu için endişeyle aşağıya doğru göz gezdirdi.

. . ve geçen gün seni neden öptüğüm hakkında çok düşündüm. Fark ettim ki: Bu bir şaka değildi, Ali. Sanırım seni seviyorum. Benimle bir daha konuşmak istemezsen anlarım ama sana söylemek zorundaydım. -Em

Kağıdın diğer tarafında başka bir şey daha yazıyordu. Kâğıdı ters çevirdi.

Bunu geri isteyebileceğini düşündüm.

Sevgiler, A

Emily bisikletinin yere çarpmasına izin verdi.

Bu, Emily'nin öpüşmeden hemen sonra Ali'ye gönderdiği mektuptu. Ali'nin eline geçip geçmediğini merak ettiği mektup.

Sakin ol, dedi Emily kendi kendine, ellerinin titrediğini fark ederek. *Bunun mantıklı bir açıklaması var.*

Maya olmalı. Ali'nin eski odasında yaşıyordu. Emily'nin

Maya'ya dün gece Alison ve mektuptan bahsetmiş. Belki de sadece geri veriyordu?

Ama sonra . . . *Sevgiler, A*. Maya bunu yazmazdı.

Emily ne yapacağını ya da kiminle konuşacağını bilmiyordu. Birden aklına Aria geldi. Dün gece Emily onunla karşılaştıktan sonra o kadar çok şey olmuştu ki, konuşmalarını unutmuştu. Aria'nın tuhaf Alison soruları ne hakkındaydı? Ve dün geceki ifadesinde bir şey vardı. Aria gergin görünüyordu.

Emily yere oturdu ve 'Bunu geri isteyebileceğini düşündüm' mesajına tekrar baktı. Eğer Emily doğru hatırlıyorsa, Aria'nın buna çok benzeyen sivri bir el yazısı vardı. Ali'nin kaybolmasından önceki son günlerde, Emily'nin başının üzerinde bir öpücük tutmuş, Emily'yi yapmak istediği her şeye uymaya zorlamıştı. Emily'nin aklına gelmemişti.

Belki Ali diğer arkadaşlarına da söylemiştir. Ama belki de

... "Tatlım?

Emily sıçradı. Anne ve babası, beyaz spor ayakkabıları, yüksek belli şortları ve tiki pastel golf tişörtleriyle tepesinde duruyordu. Babasının kırmızı bir bel çantası vardı ve annesi turkuaz kol ağırlıklarını ileri geri sallıyordu.

"Hey," diye mırıldandı Emily.

"Bisiklete binmeye mi gidiyorsun?" diye sordu annesi. "Hı-hı.

"Cezalı olman gerekiyordu. Babası gözlüklerini taktı, sanki Emily'yi azarlamak için onu görmesi gerekiyormuş gibi. 'Dün gece çıkmana izin verdik çünkü Ben'le gidiyordun. Seni ikna edebileceğini umduk. Ama bisiklet sürmek yasak.

"Şey," diye homurdandı Emily, ayağa kalkarken. Keşke ailesine açıklama yapmak zorunda kalmasaydı. Ama sonra ... her neyse. Açıklamayacaktı. Şimdi değil. Bacağını barın

üzerine attı ve koltuğuna oturdu.

"Gitmem gereken bir yer var," diye mırıldanarak araba yolundan aşağıya doğru pedal çevirdi.

"Emily, buraya gel," diye bağırdı babası hoyratça.

Ama Emily hayatında ilk kez pedal çevirmeye devam etti.

27

Bana aldırmayın, ben sadece ölüyüm!

Aria kapı zilinin çalmasıyla uyandı. Ama bu ailesinin normal kapı zili değildi, Green Day'in 'American Idiot' şarkısıydı. Huh - ailesi bunu ne zaman değiştirmişti?

Yorganını geriye attı, Amsterdam'dan aldığı mavi çiçekli, kürk astarlı terliklerini giydi ve kim olduğunu görmek için sarmal merdivenden aşağı indi.

Kapıyı açtığında nefesi kesildi. Alison'dı. Daha uzun boyluydu ve sarı saçları uzun katlar halinde kesilmişti. Yüzü yedinci sınıfta olduğundan daha çekici ve köşeli görünüyordu.

"*Ta-daa*! Ali sırıttı ve kollarını açtı. "Geri döndüm!"

"Kutsal ... Aria kelimelerinde boğuldu, öfkeyle gözlerini kırpıştırdı.

birkaç kez. "Nerelerdeydin?

Ali gözlerini devirdi. "Benim aptal ailem," dedi. "Fransa'da doğmuş ve biz yedinci sınıftayken Jeff amcamla evlenmiş olan havalı Camille teyzemi hatırlıyor musun? O yaz Miami'ye onu ziyarete gitmiştim. Sonra o kadar hoşuma gitti ki orada kaldım. Annemle babama her şeyi anlattım ama sanırım onlar diğerlerine anlatmayı unuttular.

Aria gözlerini ovuşturdu. "Yani, bekle. Sen ... içindeydin. *Miami'ye mi*? Sen *iyi misin*?'

Ali kendi etrafında biraz döndü. 'İyiden de öte görünüyorum, değil mi?

Hey, mesajlarımı beğendin mi?'

Aria'nın gülümsemesi soldu. "Şey... hayır, aslında.

Ali incinmiş görünüyordu. "Neden? Annenle ilgili olan *çok* komikti' dedi.

Aria ona baktı.

"Tanrım, çok hassassın. Ali gözlerini kıstı. "Beni yine başından mı savacaksın?

"Bekle, ne? Aria kekeledi.

Alison Aria'ya uzun uzun baktı ve burun deliklerinden siyah, jelatinimsi bir alt duruş damlamaya başladı. "Diğerlerine söyledim, biliyorsun. Baban hakkında. Onlara her şeyi anlattım.

"Senin ... burnun ... Aria işaret etti. Birdenbire Ali'nin gözbebeklerinden sızmaya başladı. Sanki yağ ağlıyormuş gibiydi. Tırnaklarından da damlıyordu.

"Oh, sadece çürüyorum. Ali gülümsedi.

Aria yatakta sarsıldı. Ter ensesini ıslatıyordu. Güneş pencereden içeri süzülüyordu ve yan taraftaki kardeşinin müzik setinden 'American Idiot' şarkısını duydu. Ellerinde siyah yapışkan madde olup olmadığını kontrol etti ama tertemizdiler.

Vay be.

"Günaydın, tatlım.

Aria sarmal merdivenlerden aşağı sendeleyerek indiğinde, üzerinde sadece ince, ekoseli bir boxer şort ve kolsuz bir tişört olan babasının *Philadelphia Inquirer* gazetesini okuduğunu gördü. "Hey," diye mırıldandı.

Sürüne sürüne espresso makinesine giderken, uzun süre babasının solgun, rastgele kıllı omuzlarına baktı. Ayaklarını

salladı ve kâğıda *hmmm* sesleri çıkardı.

"Baba? Sesi hafifçe çatallaştı. "Mmm?

Aria taş tepeli adaya yaslandı. "Hayaletler mesaj gönderebilir mi?

Babası şaşırmış ve kafası karışmış bir şekilde başını kaldırdı. "Kısa mesaj nedir?

Elini açık bir Frosted Mini Wheats kutusuna soktu ve bir avuç dolusu çıkardı. "Boş ver.

"Emin misin? Byron sordu.

Gergin bir şekilde çiğnedi. Ne sormak istiyordu? *Bir hayalet bana mesaj mı gönderiyor?* Ama hadi, o daha iyi biliyordu. Her neyse, Ali'nin hayaletinin neden geri gelip ona bunu yaptığını bilmiyordu. Sanki intikam almak istiyor gibiydi ama bu mümkün müydü?

Ali, babasını arabada yakaladıkları gün harikaydı. Aria köşeden kaçmış ve yürümeye başlamak zorunda kalana kadar koşmuştu. Eve kadar yürümeye devam etmiş, başka ne yapacağını bilememişti. Ali ona uzun süre sarıldı. "Söylemeyeceğim," diye fısıldadı.

Ama ertesi gün sorular başladı. *Bu kızı tanıyor musun? Öğrenci mi? Baban annene söyleyecek mi? Sence bunu birçok öğrenciyle yapıyor mudur?* Genelde Aria, Ali'nin merakını ve hatta alaylarını kaldırabilirdi - grubun 'tuhaf çocuğu' olmayı sorun etmiyordu. Ama bu farklıydı. Bu *acıtıyordu.*

Bu yüzden okulun son birkaç günü, o ortadan kaybolmadan önce, Aria Alison'dan uzak durdu. Sağlık dersinde ona 'sıkıldım' mesajları göndermedi ya da dolabını temizlemesine yardım etmedi. Ve kesinlikle olanlar hakkında konuşmadı. Ali'nin, sanki kendi hayatı değil de *Star'*daki bir ünlü dedikodusuymuş *gibi, onu* merak etmesine çok kızmıştı. Ali bildiği için kızgındı. Nokta.

Şimdi, üç yıl sonra, Aria gerçekten kime kızgın olduğunu merak ediyordu. Aslında Ali değildi. Babasıydı.

Aria, kahvesini yudumlayarak sabırla bekleyen babasına, "Gerçekten, boş ver," diye cevap verdi. "Sadece uykum var.

Byron kuşkuyla, "Tamam," diye cevap verdi.

Kapı zili çaldı. Green Day şarkısı değil, her zamanki *bong, bong* ziliydi. Babası başını kaldırıp baktı. "Acaba bu Mike için mi?" dedi. "Quaker okulundan bir kızın sekiz buçukta buraya gelip onu aradığını biliyor muydun?

"Ben bakarım," dedi Aria.

Çekinerek ön kapıyı açtı ama diğer tarafta sadece Emily Fields vardı, kızıl-sarı saçları dağılmış ve gözleri şişmişti.

"Hey," diye mırıldandı

Emily. "Hey," diye

yanıtladı Aria.

Emily eski gergin alışkanlığıyla yanaklarını şişirdi. Bir süre öylece durdu. Sonra, "Gitmeliyim," dedi. Dönmeye başladı.

"Bekle. Aria onun kolunu yakaladı. "Ne oldu? Neler oluyor?

Emily durakladı. "Um. Tamam. Ama bu kulağa garip gelecek.'

"Sorun değil. Aria'nın kalbi çarpmaya başladı.

'Dün partide söylediğin şeyi düşünüyordum. Ali hakkında. Merak ediyordum... Ali size benim hakkımda bir şey söyledi mi?

Emily bunu çok sessiz bir şekilde söyledi. Aria saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Ne? Aria fısıldadı. "Son zamanlarda mı?

Emily'nin gözleri büyüdü. "Ne demek *son zamanlarda*?" "Ben-

"Yedinci sınıfta," diye araya girdi Emily. 'Sana yedinci sınıfta Yedinci sınıfta benim hakkımda bir şey söyledi mi? Herkese söylüyor muydu?

Aria gözlerini kırpıştırdı. Dünkü partide

Emily, ona mesajlardan bahsetmeyi her şeyden çok istiyordu. "Hayır," diye yavaşça cevap verdi Aria. "Senin arkandan asla konuşmazdı.

"Ah. Emily gözlerini yere dikti. "Ama ben-" diye başladı. "Bunları alıyorum-" dedi Aria aynı anda. Sonra Emily onun arkasından baktı ve gözleri hareketsizleşti.

'Bayan Emily Fields! Merhaba!

Aria döndü. Oturma odasında Byron duruyordu. En azından çizgili bir bornoz giymişti. "Seni uzun zamandır görmemiştim! Byron gürledi.

"Evet." Emily yanaklarını tekrar şişirdi. "Nasılsınız Bay Montgomery?

Kaşlarını çattı. "Lütfen. Bana Byron diyecek kadar büyüksün. Kahve fincanının üst kenarıyla çenesini kaşıdı. "Hayatın nasıl gidiyor? İyi mi?

"Kesinlikle. Emily ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Byron. "Aç görünüyorsun.

"Hayır. Teşekkürler. Sanırım pek iyi uyuyamadım.' "Siz kızlar. Başını salladı. "Hiç uyumuyorsunuz! Aria'ya her zaman on bir saate ihtiyacı olduğunu söylerim - üniversiteye gidip bütün gece parti yaptığında uyuması için banka uykusuna ihtiyacı var! Başladı merdivenlerden ikinci kata çıkarken.

O gözden kaybolur kaybolmaz Aria dönüp arkasına baktı. "O çok-" diye başladı. Ama sonra Emily'nin bahçenin yarısında, bisikletine doğru gitmekte olduğunu fark etti. "Hey!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?

Emily bisikletini yerden kaldırdı. "Gelmemeliydim.

Bekle! Geri gel! I . . . Seninle konuşmam gerek! Aria seslendi.

Emily durakladı ve başını kaldırıp baktı. Aria tüm sözcüklerinin ağzında arılar gibi kaynaştığını hissetti. Emily dehşete düşmüş gibiydi.

Ama Aria birden soramayacak kadar korktu. Sırrından bahsetmeden A'dan gelen mesajlar hakkında nasıl konuşacaktı? Hâlâ kimsenin bilmesini istemiyordu. Özellikle de annesi üst kattayken.

Sonra Byron'ın bornozlu halini ve Emily'nin az önce onun yanında ne kadar rahatsız göründüğünü düşündü. Emily, "*Alison sana yedinci sınıfta benim hakkımda bir şey söyledi mi?" diye* sormuştu. Bunu neden sorsun ki?

. . .

Aria serçe tırnağını ısırdı. Ya Emily Aria'nın sırrını zaten *biliyorsa*? Aria ağzını kapattı, felç olmuştu.

Emily başını salladı. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve Aria kendini toparlayamadan Emily öfkeyle bisiklete binip uzaklaştı.

28
Brad ve Angelina Aslında Rosewood Polis Karakolunda Tanıştı

"Hanımlar, kendinizi keşfedin!

Oprah'nın seyircileri çılgınca alkışlarken Hanna kahve rengi deri koltuk minderlerine gömüldü ve TiVo kumandasını çıplak karnının üzerinde dengeledi. Bu keskin Cumartesi sabahında biraz kendini keşfetmeye ihtiyacı vardı.

Dün gece oldukça bulanıktı - sanki geceyi lenslerini takmadan geçirmiş gibiydi - ve başı zonkluyordu. Bir tür hayvanla mı ilgiliydi? Çantasında birkaç boş şeker ambalajı bulmuştu. Onları yemiş miydi? *Hepsini mi*? Ne de olsa midesi ağrıyordu ve biraz şişkin görünüyordu. Ve neden Wawa'nın süt kamyonuyla ilgili belirgin bir anısı vardı? Bir yapbozu bir araya getirmeye benziyordu ama Hanna yapbozlar için fazla sabırsızdı - her zaman aslında uymayan parçaları bir araya getirirdi.

Kapı zili çaldı. Hanna homurdandı, sonra kanepeden yuvarlandı, ters çevrilmiş ve neredeyse göğüslerini açıkta bırakan asker yeşili nervürlü atletini düzeltmeye zahmet etmedi. Meşe kapıyı kırdı ve sonra tekrar çarparak kapattı.

Vay be. O polisti, Bay April. Darren Wilden. "Aç kapıyı, Hanna.

Gözetleme deliğinden onu kontrol etti. Adam kollarını kavuşturmuş, iş yapıyor gibi görünüyordu ama saçları dağınıktı ve hiçbir yerde silahını göremedi. Nasıl bir polis böyle bulutsuz bir Cumartesi sabahı saat 10'da çalışırdı ki?

Hanna odanın karşısındaki yuvarlak aynadaki yansımasına baktı. Tanrım. Yastıktaki uyku izleri mi? Evet. Şiş gözler, parlatılmaya ihtiyacı olan dudaklar? Kesinlikle. Ellerini hızla yüzünde gezdirdi, saçlarını at kuyruğu yaptı ve yuvarlak Chanel güneş gözlüklerini taktı. Sonra kapıyı açtı.

"Hey!" dedi neşeyle. "Nasılsın?" "Annen

evde mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hanna çapkınca. "Bütün sabah dışarıdaydı.

Wilden dudaklarını büzmüş, gergin görünüyordu. Hanna, Wilden'ın kaşının hemen üzerinde küçük, şeffaf bir yara bandı olduğunu fark etti. "Ne yani, kız arkadaşın seni güvertede mi bıraktı?" diye sordu onu işaret ederek.

"Hayır... Wilden yara bandına dokundu. "Yüzümü yıkarken ecza dolabıma çarptım. Gözlerini devirdi. "Sabahları en zarif insan ben değilim.

Hanna gülümsedi. 'Kulübe katıl. Dün gece kıçımın üstüne düştüm. Çok rastlantısaldı.'

Wilden'ın nazik ifadesi birdenbire acımasızlaştı. "Bu arabayı çalmadan önce miydi yoksa sonra mı oldu?

Hanna geri çekildi. "Ne?

Wilden ona neden sanki uzaylıların aşk çocuğuymuş gibi bakıyordu? "Bir araba çaldığına dair isimsiz bir ihbar varmış," diye yavaşça telaffuz etti.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Ben ... *ne*?

Siyah bir BMW mi? Bay Edwin Ackard'a mı ait? Sen

Telefon direğine mi çarptın? Bir şişe Ketel One içtikten sonra mı? Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?'

Hanna güneş gözlüklerini burnuna soktu. Bekle, olan *bu muydu?* "Dün gece sarhoş değildim," diye yalan söyledi.

Wilden, "Arabanın sürücü tarafındaki tabanında bir votka şişesi bulduk," dedi. "Yani *birisi* sarhoştu.

"Ama-" diye başladı Hanna.

Wilden biraz hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Seni istasyona götürmem gerekiyor," diye araya girdi.

"Ben çalmadım," diye ciyakladı Hanna. "Sean - oğlu - onu alabileceğimi söyledi!

Wilden bir kaşını kaldırdı. "Yani arabayı senin kullandığını kabul ediyorsun?

"Ben-" diye başladı Hanna. *Kahretsin.* Eve doğru bir adım attı. 'Ama annem burada bile değil. Bana ne olduğunu bilmeyecek. Utanç verici bir şekilde gözleri yaşardı. Kendini toparlamaya çalışarak arkasını döndü.

Wilden ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırdı. Elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi - önce ceplerine soktu, sonra Hanna'nın yanında gezdirdi, sonra da ellerini sıktı. "Dinle, karakoldan anneni arayabiliriz, tamam mı?" dedi. "Ve seni kelepçelemeyeceğim. Sen de benimle ön tarafa gelebilirsin. Arabasına doğru yürüdü ve onun için yolcu kapısını açtı.

Bir saat sonra, polis merkezinin aynı sarı plastik koltuklarında oturmuş, aynı *Chester County'nin En Çok Arananlar* posterine bakıyor ve tekrar ağlamaya başlama dürtüsüne karşı koyuyordu. Dün geceden beri hâlâ sarhoş olup olmadığını anlamak için kan testi yapılmıştı. Hanna sarhoş olup olmadığından emin değildi - alkol vücutta o kadar uzun süre kalır mıydı? Wilden şimdi aynı Bic kalemleri ve metalik bir Slinky'nin bulunduğu aynı masasının üzerine eğilmişti. Avucunu tırnaklarıyla sıktı ve yutkundu.

Ne yazık ki, dün geceki olaylar kafasında bir araya gelmişti. Porsche, geyik, hava yastığı. Sean arabayı alabileceğini söylemiş *miydi?* Bundan şüpheliydi; hatırlayabildiği son şey, onu ormanda terk etmeden önce yaptığı küçük özgüven konuşmasıydı.

"Hey, dün gece Swarthmore'daki grupların savaşında mıydın?

Üniversite çağında, küt kesimli ve tek kaşlı bir adam onun yanında oturuyordu. Üzerinde yırtık bir flanel sörfçü gömleği, boya lekeli bir kot pantolon vardı ve ayakkabısı yoktu. Elleri kelepçeliydi. "Hayır," diye mırıldandı Hanna.

Ona doğru eğildi ve Hanna onun kokulu nefesinin kokusunu alabildi. "Seni orada gördüğümü sandım. Oradaydım, çok içtim ve birinin ineklerini korkutmaya başladım. Bu yüzden buradayım! İzinsiz girdim!'

"Aferin sana," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Adın ne senin? Kelepçelerini şıngırdattı.

"Angelina. Sanki ona gerçek adını veriyormuş gibi.

"Hey, Angelina," dedi. "Ben Brad!

Hanna bu cümlenin ne kadar ezik olduğunu düşünerek gülümsedi.

Tam o sırada istasyonun ön kapısı açıldı. Hanna koltuğunda geriye doğru sarsıldı ve güneş gözlüklerini burnuna doğru itti. Harika. Annesiydi.

Bayan Marin Wilden'a, "Duyar duymaz geldim," dedi.

Bu sabah Bayan Marin sade beyaz kayık yaka bir tişört, düşük belli James kot pantolon, Gucci topuklu ayakkabı ve Hanna'nın taktığı Chanel gözlüklerin aynısını takmıştı. Cildi pırıl pırıldı - bütün sabah spadaydı - ve kızıl altın rengi saçları basit bir atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Hanna gözlerini kıstı. Annesi sütyenini mi doldurmuştu? Göğüsleri başka birine aitmiş gibi görünüyordu.

Bayan Marin alçak bir sesle Wilden'a, "Onunla

konuşacağım," dedi.

Sonra Hanna'ya doğru yürüdü. Deniz yosunu vücut sargısı kokuyordu. Ketel One ve Eggo waffle koktuğundan emin olan Hanna oturduğu yerde büzülmeye çalıştı.

"Özür dilerim," diye ciyakladı Hanna.

"Sana kan testi yaptırdılar mı?" diye tısladı. Kadın sefilce başını salladı.

"Onlara başka ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye kekeledi.

Bayan Marin Fransız manikürlü ellerini birbirine bağladı. 'Tamam. Bunu ben hallederim. Sadece sessiz ol.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı. "Sean'ın babasını arayacak mısın?

"Ben *hallederim* dedim, Hanna.

Annesi plastik kova koltuklardan kalktı ve Wilden'ın masasının üzerine eğildi. Hanna acil durum paketi Twizzlers Pull-n-Peel'i bulmak için çantasını karıştırdı. Sadece birkaç tane alacaktı, bütün paketi değil. Buralarda bir yerde olmalıydı. Twizzlers'ı çıkarırken BlackBerry'sinin çaldığını hissetti. Hanna tereddüt etti. Ya Sean'sa ve onu sesli mesajla azarlıyorsa? Ya Mona'ysa? Mona hangi *cehennemdeydi?* Golf turnuvasına gitmesine gerçekten izin vermişler miydi? Arabayı çalmamıştı ama gezintiye gelmişti. Bu bir anlamı olmalıydı.

BlackBerry'sinde birkaç cevapsız arama vardı. Sean . . . altı kez. Mona, iki kez, sabah 8'de ve 8:03'te. Ayrıca bazı yeni mesajlar da vardı: partideki çocuklardan gelen, birbiriyle ilgisi olmayan bir sürü mesaj ve tanımadığı bir cep telefonu numarasından gelen bir mesaj. Hanna'nın midesi düğümlendi.

Hanna: KATE diş fırçasını hatırlıyor musun? Ben de öyle düşünmüştüm! -A

Hanna gözlerini kırpıştırdı. Ensesinde soğuk ve nemli bir ter birikmişti. Başının döndüğünü hissetti. *Kate diş fırçası*

mı?

"Hadi ama," dedi titrek bir sesle, gülmeye çalışarak. Annesine baktı ama o hâlâ Wilden'ın masasına eğilmiş konuşuyordu.

Annapolis'teyken, babası Hanna'ya aslında bir domuz olduğunu söyledikten sonra, Hanna masadan fırladı ve içeri koştu. Tuvalet odasına girdi, kapıyı kapattı ve tuvalete oturdu.

Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldı. Neden Ali ya da Kate gibi güzel, zarif ve mükemmel olamıyordu? Neden olduğu kişi olmak zorundaydı, çelimsiz, beceriksiz ve bir enkaz? Ve en çok kime kızdığından emin değildi - babasına mı, Kate'e mi, kendisine mi, yoksa ... . Alison'a mı?

Hanna sıcak ve öfkeli gözyaşlarına boğulurken, tuvaletin karşısındaki duvarda asılı duran üç çerçeveli resmi fark etti. Üçü de birinin gözlerinin yakın çekimiydi. Babasının kısık, anlamlı gözlerini hemen tanıdı. Bir de Isabel'in küçük, badem biçimli gözleri vardı. Üçüncü çift göz büyük ve sarhoş ediciydi. Chanel maskara reklamlarından fırlamış gibiydiler. Belli ki Kate'in gözleriydi.

Hepsi onu izliyordu.

Hanna aynada kendine baktı. Dışarıdan bir kahkaha sesi yükseldi. Herkesin onu yerken izlediği patlamış mısır yüzünden midesi patlayacakmış gibi hissediyordu. Kendini çok hasta hissediyordu, sadece oradan çıkmak istiyordu ama tuvalete eğildiğinde hiçbir şey olmadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Bir selpak almak için uzandığında, küçük bir porselen fincanın içinde duran yeşil bir diş fırçası fark etti. Bu ona bir fikir verdi. Fırçayı boğazına sokacak cesareti bulması on dakikasını aldı ama bunu yaptığında kendini daha kötü ama aynı zamanda daha iyi hissetti. Daha da çok ağlamaya başladı ama aynı zamanda bunu tekrar yapmak istiyordu. Diş fırçasını ağzına geri sokarken banyo kapısı patlayarak açıldı.

Alison'dı. Gözleri yerde diz çökmüş, elinde diş fırçası olan Hanna'nın üzerinde gezindi. "Vay canına," dedi.

"Lütfen git buradan," diye fısıldadı Hanna.

Alison banyoya doğru bir adım attı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Hanna umutsuzca ona baktı. "En azından kapıyı kapat!

Ali kapıyı kapattı ve küvetin kenarına oturdu. "Ne zamandır bunu yapıyorsun?

Hanna'nın dudağı titredi. "Ne yapıyordun?

Ali durakladı, diş fırçasına baktı. Gözleri büyüdü. Hanna da fırçaya baktı. Daha önce fark etmemişti ama yan tarafında beyaz harflerle KATE yazıyordu.

Karakolda bir telefon yüksek sesle çaldı ve Hanna irkildi. *Kate'in diş fırçasını hatırlıyor musun?* Başka biri Hanna'nın yeme sorununu biliyor olabilirdi, ya da onu karakola girerken görmüş olabilirdi, hatta Kate'i bile biliyor olabilirdi. Ama *yeşil diş fırçası*? Bunu bilen tek bir kişi vardı.

Hanna, Ali hayatta olsaydı, şimdi hayatı bu kadar mükemmel olduğu için onu destekleyeceğine inanmaktan hoşlanıyordu. Zihninde sürekli tekrarladığı sahne buydu - Ali'nin 2 beden kot pantolonundan etkilenmesi. Ali onun Chanel dudak parlatıcısına hayranlıkla bakıyor. Ali, Hanna'yı mükemmel havuz partisini nasıl planladığı konusunda tebrik ediyordu.

Hanna titreyen elleriyle, "*Alison'la mı görüşüyorum?" diye* yazdı. "Wilden," diye bağırdı bir polis. "Sana arkada ihtiyacımız var. Hanna yukarı baktı. Darren Wilden masasından kalktı,
Hanna'nın annesinden özür dileyerek. Saniyeler içinde tüm karakol harekete geçti. Park yerinden bir polis arabası fırladı; onu üç tane daha takip etti. Telefonlar çılgınca çaldı; dört polis koşarak odaya girdi.

"Büyük bir şeye benziyor," dedi yanında oturan sarhoş tres yolcusu Brad. Hanna irkildi - onun orada olduğunu

unutmuştu.

"Donut kıtlığı mı?" diye sordu gülmeye çalışarak.

"Daha büyük. Kelepçeli ellerini heyecanla salladı. "*Çok* büyük bir şeye benziyor.

29
Günaydın, Senden Nefret Ediyoruz

Güneş ahırın penceresinden içeri süzülüyordu ve Spencer hayatında ilk kez, babasının ana evin egzersiz odasında bangır bangır çaldığı 90'ların korkutucu tekno müziği yerine, hayat dolu serçelerin cıvıltısıyla uyanıyordu. Ama bundan zevk alabiliyor muydu? Hayır.

Dün gece bir damla bile içmemiş olmasına rağmen vücudu ağrıyor, üşüyor ve akşamdan kalma hissediyordu. Yakıt deposunda hiç uyku yoktu. Wren gittikten sonra uyumaya çalışmıştı ama zihni dönüp duruyordu. Wren'in ona sarılma şekli çok farklı hissettiriyordu. Spencer daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ama sonra o IM. Ve Melissa'nın sakin, ürkütücü ifadesi. Ve . . .

Gece ilerledikçe ahır gıcırdayıp inledi ve Spencer titreyerek yorganı burnuna kadar çekti. Kendini paranoyak ve çocukça hissettiği için azarlıyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Olasılıkları düşünüp duruyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve bilgisayarını yeniden başlattı. Birkaç saat boyunca internette arama yaptı. Önce teknik web sitelerine baktı, anlık mesajların izini nasıl sürebileceğine dair cevaplar aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Sonra ilk e-postanın nerede olduğunu bulmaya çalıştı -

'imrenmek' başlıklı olan - gelmişti. Umutsuzca, izlerin Andrew Campbell'da son bulmasını istiyordu.

Andrew'un bir blogu olduğunu buldu, ama her şeyi taradıktan sonra hiçbir şey bulamadı. Girişlerin hepsi Andrew'un okumayı sevdiği kitaplar, aptal çocuk felsefesi, adını vermediği bir kıza karşılıksız aşkı hakkında birkaç melankolik pasaj hakkındaydı. Andrew'un bir hata yapıp kendini ele vereceğini düşünmüştü ama yapmadı.

Son olarak, *kayıp kişiler* ve
Alison DiLaurentis.

Üç yıl önceki aynı şeyleri buldu - CNN'deki ve *Philadelphia Inquirer'*daki haberler, arama grupları ve Ali'nin farklı saç stilleriyle nasıl görünebileceğini gösteren bir site gibi tuhaf siteler. Spencer kullandıkları okul fotoğrafına baktı; uzun zamandır Ali'nin bir fotoğrafını görmemişti. Örneğin kısa, siyah bir küt saçı olsaydı Ali'yi tanıyabilir miydi? Yarattıkları bu resimde kesinlikle farklı görünüyordu.

Endişeyle kapıyı iterken ana evin paravan kapısı gıcırdadı. İçeriden yeni demlenmiş kahve kokusu geliyordu, bu garipti çünkü genellikle annesi çoktan ahıra gitmiş, babası da ata binmiş ya da golf sahasına gitmişti. Dün geceden sonra Melissa ve Wren arasında neler olduğunu merak etti ve onlarla yüzleşmek zorunda kalmamak için dua etti.

"Biz de sizi bekliyorduk.

Spencer sıçradı. Mutfak masasında anne babası ve Melissa oturuyordu. Annesinin yüzü solgun ve bitkin, babasının yanakları ise pancar kırmızısıydı. Melissa'nın gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti. İki köpek bile normalde yaptıkları gibi onu selamlamak için zıplamamıştı.

Spencer sertçe yutkundu. Dua etmek buraya kadarmış. "Oturun lütfen," dedi babası sessizce.

Spencer tahta bir sandalyeyi sıyırarak annesinin yanına oturdu. Oda o kadar durgun ve sessizdi ki karnının gergin bir şekilde döndüğünü duyabiliyordu.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandı annesi. "Nasıl *yapabildin*?

Spencer'ın midesi bulandı. Ağzını açtı ama annesi elini kaldırdı. "Şu anda konuşmaya hakkın yok.

Spencer ağzını kapattı ve gözlerini indirdi. "Dürüst olmak gerekirse," dedi babası, "o kadar utandım ki, sen benim Kızım şu anda. Seni daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyordum.'

Spencer başparmağındaki sert bir tırnak etini kopardı ve çenesinin sallanmasını engellemeye çalıştı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu annesi. 'O onun *erkek arkadaşıydı.* Birlikte *yaşamayı* planlıyorlardı. Ne yaptığının farkında mısın?

"Ben-" diye başladı Spencer.

"Yani..." diye araya girdi annesi. ' diye araya girdi annesi, sonra ellerini sıktı ve yere baktı.

"On sekiz yaşından küçüksün, bu da yasal olarak senden sorumlu olduğumuz anlamına geliyor," dedi babası. "Ama bana kalsa seni hemen bu evden dışarı atardım.

"Keşke seni bir daha görmek zorunda kalmasaydım," diye tükürdü Melissa.

Spencer kendini baygın hissetti. Yarı yarıya kahve fincanlarını bırakıp ona sadece şaka yaptıklarını, her şeyin yolunda olduğunu söylemelerini bekledi. Ama ona *bakamadılar* bile. Babasının sözleri kulaklarını tırmaladı: *Sen benim kızım olduğun için çok utanıyorum*. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti.

"Kesin olan bir şey var; Melissa ahıra taşınacak," diye devam etti annesi. 'Tüm eşyalarını dışarı çıkarıp eski yatak odana geri götürmeni istiyorum. Ve şehirdeki evi hazır olduğunda, ahırı bir çömlek atölyesine dönüştüreceğim.

Spencer masanın altında yumruklarını sıkarak ağlamamak için kendini zor tuttu. Ahır umurunda değildi, gerçekten değil. Önemli olan ahırla birlikte gelecek olan şeydi. Babası onun için raflar inşa edecekti. Annesi yeni perdeler seçmesine yardım edecekti. Bir kedi yavrusu alabileceğini söylemişlerdi ve hepsi birkaç dakika boyunca ona komik isimler bulmaya çalışmıştı. Onun için heyecanlanmışlardı. *Önemsiyorlardı.*

Annesinin koluna uzandı. "Özür dilerim-" Annesi bedenini yana kaydırdı. "Spencer, yapma.

Spencer hıçkırıklarını yutmayı başaramadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Annesi kısık bir sesle, "Özür dilemen gereken kişi ben değilim zaten," dedi.

Spencer masanın öbür ucunda sızlanan Melissa'ya baktı. Burnunu sildi. Melissa'dan ne kadar nefret etse de, kız kardeşini hiç bu kadar mutsuz görmemişti - lisede Ian ondan ayrıldığından beri. Wren'le flört etmek yanlıştı ama Spencer bunun bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Kendini Melissa'nın yerine koymaya çalıştı - eğer Wren'le ilk o tanışsaydı ve Melissa onu öpseydi, o da paramparça olurdu. Kalbi yumuşadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Melissa ürperdi. "Cehennemde çürü," diye tükürdü.

Spencer ağzının içini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı.

"Sadece eşyalarını ahırdan çıkar. Annesi iç çekti. "Sonra da gözümüzün önünden kaybol.

Spencer'ın gözleri büyüdü. "Ama-" diye ciyakladı. Babası ona alaycı bir bakış attı.

"Bu çok alçakça," diye mırıldandı annesi. "Sen tam bir kaltaksın," diye araya girdi Melissa.

Spencer başını salladı - belki de onlarla aynı fikirde olursa dururlardı. Küçücük bir topa dönüşüp buharlaşmak istedi. Bunun yerine, "Şimdi gidip yapacağım," diye mırıldandı.

"Güzel. Babası kahvesinden bir yudum daha aldı ve masadan kalktı.

Melissa küçük bir gıcırtı çıkardı ve sandalyesini geriye itti. Merdivenleri çıkarken hıçkıra hıçkıra ağladı ve yatak odasının kapısını çarptı.

"Wren dün gece ayrıldı," dedi Bay Hastings kapıda duraksarken. 'Ondan bir daha haber alamayacağız. Ve eğer senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan, bir daha onun hakkında konuşmayacaksın.

"Elbette," diye mırıldandı Spencer ve başını serin meşe masanın üzerine koydu.

"Güzel.

Spencer başını sıkıca masaya dayamış, yoga ateşi nefesleri alıyor ve birinin gelip ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyordu. Kimse gelmedi. Dışarıda, uzaktan gelen bir ambulans sireninin çığlıklarını duydu. Sanki eve doğru geliyor gibiydi.

Spencer doğrulup oturdu. *Oh Tanrım.* Ya Melissa kendine zarar verdiyse? Yapmazdı, değil mi? Sirenler uluyarak yaklaşıyordu. Spencer sandalyesini geriye itti.

Vay anasını. O ne yapmıştı?

"Melissa!" diye bağırarak merdivenlere doğru koştu.

"Sen bir fahişesin!" diye bir ses geldi. "Sen lanet bir fahişesin!

Spencer korkuluklara yaslandı. Pekala o zaman. Melissa her şeye rağmen iyiymiş gibi görünüyordu.

30
Sirk Şehre Geri Döndü

Emily bisikletiyle Aria'nın evinden öfkeyle uzaklaşırken yol kenarında koşan birini kıl payı kaçırdı. "Dikkat et!" diye bağırdı. İki büyük Danua'yı gezdiren bir komşunun yanından geçerken Emily bir karar verdi. Maya'lara gitmek zorundaydı. Tek cevap buydu. Belki Maya bunu iyi niyetle söylemişti, Emily dün gece Alison'dan bahsettikten sonra notu iade ediyordu. Belki de Maya dün gece mektuptan bahsetmek istemişti ama her ne sebeple olursa olsun bahsetmemişti. Belki de *A* gerçekten bir *M miydi*?

Ayrıca, Maya'yla not dışında konuşacak tonlarca başka şeyleri vardı. Partide olan her şeyi deneyin. Emily hatırlamak için gözlerini kapattı. Maya'nın muzlu sakızının kokusunu alabiliyor ve ağzının yumuşak hatlarını hissedebiliyordu. Gözlerini açarak kaldırımdan uzaklaştı.

Tamam, bunu kesinlikle çözmeleri gerekiyordu. Ama Emily ne söylemek istiyordu?

Bayıldım.

Hayır. Tabii ki öyle demezdi. *Sadece arkadaş olmamız gerektiğini* söylerdi. Ne de olsa Ben'e geri dönecekti.

Eğer onu kabul ederse. Zamanı geri sarmak, hayatından mutlu olan, arkadaşlarının mutlu olduğu Emily olmaya geri dönmek istiyordu. Sadece kurbağalama derecesi ve cebir ödevi için endişelenen Emily.

Emily, Ali'yle saatlerce sallandıkları Myer Park'ın yanından pedal çevirerek geçti. Birlikte pompalamaya çalışırlardı ve tamamen eşit olduklarında Ali her zaman "Biz evliyiz!" diye seslenirdi. Sonra ciyaklar ve aynı anda atlarlardı.

Ama ya Maya o notu bisikletine koymamış olsaydı? Emily, Aria'ya Ali'nin ona Emily'nin sırrını söyleyip söylemediğini sorduğunda, Aria "Ne, son zamanlarda mı?" diye cevap vermişti. Aria bunu neden söylesin ki? Aria bir şey bilmiyorsa tabii. Ali geri dönmediyse.

Bu mümkün müydü?

Emily çakılların arasında savruldu. Hayır, bu delilikti. Annesi hâlâ Bayan DiLaurentis'le tatil kartlarını değiş tokuş ediyordu; Ali dönseydi duyardı. Ali minibüse bindiğinde 7/24 haberlerdeydi. Bugünlerde ailesi kahvaltı ederken genellikle CNN'i açıyordu. Kesinlikle yine en önemli haber olacaktı.

Yine de bunu düşünmek heyecan vericiydi. Emily, Ali'nin kaybolmasından sonra neredeyse bir yıl boyunca her gece Sihirli 8 Topu'na Alison'ın geri dönüp dönmeyeceğini sormuştu. Bazen "*Bekle ve gör" dese de hiçbir* zaman "*Hayır" dememişti.* Kendisiyle de bahse girmişti: *Eğer bugün okul servisine kırmızı tişörtler giyen iki çocuk binerse,* kendi kendine *Ali'nin iyi olduğunu* fısıldayacaktı. *Öğle yemeğinde pizza veriyorlarsa, Ali ölmemiştir. Koç bize başlama ve dönme alıştırması yaptırırsa, Ali geri gelecektir.* Emily'nin küçük batıl inançlarına göre Ali on seferden dokuzunda onlara geri dönüyordu.

Belki de başından beri haklıydı.

Yokuş yukarı pompaladı ve keskin bir dönemeçten

dönerek taştan bir Devrim Savaşı savaş anıtı tabelasından kıl payı kurtuldu. Eğer

Ali geri dönmüştü, bu Emily'nin Maya ile olan arkadaşlığı için ne anlama geliyordu? Birbirine bu kadar benzeyen iki en iyi arkadaşa sahip olabileceğinden şüphe duyuyordu. Ali'nin Maya hakkında ne düşüneceğini bile merak ediyordu. Ya birbirlerinden nefret ediyorlarsa?

Bayıldım.

Sadece arkadaş olmalıyız.

Güzel çiftlik evlerinin, yıkık dökük taş hanların ve yol kenarına park etmiş bahçıvan kamyonetlerinin yanından geçti. Ali'nin evine tam olarak bu yoldan bisikletle giderdi; hatta en son öpüşmeden önce gitmişti. Emily gelmeden önce Ali'yi öpmeyi planlamamıştı; o anın sıcaklığıyla aklına bir şey gelmişti. Ali'nin dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da geri çekildiğinde Ali'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi asla unutamayacaktı. "Bunu neden yaptın?" diye sormuştu.

Aniden arkasında bir siren sesi duyuldu. Emily, Rosewood ambulansı çığlık atarak geçmeden önce yolun kenarına doğru hareket edecek zamanı ancak bulabilmişti. Bir rüzgâr çıktı ve yüzüne tozlar savurdu. Gözlerini sildi ve ambulans tepenin zirvesine çıkıp Alison'ın sokağında durduğunda bakakaldı.

Şimdi Alison'ın sokağına dönüyordu. Korku Emily'yi ele geçirdi. Ali'nin sokağı ... Maya'nın sokağıydı. Bisikletinin lastik saplarını kavradı.

Tüm bu çılgınlığın arasında Maya'nın dün gece ona söylediği sırrı unutmuştu. Kesmeyi. Hastaneyi. O kocaman, sivri yara izini. *Bazen ihtiyacım varmış gibi hissediyorum,* demişti Maya.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emily.

Öfkeyle pedal çevirdi ve köşeyi döndü. *Eğer ben köşeyi dönene kadar ambulans sirenleri dururs*a, *diye* düşündü, *Maya iyi olacak.*

Ama sonra ambulans Maya'nın evinin önünde durdu.

Ev. Sirenler hâlâ gürlüyordu. Polis arabaları her yerdeydi.

"Hayır," diye fısıldadı Emily. Beyaz giysili sağlık görevlileri araçtan indi ve eve doğru koşmaya başladı. Maya'nın bahçesini bir ton insan doldurmuştu, bazılarının elinde kameralar vardı. Emily bisikletini kaldırıma fırlattı ve çarpık bir şekilde eve doğru koştu.

"Emily!

Maya kalabalığın arasından fırladı. Emily nefesini tuttu, sonra Maya'nın kollarına koştu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Sen iyisin. Emily hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Korkuyordum-" "Ben iyiyim," dedi Maya.

Ama sesinde iyi *olmadığı* belli olan bir şeyler vardı. Emily geri çekildi. Maya'nın gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Ağzı gergin bir şekilde aşağı çekilmişti.

"Ne oldu? Emily sordu. "Neler oluyor? Maya

yutkundu. "Arkadaşını buldular.

"Ne? Emily önce ona, sonra da Maya'nın bahçesindeki sahneye baktı. Her şey ürkütücü derecede tanıdıktı: ambulans, polis arabaları, insan kalabalığı, uzun lensli kameralar. Bir haber helikopteri tepelerinde geziniyordu. Bu, üç yıl önce Ali'nin kaybolduğu zamanki sahnenin aynısıydı.

Emily inançsızca sırıtarak Maya'nın kollarından geri çekildi. Haklıydı!

Alison sanki hiçbir şey olmamış gibi evine geri dönmüştü. "Biliyordum!" diye fısıldadı.

Maya Emily'nin elini tuttu. "Tenis kortumuz için kazı yapıyorlardı. Annem de oradaydı. Onu gördü. Yatak odamdan çığlıklarını duydum.

Emily elini bıraktı. "Bekle. Ne?' 'Seni

aramaya çalıştım,' diye ekledi Maya.

Emily kaşlarını kırıştırdı ve Maya'ya baktı. Sonra yirmi kişilik polis ekibine baktı. Lastik salıncağın yanında hıçkıra hıçkıra ağlayan Bayan St. Germain'e. POLİS HATTINDA

Arka bahçenin etrafındaki bantları ÇAPRAZ DEĞİL. Sonra da garaj yoluna park edilmiş minibüse. "ROSEWOOD PD MORGUE" yazıyordu. Bir anlam ifade etmesi için altı kez okuması gerekti. Kalbi hızlandı ve aniden nefes alamaz oldu.

"Ben... anlamıyorum," diye kekeledi Emily, bir adım daha geri çekilerek. "Kimi buldular?

Maya ona sempatiyle baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Arkadaşın Alison," diye fısıldadı. "Az önce cesedini buldular.

31
Cehennem Diğer İnsanlardır

Byron Montgomery kahvesinden büyük bir yudum aldı ve titreyerek piposunu yaktı. "Onu DiLaurentis'lerin eski arka bahçesine tenis kortu yapmak için beton döşemeyi kazarken buldular.

"Betonun altındaydı," diye araya girdi Ella. 'Taktığı yüzükten onun olduğunu anladılar. Ama emin olmak için DNA testi yapıyorlar.

Sanki bir yumruk Aria'nın midesini yumrukluyormuş gibi hissetti. Ali'nin beyaz altın baş harfli yüzüğünü hatırladı. Ali on yaşındayken bademciklerini aldırdıktan sonra ailesi ona Tiffany'den almıştı. Ali onu serçe parmağına takmayı severdi.

"Neden DNA testi yapmak zorunda kaldılar? Mike sordu. "Tamamen çürümüş müydü?

"Michelangelo! Byron kaşlarını çattı. "Kız kardeşinin önünde böyle bir şey söylemek hiç de mantıklı değil.

Mike omuz silkti ve ağzına bir parça ekşi yeşil elmalı balonlu bant tıkıştırdı. Aria onun karşısında oturmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, dalgın dalgın

hasır bir yer minderinin kenarında. Saat öğleden sonra ikiydi ve mutfak masasının etrafında oturuyorlardı.

"Ben halledebilirim. Aria'nın boğazı daraldı. "Çürümüş müydü?

Anne ve babası birbirlerine baktılar. "Evet," dedi babası, gömleğindeki küçük bir delikten göğsünü kaşıyarak. "Bedenler oldukça hızlı parçalanıyor.

"Hasta," diye fısıldadı Mike.

Aria gözlerini kapattı. Alison ölmüştü. Vücudu çürümüştü. Muhtemelen biri onu öldürmüştü.

"Tatlım? Ella elini Aria'nın elinin üzerine koyarak sessizce sordu. "Tatlım, iyi misin?

Aria yeniden hüngür hüngür ağlamamaya çalışarak, "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Xanax ister misin? Byron sordu. Aria

başını salladı.

Mike hızla, "Bir Xanax alacağım," dedi.

Aria sinirli bir şekilde başparmağının yan tarafını karıştırdı. Vücudu önce sıcak, sonra soğuk hissetti. Ne yapacağını ya da ne düşüneceğini bilmiyordu. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayabileceğini düşündüğü tek kişi Ezra'ydı; tüm duygularını ona açıklayabileceğini düşünüyordu. En azından kot şiltesine kıvrılıp ağlamasına izin verirdi.

Sandalyesini geri çekerek odasına doğru yürümeye başladı. Byron ve Ella bakıştılar ve onu sarmal merdivene kadar takip ettiler.

"Tatlım? Ella sordu. "Ne yapabiliriz ki?

Ama Aria onları görmezden geldi ve yatak odasının kapısını itti. Odası tam bir felaketti. Aria İzlanda'dan döndüğünden beri temizlik yapmamıştı ve zaten dünyanın en düzenli kızı da değildi. Giysileri düzensiz yığınlar halinde yerdeydi. Yatağının üzerinde CD'ler, boncuklu bir şapka yapmak için kullandığı pullar, poster boyaları vardı,

oyun kartları, Pigtunia, Ezra'nın profilinin çizgi çizimleri, birkaç çile iplik. Halının üzerinde büyük, kırmızı bir mum lekesi vardı. Yatağının örtülerinde ve masasının üzerinde Treo'sunu aradı - Ezra'yı aramak için ona ihtiyacı vardı. Ama orada değildi. Dün gece partiye götürdüğü yeşil çantayı kontrol etti ama telefonu onda da yoktu.

Sonra hatırladı. O mesajı aldıktan sonra telefonu zehirli bir şeymiş gibi yere düşürmüştü. Arkasında bırakmış olmalıydı.

Hışımla merdivenlerden indi. Ailesi hâlâ sahanlıktaydı.

"Arabayı alıyorum," diye mırıldandı, anahtarları fuaye masasının yanındaki halkadan aldı.

"Tamam," dedi babası.

"Acele etme," diye ekledi annesi.

Birisi Ezra'nın evinin ön kapısını büyük, metal bir terrier heykeliyle desteklemişti. Aria heykelin etrafından dolaştı ve koridordan içeri girdi. Ezra'nın kapısını çaldı. Çok kötü işemesi gerektiğinde hissettiği duyguyu hissetti - işkence olabilirdi ama çok yakında kendini çok daha iyi hissedeceğini biliyordu.

Ezra kapıyı açtı. Onu görür görmez tekrar kapatmaya çalıştı.

"Bekle," diye ciyakladı Aria, sesi hâlâ gözyaşlarıyla doluydu. Ezra mutfağa çekildi, sırtı ona dönüktü. Aria da onu takip etti.

Ezra dönüp ona baktı. Tıraş olmamıştı ve bitkin görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?

Aria dudağını çiğnedi. "Seni görmeye geldim. Bazı haberlerim var...' Treo'su büfenin üzerinde duruyordu. Onu eline aldı. "Teşekkürler. Bulmuşsun.

Ezra Treo'ya ters ters baktı. 'Tamam, anladın. Artık gidebilir misin?

"Neler oluyor? Ona doğru yürüdü. 'Bu haberi aldım. Görmem gerekiyordu-'

"Evet, benim de bazı haberlerim var," diye araya girdi. Ezra ondan uzaklaştı. 'Cidden, Aria. Yapamam. Sana bakamıyorum bile.

Gözleri yaşardı. *"Ne?* Aria şaşkınlıkla ona baktı.

Ezra gözlerini indirdi. "Cep telefonunda benim hakkımda söylediklerini buldum.

Aria kaşlarını kırıştırdı. "Cep telefonum mu?

Ezra başını kaldırdı. Gözleri öfkeyle parladı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Bütün bunlar sadece bir oyun muydu? Bir *cesaret mi*?

"Nesin sen? . . ?'

Ezra öfkeyle içini çekti. "Ne var biliyor musun? Beni yakaladın. Tamam mı? Ben senin büyük şakanın hedefiyim. Mutlu musun? Şimdi defol.'

Aria yüksek sesle, "Anlamıyorum," dedi.

Ezra avucunu duvara vurdu. Vuruşun şiddeti Aria'nın sıçramasına neden oldu. 'Aptal numarası yapma! Ben sıradan bir çocuk değilim, Aria!

Aria'nın bütün vücudu titremeye başladı. 'Yemin ederim, neden bahsettiğini bilmiyorum. Lütfen açıklayabilir misiniz? Burada parçalanıyorum!

Ezra elini duvardan çekti ve küçük odanın içinde volta atmaya başladı. "İyiyim. Sen gittikten sonra uyumaya çalıştım. Bir *bip* sesi duydum. Ne olduğunu biliyor musun? Treo'yu işaret etti. 'Cep telefonu şeyin. Onu susturmanın tek yolu *mesajlarını* açmaktı.

Aria gözlerini sildi.

Ezra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sizin için *alıntı* yapayım mı?

Sonra Aria fark etti. Mesajları. "Bekle! Hayır! Anlamıyorsun!

Ezra titredi. '*Öğretmen-öğrenci konferansı mı? Ekstra kredi?* Bu tanıdık geliyor mu?'

"Hayır, Ezra," diye kekeledi Aria. "Anlamıyorsun. Dünya dönmeye başlamıştı. Aria, Ezra'nın mutfak masasının kenarını kavradı.

Ezra, "Bekliyorum," dedi.

"Bir arkadaşım öldürüldü," diye başladı. "Cesedini daha yeni buldular. Aria daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. Ezra odanın ona en uzak noktasında, küvetin arkasında duruyordu.

'Bunların hepsi çok saçma,' dedi Aria. 'Lütfen buraya gelebilir misin?

En azından bana sarılabilir misin?'

Ezra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yere baktı. Uzun bir süre öylece durdu. Sonunda sesi kalınlaşarak, "Senden *gerçekten* hoşlandım," dedi.

Aria bir hıçkırığı bastırdı. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum... Ona doğru yürüdü.

Ama Ezra geri adım attı. "Hayır. Buradan gitmelisin.

"Ama ...

Ezra elini kızın ağzının üzerine kapattı. "Lütfen," dedi biraz umutsuzca. "*Lütfen* git.

Aria gözlerini açtı ve kalbi çarpmaya başladı. Kafasının içinde alarmlar çalmaya başladı. Bu ona *yanlış geliyordu*. Dürtüyle Ezra'nın elini ısırdı.

"Ne oluyor lan?" diye çığlık atarak geri çekildi.

Aria şaşkınlıkla geri çekildi. Ezra'nın elinden yere kan damlıyordu.

"Sen delirmişsin! Ezra ağladı.

Aria ağır ağır nefes aldı. İstese bile konuşamazdı. Bu yüzden döndü ve kapıya doğru koştu. Eli kapı tokmağını çevirdiğinde, bir şey çığlık atarak yanından geçti ve

duvardan fırladı ve ayağının yanına düştü. Jean-Paul Sartre'ın *Varlık ve Hiçlik* kitabının bir kopyasıydı. Aria Ezra'ya döndü, şoktan ağzı açık kalmıştı.

"*Çık dışarı*! Ezra gürledi.

Aria kapıyı arkasından çarptı. Bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde çimenliğe doğru koştu.

32
Düşmüş Bir Yıldız

Ertesi gün Spencer eski yatak odasının penceresinde durmuş, bir Marlboro içiyor ve çimenlikten Alison'ın eski yatak odasına bakıyordu. Karanlık ve boştu. Sonra gözleri DiLaurentise'lerin bahçesine kaydı. Onu bulduklarından beri yanıp sönen ışıklar hiç durmamıştı.

Polis, Alison'ın eski arka bahçesinin beton alanının etrafına, cesedi çoktan yerden kaldırmış olmalarına rağmen, GEÇİLMEZ bandı çekmişti. Bunu yaparken alanın etrafına büyük çadırlar da kurmuşlardı, bu yüzden Spencer hiçbir şey görmemişti. Görmek isteyeceğinden de değil. Ali'nin cesedinin yanı başında, üç yıldır toprakta çürümekte olduğunu düşünmek korkunç ötesiydi. Spencer, Ali kaybolmadan önceki inşaatı hatırlıyordu. Çukuru tam da Ali'nin kaybolduğu gece kazmışlardı. O da Ali kaybolduktan sonra çukuru doldurduklarını biliyordu ama ne zaman doldurduklarından emin değildi. Birisi onu oraya *atmıştı.*

Marlboro'sunu evinin tuğla kaplamasında söndürdü ve *Lucky* dergisine geri döndü. Dünkü olaydan beri ailesiyle neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı ve kendini sakinleştirmek için

düzenli bir şekilde gözden geçiriyor ve satın almak istediği her şeyi derginin küçük EVET etiketleriyle işaretliyordu. Tüvit blazer ceketlerle ilgili bir sayfaya baktığında ise gözleri kamaştı.

Bu konuyu ailesiyle bile konuşamıyordu. Dün kahvaltıda onunla yüzleştikten sonra Spencer siren seslerinin ne anlama geldiğini görmek için dışarı çıkmıştı - hem Jenna Olayı hem de Ali'nin kayboluşu yüzünden ambulanslar onu hâlâ tedirgin ediyordu. Çimenlerin üzerinden DiLaurentis'lerin evine doğru yürürken bir şey hissetti ve geri döndü. Ailesi de neler olduğunu görmek için dışarı çıkmıştı. Onun döndüğünü görünce hemen başka tarafa bakmışlar. Polis ona geri çekilmesini, bu bölgenin yasak bölge olduğunu söyledi. Sonra Spencer morg minibüsünü gördü. Polislerden birinin telsizi "Alison" diye öttü.

Vücudu çok soğumuştu. Dünya dönüyordu. Spencer çimlerin üzerine yığıldı. Biri onunla konuştu ama ne dediğini anlayamadı. "Şok geçiriyorsun," diye duydu sonunda. "Sakinleşmeye çalış. Spencer'ın görüş alanı o kadar dardı ki, kim olduğundan emin değildi - sadece annesi ya da babası olmadığını biliyordu. Adam elinde bir battaniyeyle geri geldi ve ona bir süre orada oturup ısınmasını söyledi.

Spencer ayağa kalkacak kadar iyi hissettiğinde, ona yardım eden kişi gitmişti. Ailesi de gitmişti. İyi olup olmadığına bakma zahmetine bile girmemişlerdi.

Cumartesi gününün geri kalanını ve Pazar gününün çoğunu odasında geçirmiş, sadece etrafta kimsenin olmadığını bildiği zamanlarda banyoya gitmek için koridora çıkmıştı. Birinin gelip onu kontrol edeceğini umuyordu ama öğleden sonra kapısının küçük, onarıcı bir şekilde çalındığını duyduğunda Spencer cevap vermedi. Neden olduğundan emin değildi. Gelen her kimse iç çekişini ve koridorda geri geri gidişini dinledi.

Ve sonra, sadece yarım saat önce, Spencer onu izledi

babasının Jaguar'ı garaj yolundan geri geri çıkıp ana yola doğru döndü. Annesi yolcu koltuğundaydı; Melissa ise arkadaydı. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bilgisayar koltuğuna yığıldı ve A'dan gelen ilk e-postayı, sahip olamayacağı şeylere göz dikmekten bahseden e-postayı açtı. Birkaç kez okuduktan sonra, YANITLA'ya tıkladı. Yavaşça "*Alison sen misin?" diye* yazdı.

GÖNDER tuşuna basmadan önce tereddüt etti. Tüm o polis ışıkları onu tribe mi sokuyordu? Ölü kızların Hotmail hesabı olmazdı. Instant Messenger ekran adları da yoktu. Spencer kendine gelmeliydi. Birisi Ali'ymiş gibi davranıyordu. Ama kim?

Geçen yıl Philadelphia Sanat Müzesi'nden aldığı Mondrian'ın cep telefonuna baktı. Sonra bir *çınlama* sesi duydu. İşte yine oradaydı.

Plink.

Aslında sesi çok yakından geliyordu. Penceresinden geliyordu. Spencer, bir çakıl taşı tekrar penceresine çarptığında doğruldu. Birisi taş atıyordu.

A?

Bir taş daha isabet edince pencereye gitti ve nefesi kesildi. Çimenlerin üzerinde Wren vardı. Polis arabalarının mavi ve kırmızı ışıkları yanaklarında çizgi çizgi gölgeler oluşturmaya devam ediyordu. Onu gördüğünde kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. Saçlarının ne kadar korkunç göründüğünü ya da marinara lekeli Kate Spade pijama pantolon giydiğini umursamadan hemen aşağıya koştu. Wren kapıdan çıkarken ona doğru koştu. Kollarını ona doladı ve dağınık başını öptü.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Geri çekildi. "Ama ailenin arabasının gittiğini fark ettim, yani ...

Elini onun yumuşak saçlarının arasından geçirdi. Wren baktı

Yorgun. Ya dün gece küçük Toyota'sında uyumak zorunda kaldıysa?

"Eski odama döneceğimi nereden biliyordun?

Omuz silkti. "Bir önsezi. Pencerede yüzünüzü gördüğümü de sandım. Daha erken gelmek istedim ama her şey vardı. Yandaki polis arabalarını ve rastgele haber minibüslerini işaret etti. "İyi misin?

"Evet," diye yanıtladı Spencer. Başını Wren'in ağzına doğru eğdi ve ağlamamak için çatlamış dudağını ısırdı. "*Sen* iyi misin?

"Ben mi? Tabii.

"Kalacak bir yerin var mı?

'Bir şey bulana kadar bir arkadaşımın kanepesinde kalabilirim. Büyütülecek bir şey değil.

Keşke Spencer da bir arkadaşının kanepesinde kalabilseydi. Sonra aklına bir şey geldi. "Sen ve Melissa bitti mi?

Wren onun yüzünü avucunun içine aldı ve iç çekti. "Elbette," dedi yumuşak bir sesle. 'Bu çok açıktı. Melissa ile öyle değildi ...'

Sözünü kesti ama Spencer onun ne söyleyeceğini bildiğini düşündü. *Seninle olmak gibi değildi*. Titreyerek gülümsedi ve başını onun göğsüne yasladı. Kalbi kulağında güm güm atıyordu.

DiLaurentis'lerin evine baktı. Birisi kaldırıma Alison için resimler ve Meryem Ana mumlarıyla dolu küçük bir tapınak yapmıştı. Ortada *Ali'yi* heceleyen küçük alfabe mıknatıs harfleri vardı. Spencer, Alison'ın dar mavi Von Dutch tişörtü ve yeni Sevens'ıyla gülümseyen bir fotoğrafını asmıştı. O fotoğrafı ne zaman çektiğini hatırlıyordu: Altıncı sınıftaydılar ve Rosewood Kış Balosu'nun olduğu geceydi. Beşi, Ian Melissa'yı arabasına alırken onu gözetlemişti. Spencer gülmekten hıçkırıklara boğulmuştu.

görkemli bir giriş yaptı, Hastings'lerin önünden kiraladıkları gösterişsiz Hummer limuzine doğru yürürken ayağı takıldı. Bu muhtemelen onların son eğlenceli, kaygısız anılarıydı. Jenna olayı çok geçmeden gerçekleşti. Spencer Toby ve Jenna'nın evine baktı. Her zamanki gibi evde kimse yoktu ama yine de içini bir ürperti kapladı.

Solgun, ince elinin tersiyle gözlerini silerken, haber minibüslerinden biri yavaşça yanından geçti ve kırmızı Phillies şapkalı bir adam ona baktı. Başını eğdi. Şimdi duygusal bir kızın trajedi anındaki görüntülerini çekmenin zamanı değildi.

"Gitsen iyi olur. Burnunu çekti ve Wren'e döndü. "Burası çok çılgın. Annemle babamın ne zaman döneceğini de bilmiyorum.

"Pekâlâ. Kızın başını yukarı kaldırdı. "Ama birbirimizi tekrar görebilir miyiz?

Spencer yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. Bunu yaparken Wren eğildi ve onu öptü, bir elini boynunun arkasına, diğerini de sırtının alt kısmında daha Cuma günü canını çok yakan noktaya koydu.

Spencer ondan ayrıldı. "Bende numaran bile yok.

"Merak etme," diye fısıldadı Wren. "Seni arayacağım.

Spencer bir süre geniş bahçesinin kenarında durup Wren'in arabasına doğru yürümesini izledi. Adam uzaklaşırken gözleri yine yaşlarla doldu. Keşke konuşabileceği biri olsaydı - evinden kovulmamış biri. Ali tapınağına tekrar baktı ve eski arkadaşlarının bununla nasıl başa çıktıklarını merak etti.

Wren sokağın sonuna geldiğinde Spencer başka bir arabanın farlarının döndüğünü fark etti. Donup kaldı. Arkadaşları mıydı? Wren'i görmüşler miydi?

Farlar yaklaşıyordu. Spencer aniden fark etti ki

Kim olduğunu. Gökyüzü koyu mordu ama Andrew Campbell'ın uzun saçlarını seçebiliyordu.

Nefes nefese kaldı, annesinin gül ağaçlarının arkasına eğildi. Andrew, Mini'sini yavaşça posta kutusunun yanına çekti, açtı, içine bir şey koydu ve düzgünce tekrar kapattı. Arabayla uzaklaştı. Kız, kaldırıma koşup posta kutusunu açmadan önce onun gitmesini bekledi. Andrew onu terk etmişti.

katlanmış bir not kağıdı parçası.

Selam, Spencer. Telefonlara bakıp bakmadığını bilmiyordum. Alison için gerçekten üzgünüm. Umarım battaniyem sana yardımcı olmuştur. -Andrew

Spencer notu okuyup tekrar okuyarak garaj yoluna döndü. Çekik gözlü çocuğun el yazısına baktı. *Battaniye mi? Ne battaniyesi?*

Sonra fark etti. Ona yardım eden *Andrew* muydu?

Elindeki notu buruşturdu ve yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

33
Rosewood'un En İyileri

'Polis DiLaurentis davasını yeniden açtı ve tanıkları sorgulama sürecinde,' diye bildirdi saat on bir haberlerinde bir haber spikeri. *'Şu anda Maryland'de yaşayan DiLaurentis ailesi, geride bırakmaya çalıştıkları bir şeyle yüzleşmek zorunda kalacak. Ancak artık bu olay kapanmıştır.*

Haber spikerleri *tam* bir *drama kraliçesi*, *diye* düşündü Hanna ağzına bir avuç Cheez-Its daha atarken öfkeyle. Sadece haberler korkunç bir hikâyeyi daha da kötüleştirmenin bir yolunu bulabilirdi. Kamera Ali'nin mabedi dedikleri yere, mumlara, Beanie Babies'lere, insanların komşularının bahçelerinden topladığına şüphe olmayan solmuş çiçeklere, Ali'nin en sevdiği şekerleme olan lokumlu Peeps'lere ve tabii ki fotoğraflara odaklanmıştı.

Kamera Hanna'nın bir süredir görmediği Alison'ın annesine kaydı. Bayan DiLaurentis, ağlamaklı yüzünün yanı sıra, dağınık saç kesimi ve sallantılı avize küpeleriyle güzel görünüyordu.

Bayan DiLaurentis kontrollü bir ses tonuyla, "Alison için Ali'nin bildiği tek ev olan Rosewood'da bir tören düzenlemeye karar verdik," dedi. 'Ali'nin ölümüne sebep

olan herkese teşekkür etmek istiyoruz.

Üç yıl önce kızımızı aramamıza yardımcı oldukları için teşekkür ederiz.

Haber spikeri tekrar ekrana geldi. *'Yarın Rosewood Abbey'de bir anma töreni düzenlenecek ve halka açık olacak.*

Hanna televizyonu kapattı. Pazar gecesiydi. Oturma odasındaki kanepede oturmuş, üzerinde en iğrenç C&C tişörtü ve Sean'ın üst çekmecesinden aşırdığı bir çift Calvin Klein boxer külot vardı. Uzun kahverengi saçları dağınıktı ve yüzünün etrafı saman gibiydi ve alnında bir sivilce olduğundan oldukça emindi. Kucağında kocaman bir kâse Cheez-Its duruyordu, boş bir Klondike paketi sehpanın üzerinde buruşturulmuştu ve bir şişe pinot noir yanına sıkıştırılmıştı. Bütün gece bu şekilde yememeye çalışmıştı ama bugün iradesi pek güçlü değildi.

Televizyonu tekrar açtı, keşke polis hakkında, A hakkında ve en çok da Alison hakkında konuşabileceği biri olsaydı diye düşündü. Sean belli nedenlerden dolayı dışarıdaydı. Şu anda bir randevuda olan annesi her zamanki işe yaramaz halini takınmıştı. Dün karakoldaki hareketlilikten sonra Wilden, Hanna ve annesine eve gitmelerini söylemişti; polisin şu anda ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler olduğu için onunla daha sonra ilgileneceklerdi. Ne Hanna ne de annesi karakolda neler olduğunu bilmiyordu, sadece bir cinayetle ilgili olduğunu biliyorlardı.

Eve *dönerken*, Bayan Marin Hanna'yı *araba* çaldığı *ve sarhoş araba kullandığı* için azarlamak yerine, Hanna'ya 'icabına bakacağını' söyledi. Hanna'nın bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Geçen yıl bir polis Rosewood Günü toplantısında Pennsylvania'nın yirmi bir yaşın altındaki sarhoş sürücüler için nasıl 'sıfır tolerans' kuralı olduğunu anlatmıştı. O zamanlar Hanna'nın dikkatini çekmişti çünkü

Polisin seksi olduğunu düşünmüştü ama şimdi sözleri onu rahatsız ediyordu.

Hanna Mona'ya da güvenemiyordu: O hâlâ Florida'daki golf turnuvasındaydı. Telefonda kısa bir süre konuşmuşlardı ve Mona polisin Sean'ın arabasıyla ilgili olarak kendisini aradığını itiraf etmişti ama aptalı oynamış, o sırada partide olduğunu ve Hanna'nın da orada olduğunu söylemişti. Ve şanslı kaltak: Wawa'nın güvenlik kamerasında kafasının arkasını görmüşlerdi ama o iğrenç teslimatçı şapkasını taktığı için yüzünü görememişlerdi. Gerçi bu dündü, Hanna karakoldan döndükten sonraydı. Mona'yla bugün konuşmamışlardı ve Alison hakkında da henüz konuşmamışlardı.

Ve sonra ... A vardı. Ya da A, Alison olsaydı, A şimdi gitmiş olur muydu? Ama polis Alison'ın yıllardır ölü olduğunu söyledi.

Hanna göz kapakları yaşlarla şişmiş bir halde televizyonda başka neler var diye rehber özelliği tararken, babasını aramayı düşündü - bu haber Annapolis bölgesi haberlerinde de olabilirdi. Ya da belki babası onu arardı? Hâlâ çalıştığından emin olmak için sessiz telefonu eline aldı.

İç çekti. Mona'nın en iyi arkadaşı olmanın sorunu başka arkadaşlarının olmamasıydı. Tüm bu Ali görüntülerini izlerken aklına eski arkadaş grubu geldi. Birlikte sarsıntılı, korkunç anlar geçirmişlerdi ama eskiden çok da eğleniyorlardı. Paralel bir evrende olsalardı, şimdi hepsi bir arada olur, Ali'yi hatırlar ve ağlasalar da gülerlerdi. Ama bu boyutta birbirlerinden çok uzaklaşmışlardı.

Elbette geçerli nedenlerle ayrılmışlardı - Ali kaybolmadan çok önce işler kötüye gitmeye başlamıştı. Başlangıçta, şu yardım kampanyası işlerini yaparken, harikaydı. Ama sonra, Jenna olayı olduktan sonra,

işler gerginleşti. Hepsi Jenna'nın başına gelenlerin kendileriyle bağlantılı olabileceğinden çok korkuyordu. Hanna otobüsteyken bile bir polis arabasının yanlarından geçip diğer yöne gitmesinden ürktüğünü hatırlıyordu. Bir sonraki kış ve ilkbaharda, tüm konular birdenbire yasaklanmıştı. Biri sürekli "Şşşt!" diyordu ve sonra hepsi rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyordu.

Saat on bir haber spikerleri kapandı ve *The Simpsons* başladı. Hanna BlackBerry'sini eline aldı. Spencer'ın numarasını hâlâ ezbere biliyordu ve aramak için muhtemelen çok geç olmayacaktı. İkinci haneyi tuşlarken kulağını eğdi, Tiffany küpeleri şıngırdıyordu. Kapıda bir tırmalama sesi duyuldu.

Ayaklarının dibinde yatmakta olan Dot başını kaldırdı ve hırladı. Hanna Cheez-It kâsesini kucağından aldı ve ayağa kalktı.

O muydu? A?

Dizleri titreyen Hanna koridora doğru süzüldü. Arka kapıda uzun, karanlık gölgeler vardı ve tırmalama sesi daha da artmıştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Hanna, çenesi titriyordu. *Biri içeri girmeye çalışıyordu!*

Hanna etrafına bakındı. Salondaki küçük masanın üzerinde yeşim taşından yuvarlak bir kâğıt ağırlık vardı. En az yirmi kilo ağırlığında olmalıydı. Ağırlığı kaldırdı ve mutfak kapısına doğru üç deneme adımı attı.

Aniden kapı açıldı. Hanna geri sıçradı. Bir kadın tökezleyerek girişten içeri girdi. Zevkli, gri pilili eteği beline kadar sıyrılmıştı. Hanna kâğıt ağırlığı fırlatmak üzere tuttu.

Sonra fark etti. Annesiydi.

Bayan Marin sanki sarhoşmuş gibi telefon masasına çarptı. Adamın biri arkasındaydı, hem eteğinin fermuarını açmaya hem de onu öpmeye çalışıyordu. Hanna'nın gözleri büyüdü.

Darren Wilden. Bay April.

Yani annesinin 'icabına bakmak' derken kastettiği *bu* muydu?

Hanna'nın midesi sıkıştı. Kâğıt ağırlığı inatla tuttuğu için biraz deli gibi göründüğüne şüphe yoktu. Bayan Marin Hanna'ya uzun uzun baktı, Wilden'a dönmeye bile tenezzül etmedi.

Annesinin gözleri "*Bunu senin için yapıyorum"* diyordu.

34
Sizinle Burada Tanışmak Güzel

Pazartesi sabahı, Emily ilk dönem biyoloji dersinde oturmak yerine, Rosewood Manastırı'nın yüksek tavanlı, mermer zeminli nefinde ailesinin yanında durdu. Dolabının arkasında bulduğu siyah, pilili, çok kısa Gap eteğini rahatsız edici bir şekilde çekiştirdi ve gülümsemeye çalıştı. Bayan DiLaurentis inek yakalı siyah bir elbise, topuklu ayakkabılar ve minik tatlı su incileriyle kapıda duruyordu. Emily'ye doğru yürüdü ve onu kucakladı.

"Ah, Emily," diye hıçkırdı Bayan DiLaurentis.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Emily, kendi gözleri de sulanmıştı. Bayan DiLaurentis hâlâ aynı parfümü kullanıyordu - Coco Chanel. Anında her türlü anıyı geri getirdi: Bayan DiLaurentis'in Infiniti'siyle alışveriş merkezine gidip gelmek, TrimSpa tabletlerini çalmak ve pahalı La Prairie makyaj malzemelerini denemek için banyosuna gizlice girmek, kocaman gömme dolabını karıştırmak ve 2 beden siyah Dior kokteyl elbiselerini denemek.

Rosewood'dan gelen diğer çocuklar yüksek arkalıklı ahşap sıralarda yer bulmaya çalışarak etraflarına üşüştüler.

Emily, Alison'ın anma töreninde ne bekleyeceğini bilmiyordu. O gün

Manastır tütsü ve odun gibi kokuyordu. Tavandan silindir şeklindeki basit lambalar sarkıyordu ve sunak bir milyar beyaz laleyle kaplıydı. Laleler Alison'ın en sevdiği çiçekti. Emily, Ali'nin her yıl annesinin ön bahçelerine sıra sıra lale dikmesine yardım ettiğini hatırlıyordu.

Alison'ın annesi sonunda geri çekildi ve gözlerini sildi. 'Ali'nin arkadaşlarıyla birlikte en önde oturmanı istiyorum. Olur mu Kathleen?'

Emily'nin annesi başını salladı. "Tabii ki.

Emily, koridorda yürürken Bayan DiLaurentis'in topuklu ayakkabılarının her tıkırtısını ve kendi kalın makosenlerinin ayaklarını sürüyüşünü dinledi. Birden Emily'nin neden tekrar burada olduğunu anladı. Ali *ölmüştü.*

Emily, Bayan DiLaurentis'in koluna yapıştı. "Aman Tanrım. Görüş alanı daraldı ve kulaklarında bayılmak üzere olduğunun işareti olan bir *vaaaah* sesi duydu.

Bayan DiLaurentis onu dik tuttu. "Sorun yok. Gel hadi. Otur şuraya.'

Emily baş dönmesi içinde sıraya kaydı. Tanıdık bir sesin, "Başını bacaklarının arasına koy," dediğini duydu.

Sonra başka bir tanıdık ses homurdandı. 'Daha yüksek sesle söyle, böylece *herkes*
çocuklar duyabilir.'

Emily yukarı baktı. Yanında Aria ve Hanna vardı. Aria mavi, mor ve fuşya çizgili pamuklu kayık yaka bir elbise, lacivert kadife bir ceket ve kovboy çizmeleri giymişti. Tam A r i a 'ya göreydi - cenazelerde biraz renk giymenin yaşayanları kutladığını düşünen bir tipti. Hanna ise siyah V yakalı dar bir elbise ve siyah çoraplar giymişti.

"Canım, kenara çekilir misin?

Bayan DiLaurentis onun üzerinde, kömür rengi bir takım elbise ve babet giyen Spencer Hastings ile birlikte duruyordu.

"Selam çocuklar," dedi Spencer hepsine, Emily'nin özlediği o tereyağlı sesiyle. Emily'nin yanına oturdu.

Aria gülümseyerek, "Demek yine karşılaştık," dedi.

Sessizlik. Emily göz ucuyla hepsine baktı. Aria başparmağındaki gümüş yüzükle oynuyordu, Hanna çantasını karıştırıyordu ve Spencer kıpırdamadan oturmuş sunağa bakıyordu.

"Zavallı Ali," diye mırıldandı Spencer.

Kızlar birkaç dakika sessizce oturdular. Emily söyleyecek bir şey bulmak için beynini zorladı. Kulakları yine *vaaaah* sesiyle doldu.

Maya'yı bulmak için kalabalığı taramak üzere arkasını döndü ve gözleri Ben'inkilere takıldı. Diğer yüzücülerle birlikte sondan ikinci sırada oturuyordu. Emily elini küçük bir el sallamak için kaldırdı. Bunun yanında parti işleri önemsiz görünüyordu.

Ama Ben ona el sallamak yerine ters ters baktı, ince ağzı inatçı, düz bir çizgi halindeydi. Sonra gözlerini kaçırdı.

Tamam.

Emily arkasına döndü. Öfke vücudunu doldurmuştu. *Eski en iyi arkadaşım öldürülmüş olarak bulundu, diye* bağırmak istedi. *Ve biz bir kilisedeyiz, Tanrı aşkına! Affetmek ne olacak?*

Sonra aklına geldi. Onun kendisini geri almasını istemiyordu. Hem de hiç.

Aria onun bacağına dokundu. 'Cumartesi sabahından sonra iyi misin? Yani, henüz bilmiyordun bile, değil mi?'

"Hayır, başka bir şeydi ama ben iyiyim," diye cevap verdi Emily, bu doğru olmasa da.

"Spencer. Hanna kafasını kaldırdı. "Geçenlerde seni alışveriş merkezinde gördüm.

Spencer Hanna'ya baktı. "Ha?

"Sen... Kate Spade'e girecektin. Hanna yere baktı. "Bilmiyorum. Bir merhaba diyecektim. Ama artık o çantaları New York'tan sipariş etmek zorunda olmadığına sevindim.

Sanki çok şey söylemiş gibi başını öne eğdi ve kızardı.

Emily irkildi - Hanna'nın yıllardır böyle bir ifade takındığını görmemişti.

Spencer'ın alnı kırıştı. Sonra yüzüne üzgün, şefkatli bir ifade geldi. Sertçe yutkundu ve yere baktı. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Omuzları titremeye başladı ve gözlerini sıkarak kapattı. Emily kendi boğazının düğümlendiğini hissetti. Spencer'ı hiç ağlarken görmemişti.

Aria elini Spencer'ın omzuna koydu. "Sorun yok," dedi.

Spencer koluyla gözlerini silerek, "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece ... Etrafındakilere şöyle bir baktı ve sonra daha da sert bir şekilde ağlamaya başladı.

Emily ona sarıldı. Biraz garip hissettirmişti ama Spencer'ın elini sıkmasından Emily'nin bunu takdir ettiği anlaşılıyordu.

Arkalarına yaslandıklarında Hanna çantasından küçük gümüş bir şişe çıkardı ve Emily'nin üzerinden uzanarak Spencer'a uzattı. "Al," diye fısıldadı.

Spencer koklamadan ya da ne olduğunu sormadan kocaman bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu ama "Teşekkürler" dedi.

Şişeyi Hanna'ya geri verdi, o da içip Emily'ye uzattı. Emily göğsünü yakan bir yudum aldıktan sonra şişeyi Aria'ya uzattı. Aria içmeden önce Spencer'ın kolunu çekti.

"Bu da seni daha iyi hissettirecek. Aria elbisesinin omzunu çekiştirerek beyaz örme bir sutyen askısını ortaya çıkardı. Emily bunu hemen tanıdı - Aria yedinci sınıftaki tüm kızlar için ağır yün sütyenler örmüştü. "Eski günlerin hatırına giydim," diye fısıldadı Aria. "Cehennem gibi kaşınıyor.

Spencer bir kahkaha attı. "Aman Tanrım."

Hanna sırıtarak, "Tam bir kaçıksın," diye ekledi.

"Benimkini asla giyemezdim, hatırladın mı? Emily söze karıştı. "Annem bunun okul için fazla seksi olduğunu

düşünüyordu!

"Evet." Spencer kıkırdadı. 'Eğer bütün gün memelerini kaşımaya seksi diyebiliyorsan.

Kızlar kıs kıs güldüler. Birden Aria'nın cep telefonu çaldı. Elini çantasına attı ve telefonun ekranına baktı.

"Ne? Aria başını kaldırdı ve hepsinin ona baktığını fark etti.

Hanna tılsımlı bileziğiyle oynadı. "Az önce bir mesaj mı aldın?

"Evet. Ee?'

'Kimdi o?'

"Annemdi," diye yavaşça cevap verdi Aria. "Neden?

Alçak sesli org müziği kilisede yankılanmaya başladı. Arkalarında daha fazla çocuk sessizce içeri girdi. Spencer endişeyle Emily'ye baktı. Emily'nin kalbi çarpmaya başladı.

"Boş ver," dedi Hanna. "Çok meraklı

davrandım. Aria dudaklarını yaladı. "Bekle.

Cidden. *Neden?*

Hanna'nın adem elması gergin bir yutkunmayla yükseldi. 'I . . . Belki sana da garip şeyler oluyordur diye düşündüm.

Aria'nın ağzı açık kaldı. "Garip kelimesi hafif kalır. Emily

kollarını kendi etrafında kavuşturdu.

"Bekle. Siz de mi? Spencer fısıldadı. Hanna

başını salladı. "Mesaj mı?

Spencer, "E-postalar," dedi.

"Yedinci sınıftaki şeyler hakkında mı? Aria

fısıldadı. "Siz *ciddi misiniz*? Emily ciyakladı.

Arkadaşlar birbirlerine baktılar. Ancak kimse başka bir şey söyleyemeden, kasvetli sesli boru orgu odayı doldurdu.

Emily arkasını döndü. Bir grup insan orta koridorda yavaşça yürüyordu. Ali'nin annesi ve babası, erkek kardeşi, büyükanne ve büyükbabası ve akrabaları olması gereken birkaç kişi daha vardı. İki kızıl saçlı çocuk en son gelenlerdi.

Emily onları Ali'nin kuzenleri Sam ve Russell olarak tanıdı. Her yaz Ali'nin ailesini ziyaret ederlerdi. Emily onları yıllardır görmemişti ve hâlâ eskisi kadar saf olup olmadıklarını merak ediyordu.

Aile üyeleri ön sıraya geçerek müziğin durmasını beklediler.

Emily onlara bakarken bir hareket fark etti. Sivilceli, kızıl saçlı kuzenlerden biri onlara bakıyordu. Emily bunun Sam adındaki kuzen olduğundan oldukça emindi - ikisinden daha inek olan oydu. Bütün kızlara baktı ve sonra yavaşça ve çapkınca bir kaşını kaldırdı. Emily hızla gözlerini kaçırdı.

Hanna'nın kaburgalarına vurduğunu hissetti. Hanna kızlara, "Yapmayın," diye fısıldadı.

Emily şaşkınlıkla ona baktı ama sonra Hanna gözleriyle iki çelimsiz kuzeni işaret etti.

Bütün kızlar aynı anda anladı. Emily, Spencer ve Aria aynı anda, "O değil," dediler.

Hepsi kıkırdadı. Ama sonra Emily durakladı ve 'o değil*'in* gerçekte ne anlama geldiğini düşündü. Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama bu biraz acımasızcaydı. Etrafına baktığında arkadaşlarının da gülmeyi bıraktığını fark etti. Hepsi birbirlerine baktı.

"Sanırım o zamanlar daha komikti," dedi Hanna sessizce.

Emily arkasına yaslandı. Belki de Ali her şeyi bilmiyordu.

Belki de Ali her şeyi bilmiyordu,

Bu belki de hayatının en kötü günüydü ve Ali için korkunç derecede yıkılmıştı.

A. Ama bir an için kendini iyi hissetti. Burada eski arkadaşlarıyla oturmak bir şeylerin küçük bir başlangıcı gibi görünüyordu.

35
Sadece Bekle

Org kasvetli müziğiyle yeniden çalmaya başladı ve Ali'nin erkek kardeşi ile diğerleri kiliseden dışarı çıktılar. Birkaç yudum viskiyle çakırkeyif olan Spencer, üç eski arkadaşının ayağa kalkıp sıralardan çıktığını fark etti ve kendisinin de gitmesi gerektiğini düşündü.

Rosewood Day'deki lakrosçu çocuklardan Ali'nin yedinci sınıfta dalga geçtiğine hiç şüphe olmayan video oyunu takıntılı ineklere kadar herkes kilisenin arka tarafında takılıyordu. Yaşlı Bay Yew - Rosewood Day yardım kampanyasından sorumlu olan kişi - köşede durmuş, resim öğretmeni Bay Kaplan'la sessizce konuşuyordu. Ali'nin eski JV çim hokeyi arkadaşları bile kendi üniversitelerinden dönmüşlerdi; kapının yanında gözyaşları içinde bir araya gelmişlerdi. Spencer tanıdık yüzleri taradı, eskiden tanıdığı ve artık tanımadığı tüm insanları hatırladı. Ve sonra bir köpek gördü - gören gözlü bir köpek.

Aman Tanrım.

Spencer Aria'nın kolunu yakaladı. "Çıkışın yanında,"

diye tısladı. Aria gözlerini kıstı. "Bu ... ... mı? ?'

"Jenna," diye mırıldandı

Hanna. "Ve Toby," diye

ekledi Spencer.

Emily'nin beti benzi attı. "Ne yapıyorlar burada?

Spencer cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Aynı görünüyorlardı ama tamamen farklıydılar. Adamın saçları artık uzundu ve kadın da uzun siyah saçları ve büyük Gucci güneş gözlükleriyle muhteşemdi.

Jenna'nın kardeşi Toby, Spencer'ı bakarken yakaladı. Yüzüne ekşi, hoşnutsuz bir ifade yerleşti. Spencer gözlerini hızla kaçırdı.

"Geldiğine inanamıyorum," diye fısıldadı, diğerlerinin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Kızlar kilisenin yıkık dökük taş merdivenlerine açılan ağır ahşap kapıya vardıklarında Toby ve Jenna gitmişti. Spencer parlak, masmavi gökyüzünün güneş ışığında gözlerini kıstı. Okulu asmak, bir tarlada uzanmak ve sorumluluklarınızı düşünmemek için can attığınız, nemsiz, güzel sonbahar günlerinden biriydi. Neden hep böyle günlerde korkunç bir şey oluyordu?

Biri omzuna dokundu ve Spencer sıçradı. Sarışın, iri yarı bir polisti. Hanna, Aria ve Emily'ye onsuz devam etmelerini işaret etti.

"Sen Spencer Hastings misin?" diye

sordu. Kız aptalca başını salladı.

Polis kocaman ellerini birbirine kenetledi. "Kaybınız için çok üzgünüm," dedi. "Bayan DiLaurentis ile iyi arkadaştınız, değil mi?

Teşekkürler. Evet, öyleydim.'

"Sizinle konuşmam gerekecek. Polis elini cebine attı. "İşte kartım. Davayı yeniden açıyoruz. Arkadaş olduğunuz için bize yardımcı olabilirsiniz. Birkaç gün içinde uğramamın bir sakıncası var mı?

"Elbette," diye kekeledi Spencer. "Ne yapabilirsem.

Zombi gibi, eski arkadaşlarına yetişti.

ağlayan bir söğüdün altında toplandılar. "Ne istiyormuş? Aria sordu.

"Benimle de konuşmak istiyorlar," dedi Emily hemen. "Yine de büyük bir mesele değil, değil mi?

Hanna, 'Eminim aynı eski şeyler,' dedi.

'Şunu merak ediyor olamaz. ' diye başladı Aria. Endişeyle Toby, Jenna ve köpeğinin durduğu kilisenin ön kapısına baktı.

"Hayır," dedi Emily çabucak. "Bu yüzden başımız belaya giremez, değil mi?

Hepsi endişeyle birbirlerine baktı. Hanna

sonunda, "Tabii ki hayır," dedi.

Spencer çimenlerin üzerinde sessizce konuşan herkese baktı. Toby'yi gördükten sonra kendini hasta hissetmişti ve Jenna'yı da kazadan beri görmemişti. Ama onları gördükten hemen sonra polisin onunla konuşmuş olması bir tesadüftü, değil mi? Spencer hemen acil durum sigaralarını çıkardı ve yaktı. Elleriyle bir şeyler yapması gerekiyordu.

Herkese Jenna Şeyini anlatacağım. Sen

de en az benim kadar suçlusun.

Ama kimse beni *görmedi.*

Spencer gergin bir şekilde nefes verdi ve kalabalığı taradı. *Herhangi bir kanıt yoktu*. Hikayenin sonu. Tabii . . .

"Bu hayatımın en kötü haftasıydı," dedi Aria süklüm püklüm.

"Benimki de. Hanna başıyla onayladı.

"Sanırım iyi tarafından bakabiliriz," dedi Emily, sesi tiz ve gergin. "Bundan daha kötüsü olamaz.

Korteji çakıl taşlı otoparka kadar takip ettiklerinde Spencer durdu. Eski arkadaşları da durdu. Spencer onlara bir şey söylemek istiyordu - Ali ya da A, Jenna ya da Toby ya da polis hakkında değil, her şeyden çok,

Onlara bunca yıldır onları özlediğini söylemek istiyordu.

Ama bunu söyleyemeden Aria'nın telefonu çaldı.

"Bekle... ' diye mırıldandı Aria, telefonunu bulmak için çantasını karıştırırken. "Muhtemelen yine annemdir.

Sonra Spencer'ın Sidekick'i titreşti. Ve çaldı. Ve cıvıldadı. Sadece onun telefonu değil, arkadaşlarının telefonları da çalıyordu. Ani, tiz sesler, ağırbaşlı, sessiz cenaze alayında daha da yüksek sesle duyuluyordu. Diğer yas tutanlar onlara kötü kötü baktılar. Aria susturmak için kendi telefonunu havaya kaldırdı; Emily Nokia'sını çalıştırmak için çabaladı. Spencer telefonunu debriyajının cebinden çıkardı.

Hanna ekranını okudu. "Yeni bir mesajım var.

"Benim de var," diye fısıldadı Aria.

"Aynı," diye yineledi Emily.

Spencer onun da öyle olduğunu gördü. Herkes READ tuşuna bastı. Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Aria. 'Bu ...'dan. ' diye ciyakladı

Hanna.

Aria mırıldandı, "Sence ne demek istiyor? . .'

Spencer zorlukla yutkundu. Kızlar sırayla mesajlarını yüksek sesle okudular. Her biri aynı şeyi söylüyordu:

Ben hala buradayım, sürtükler. Ve her şeyi biliyorum. -A

Teşekkür

Alloy Entertainment'taki harika bir grup insana çok şey borçluyum. Onları yıllardır tanıyorum ve onlar olmasaydı bu kitap asla gerçekleşemezdi. Josh Bank, komik, çekici ve zeki olduğu için ... ve yıllar önce şirketinin Noel partisini çok kaba bir şekilde mahvetmeme rağmen bana bir şans verdiği için. Ben Schrank, en başta beni bu projeyi yapmaya teşvik ettiği ve paha biçilmez yazma tavsiyeleri için. Tabii ki Les Morgenstein, bana inandığı için. Ve harika editörüm Sara Shandler, dostluğu ve bu romanın şekillenmesindeki özverili yardımı için.

HarperCollins'ten Elise Howard ve Kristin Marang'a destekleri, içgörüleri ve hevesleri için minnettarım. Ve William Morris'teki Jennifer Rudolph Walsh'a gerçekleştirdiği tüm sihirli şeyler için çok teşekkür ederim.

Pennsylvania'da geçirdiğimiz harika yaz için Doug ve Fran Wilkens'a da teşekkürler. Colleen McGarry'ye, bana ortaokul ve lise şakalarımızı, özellikle de adını anmayacağım hayali grubumuzla ilgili olanları hatırlattığı için minnettarım. Annem ve babam Bob ve Mindy Shepard'a yapışkan olay örgüsü noktalarındaki yardımları ve ne kadar tuhaf olursa olsun beni kendim olmaya teşvik ettikleri için teşekkür

ederim.

olabilir. Ve İzlandalı erkeklerin küçük, eşcinsel atlara binen korkaklar olduğunu kabul eden ve bu kitaptaki belirli bir karaktere onun adının verilmesini sorun etmeyen kız kardeşim Ali olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Ve son olarak, sevgi dolu, aptal ve sabırlı olduğu için ve ayrıca bu kitabın her taslağını okuduğu (mutlulukla!) ve iyi tavsiyeler verdiği için kocam Joel'e teşekkürler - erkeklerin kızların içsel mücadeleleri hakkında düşündüğümüzden daha fazlasını anlayabileceğinin kanıtı.

Sonra Ne Olacak . . .

Eminim Alison olduğumu düşünmüşsündür, değil mi? Üzgünüm ama değilim. Değilim. O öldü.

Hayır, hayattayım ve çok ama çok yakınım. Ve dört güzel kızdan oluşan bir grup için eğlence daha yeni başladı. Neden mi? Çünkü ben öyle diyorum.

Ne de olsa yaramazlık cezayı hak eder. Ve Rosewood'un en iyileri, Aria'nın İngilizce öğretmeniyle ekstra kredi öpüşmesi yaptığını bilmeyi hak ediyorlar, değil mi? Yıllardır sakladığı iğrenç aile sırrından bahsetmiyorum bile. Kız tam bir tren enkazı.

Hazır başlamışken, Emily'nin ailesine son zamanlarda neden tuhaf davrandığını söylemeliyim. Merhaba Bay ve Bayan Fields, hava güzel, değil mi? Ve bu arada, kızınız kızları öpmeyi seviyor.

Sonra Hanna var. Zavallı Hanna. Sadece aptallığa doğru serbest düşüş. Tekrar zirveye çıkmaya çalışabilir ama

Merak etmeyin, hızla büyüyen poposunu taşlanmış bir anne kotunun içine sokmak için orada bekliyor olacağım.

Aman Tanrım, neredeyse Spencer'ı unutuyordum. O tam bir pislik! Ne de olsa ailesi onun değersiz bir sürtük olduğunu düşünüyor. Bu berbat olmalı. Ve aramızda kalsın, daha da kötüleşmek üzere. Spencer dördünün de hayatını mahvedebilecek derin ve karanlık bir sır saklıyor. Ama böyle korkunç bir sırrı kim söyler ki? Oh, bilmiyorum. Çılgınca bir tahminde bulun.

Bingo.

Her şeyi bildiğinde hayat çok eğlenceli oluyor.

Nasıl bu kadar çok şey biliyorum? Muhtemelen bilmek için ölüyorsunuz, değil mi? Pekala, rahatla. Zamanı gelince.

İnanın bana, size anlatmayı çok isterdim. Ama bunun neresi eğlenceli?

İzliyor olacağım. -A

AİLE GÜVENİ

Amanda Brown

Becca Reinhart'ın hayatı iş, iş, iş. Davis Capital'in gelmiş geçmiş en genç ortağı olan Becca'nın işi onun hayatıdır ve işinden sapmaya hiç niyeti yoktur, özellikle de Yahudi annesi de dahil olmak üzere, 31 yaşında olduğu için yuva kurması gerektiğini düşünenler tarafından.

Edward Kirkland raket kulübünde olmadığı, hayır yemeklerine ya da gala konserlerine katılmadığı zamanlarda, onu şehirdeki en gözde bekâr olarak gören sayısız kadın tarafından takip edilmektedir. Ancak onun da bağlanmak gibi bir arzusu yoktur ve iki köpeği onun tek değişmez yoldaşlarıdır.

Daha beklenmedik bir çiftle karşılaşmayı umamazdınız ama Becca ve Edward, Emily adında dört yaşında bir çocuğun ortak vasileri olduklarında hayatları büyük bir patlamayla çarpışır. . .

978 0 7515 3483 2

LEGALLY BLONDE

Amanda Brown

Güney Kaliforniya Üniversitesi kız öğrenci birliği başkanı ve sosyo-politik mücevher tasarımı bölümü öğrencisi Elle Wood sarışın, şımarık, yaratıcı ve üniversitedeki sevgilisi Warner Huntingdon III'e umutsuzca aşıktır. Ancak Warner Stanford'a gitmek için onu terk edeceğini açıkladığında, Elle hukuk fakültesi gibi küçük bir şeyin aralarına giremeyeceğine karar verir. Warner'ın yapabildiği her şeyi, Elle daha iyi yapabilir.

Elle'in Stanford maceraları kötü başlar ve sarışınların *kesinlikle* daha fazla eğlenmediği tek yer hukuk fakültesi gibi görünmektedir. Ama sonra Elle'den bir zamanların fitness kraliçesi Brooke Vandermark'ı bir cinayet suçlamasıyla savunması istenir. Warner'a ve sınıf arkadaşlarına değerini kanıtlama fırsatını yakalayan Elle, her Cosmo kızının bilmesi gereken bir ipucuyla sarışın olan herkesi haklı çıkarır.

978 0 7515 3455 9

Artık muhteşem kitapları doğrudan Sphere'den sipariş edebilirsiniz

☐ Legally Blonde	Amanda Brown	£5.99
☐ Aile Vakfı	Amanda Brown	£5.99

Yukarıda gösterilen fiyatlar baskıya girdiği tarih itibariyle doğrudur. Ancak yayıncılar, daha önce ilan edilen kapak fiyatlarını herhangi bir bildirimde bulunmaksızın artırma hakkını saklı tutar.

sphere

Lütfen posta ve paketleme masraflarını karşılayınız: **Ücretsiz İngiltere teslimatı.**
Avrupa: perakende satış fiyatının %25'ini ekleyin; Dünyanın geri kalanı: perakende satış fiyatının %45'ini ekleyin.

Yukarıdakilerden herhangi birini veya diğer Abacus kitaplarını sipariş etmek için lütfen kredi kartı sipariş hattımızı arayın veya bu kuponu doldurup şu adrese gönderin / fakslayın:

Sphere, Posta Kutusu 121, Kettering, Northants NN14 4ZQ
Faks: 01832 733076 Tel: 01832 737527
E-posta: aspenhouse@FSBDial.co.uk

☐ Abacus'a ödenmek üzere . . . . . sterlinlik bir Birleşik Krallık banka çeki ekliyorum.

☐ Lütfen Visa/Access/Mastercard/Eurocard'ımdan £ tahsil edin

Son Kullanma | | | | | TarihiSwitch Yayın No. | |

ADI (BLOK HARFLER lütfen) . . . . . .

ADRES . . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Posta kodu . . . . . Telefon . . . . . .

İmza . . . . . .

Birleşik Krallık içinde teslimat için lütfen 28 gün bekleyin. Teklif fiyat ve stok durumuna bağlıdır. Lütfen Abacus tarafından özenle seçilen şirketlerden başka posta göndermeyin

☐